

Cổ Long

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 1

Một Tô Miến Kỳ Quái

Đêm, đêm xuân, mưa xuân ở Giang Nam đặc kẹo như nổi sầu ly biệt.

Xuân còn sớm lắm, đêm thì đã khuya, ở miền miên viễn xa xăm, có kẻ ly nhân không chừng đang lúc tàn canh, còn hoài niệm đến trăm ngàn vạn ngàn những giọt mưa chạt cũng không chạt đi không dứt được ấy, người trong thành đều đã nằm mộng về miền xa, chỉ ở trong con hẻm lầy lội chạt hẹp, có một ánh đèn leo lét còn chưa tắt. Một cái đèn gió đã bị lửa đốt cháy vàng khè, treo dưới một mái hiên bằng trúc sớ sài, chiếu tỏa lên cái tiệm bán miến nhỏ, vài cái ghế cái bàn xiêu vẹo và hai người mặt mày sầu khổ.

Một đêm mưa thê lương như vậy, một con hẻm vắng vẻ như vậy, còn ai lại chiếu cố cho quán ăn của họ?

Hai vợ chồng chủ tiệm bán miến gương mặt càng lộ nét đăm chiêu. Không ngờ chính ngay lúc đó, trong hẻm bỗng có tiếng chân người

vọng lại, có một người áo xanh đang xăm xăm đi lại trong làn mưa gió dày đặc, gương mặt vàng như sáp của y dưới ánh đèn phẳng phất như một người bị bệnh đã lâu năm, xem ra y phải nên nằm yên trong giường trùm mền uống thuốc mới phải.

Nhưng y là người đang ra giọng cho ông chủ tiệm miến :

– Ta muốn ăn miến, ba tô miến, ba tô lớn.

Một người như vậy lại có cái vị khẩu ngon lành như vậy.

Ông chủ và bà chủ đều nhin không nổi nhìn y với một ánh mắt nghi ngờ :

– Khách quan muốn ăn miến loại gì?

Bà chủ dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng thân hình vẫn còn rất quyến rũ, đang hỏi y :

– Ăn miến bạch thái, hay miến nhục ty, hay là miến đế hoa?

– Ta không ăn bạch thái nhục ty, cũng chẳng ăn đế hoa.

Người áo xanh nói một cái giọng thật trầm và ấm ớ :

– Ta muốn ăn một tô kim hoa, một tô ngân hoa, một tô châu hoa.

Y có phải lại ăn miến đâu, y lại gây chuyện đây mà.

Có điều vợ chồng chủ tiệm miến lại không lộ vẻ gì là kinh ngạc kỳ quái cả, chỉ hững hờ hỏi y :

– Người có bản lãnh ăn được không vậy?

– Ta thử xem.

Người áo xanh hững hờ nói :

– Ta thử đây.

Bỗng nhiên, ánh hàn quang lóe lên, đã có một lưỡi kiếm xanh lè dài ba thước từ trong tay người áo xanh như con rắn độc đâm ra, như con rắn độc đâm tới giữa ngực của ông chủ mặt mày ra vẻ mộc mạc đó, xuất thủ còn nhanh hơn, còn độc hơn cả rắn độc.

Ông chủ tiệm miến quay người qua một bên, lấy cây dừa làm bằng trúc để xúc miến làm điểm huyết quyết, điểm tới huyết Kiên Tĩnh của người áo xanh.

Bàn tay của người áo xanh vung lên, hàn quang lại càng dày đặc, mũi kiếm đã đâm tới giữa ngực của ông chủ tiệm, bỗng nghe tinh lên một tiếng như chạm vào một tấm thiết bản.

Ánh kiếm lại lóe lên lần nữa, lưỡi kiếm đã vào vỏ, người áo xanh chẳng thèm truy sát, chỉ đưa cặp mắt trầm tĩnh nhìn vợ chồng chủ tiệm.

Bà chủ nhoẻn miệng cười, gương mặt xem ra vốn rất bình phàm xấu xí, nhờ nụ cười bỗng biến thành thật quyến rũ động lòng người.

– Hay, kiếm pháp hay tuyệt.

Bà ta kéo từ trong hiên ra một chiếc ghế :

– Mời ngồi, ăn miến.

Người áo xanh lẳng lặng ngồi xuống, một tô miến nghi ngút khói đã được đem ra.

Trong tô không có bạch thái, nhục ty, đế hoa, thậm chí ngay cả miến cũng không, nhưng lại có một viên minh châu cỡ lớn nhỏ chừng bằng mắt rồng.

Cái tiệm miến chút xíu trong con hẻm tồi tàn này, lại bán cái thứ miến như vậy, người có bản lãnh ăn được cái thứ miến này, thật tình không có mấy ai, nhưng người này chẳng phải là kẻ duy nhất.

Y vừa ngồi xuống, đã có một người khác nữa lại, là một người trẻ tuổi dáng điệu xem ra rất quý cũ mộc mạc, y cũng muốn ăn ba tô miến, cũng muốn ăn một tô kim hoa một tô ngân hoa, một tô châu hoa.

Ông chủ tiệm miến cũng muốn thử xem y “có bản lãnh ăn được hay

không”.

Y cũng có.

Kiểm pháp của người trẻ tuổi này, tuy cũng rất quy cũ như con người y, nhưng vô cùng chính xác và hữu hiệu, không những vậy, kiếm thức liên miên, một kiếm phát ra, nhất định là phải liên hoàn ba nhát, nhiều cũng không thể nhiều hơn, mà ít cũng nhất định không thể ít hơn, ánh kiếm lóe lên, “tinh”, “tinh”, “tinh”, ba tiếng, lồng ngực của ông chủ tiệm đã ăn phải ba nhát, cái người quy cũ này dùng một thứ kiếm pháp quy cũ còn nhanh hơn bất kỳ người nào tưởng tượng tới ba lần.

Ông chủ tiệm biến hẳn cả sắc mặt, bà chủ tiệm thì lại cười tươi rói lên, người trẻ tuổi thấy bà ta cười, ánh mắt bỗng lóe lên một tia dự vọng một người quy cũ không nên có, bà chủ tiệm lại càng cười thêm quyến rũ.

Bà ta thích những người trẻ tuổi nhìn bà ta với ánh mắt đó, nhưng nụ cười của bà ta bỗng sượng lại trên khuôn mặt, người trẻ tuổi ánh mắt cũng lạnh hẳn ra, làm như hai người vừa cảm thấy có một thứ hàn khí vừa chụp vào người mình cùng một lúc.

Kiểm của y đã tra vào vỏ, ngón tay dài mà rắn chắc còn đang nắm chặt chuôi kiếm, y chậm chậm xoay người lại, bèn thấy có một người cụt tay thân hình thì ốm nhách nhưng đôi vai rộng đến lạ lùng, đang đứng trong màn mưa dày đặc, sau vai có dắt ngang một cây gậy trúc màu đen, cái mũ bằng trúc cũ kỹ kéo xuống đến tận mi mắt, chỉ lộ ra một con mắt một bên, nhìn chăm chăm vào người trẻ tuổi như một cái dùi, y nói từng tiếng một :

– Người có phải là môn hạ của Thiết Kiếm Phương Chính?

– Phải.

- Vậy thì người ra đây.
- Tại sao muốn ta ra đó? Ra đó làm gì?
- Ra đây cho ta giết người.

Cái mũ bông bay lên, bay vào trong bóng tối đen kịt, ánh đèn lu mờ chiếu lên gương mặt người cụt tay, một gương mặt như một cái thớt của gã bán thịt chặt ngang chém dọc, trên mắt phải của y có một vết theo hình chữ thập, đè cứng lên con mắt phải, làm cho con mắt còn lại của y càng thêm sáng rực hung dữ. Bàn tay cầm kiếm của người trẻ tuổi đã rướm đầy mồ hôi, y đã nghĩ ra được người này là ai.

Y cũng nhìn ra được, cái vết theo chữ thập là do thứ kiếm pháp gì gây ra.

Người cụt tay đã đưa bàn tay to lớn gân guốc khô đét lên, xoay ngược lại rút cây gậy trúc màu đen sau lưng ra.

Nhưng bà chủ tiệm miến bông nhiên đã lướt người lại trước mặt y, lấy hai cánh tay mềm mại ôm choàng vào cổ y như một con rắn, bà ta nhón chân lên, đưa cặp môi mềm nóng bỏng ghé vào tai y, nói nhỏ :

– Hiện tại ông không thể đụng vào y, y là người tôi đặc biệt mời lại đây, và cũng là một người rất hữu dụng, đợi cho chuyện này xong rồi, tùy ông muốn làm gì y thì làm, trước sau gì y cũng chạy không thoát tay ông mà.

Bà ta lại rĩ vào tai :

– Tôi cũng chạy không thoát tay ông.

Bà ta nói giọng điệu và cử chỉ giống như một tình nhân đang rủ rĩ vào tai người yêu, thật tình coi ông chồng mình như một kẻ đã chết rồi, ông chủ tiệm miến hình như cũng không nghe không thấy gì, chẳng nghe chẳng thấy gì cả.

Người cụt tay nhìn bà ta lom lom, bỗng nhiên chụp ngay lấy áo bà ta nhấc lên, nhấc nguyên cả người bà ta lên như một con gà con, nhấc đi qua cái hiên, rồi chậm chậm đặt xuống, sau đó mới nói từng tiếng một :

– Ta muốn ăn miến, ba tô, ba tô lớn.

Bà chủ tiệm miến bật cười, cười tươi như hoa nở :

– Đây là tôi ước hẹn sẵn với người ta, chỉ bất quá là muốn xác định rõ bọn họ có phải là người tôi đã ước hẹn trước hay không, còn ông thì lại khác, dù ông có cháy thành than, tôi cũng chẳng sợ nhận không ra, ông làm gì phải cần nói với tôi cái thứ đó.

Người cụt tay chẳng nói thêm một lời nào nữa, không những vậy, còn chẳng nhìn đến người trẻ tuổi lấy nửa mắt, làm như y đã coi người đó như một người chết rồi vậy.

Chính ngay lúc đó, bọn họ lại thấy một người nữa đang ung dung đi vào trong con hẻm nhỏ hẹp.

Một người bọn họ chưa từng bao giờ gặp qua, cũng chưa từng bao giờ gặp một người dáng điệu như y.

Người đó thật ra dáng điệu cũng không có gì là kỳ quái, thậm chí còn có thể nói, ngay cả một chút kỳ quái cũng không có.

Xem ra y có vẻ cao hơn người khác một chút, không chừng so với thân hình thực sự của y, có cao hơn một chút, bởi vì y mang một chiếc giày thời Đường hồi xưa, tuy đi trong hẻm nhỏ lầy lội, mà hai chéo áo màu trắng không hề lấm một chút bùn nhơ.

Y ăn mặc tuy không hoa lệ, nhưng chất liệu và thủ công thuộc hàng thượng đẳng, màu sắc phối hợp rất dễ nhìn.

Y không đeo kiếm, cũng không đeo thứ vũ khí gì, y chỉ cầm trong tay một chiếc dù bằng giấy dầu. Có điều, lúc y đang đi trong mưa gió

bước vào trong con hẻm tối tăm này, hình như y đang đi trong một khu vườn đầy trăm hoa đang thi nhau đua nở vậy.

Bất kể là lúc nào, là ở đâu, dáng dấp của y đều không hề thay đổi, bởi vì y vốn là một người như vậy, bất kể đang ở trong tình huống gian khổ nguy khốn đến bao nhiêu, y cũng không hề thay đổi.

Bởi vậy, gương mặt y lúc nào cũng lộ vẻ tươi cười, cho dù y không cười, người khác cũng cảm thấy y đang cười.

Không chừng, đó chính là cái chỗ kỳ quái của người này.

Ánh đèn leo lét cũng chiếu trên gương mặt y, cũng không phải là gương mặt mà các thiếu nữ nhìn vào là mê mết, nhưng cũng không phải là thứ gương mặt người ta nhìn vào là cảm thấy chán ghét.

Trừ nồi miến thang, dầu tương, dầu mè ra, cái tiệm miến này cũng không khác gì những tiệm miến khác, cũng có một mâm đồ ăn ướp muối, có thịt bò, có ruột non, có đậu hủ, có trứng muối.

Người này hình như cái gì cũng thích cả.

– Mỗi thứ đều cho tôi một chút, đậu hủ khô xắt thêm nhiều nhiều chút nữa.

Y nói :

– Ngoài ra còn thêm hai vò rượu, thứ gì cũng được.

– Còn miến?

Ông chủ hỏi dò :

– Ông muốn ăn miến loại gì? Muốn ăn mấy tô?

– Nửa tô tôi cũng không ăn.

Người này mỉm cười :

– Tôi chỉ muốn uống tý rượu, tôi không muốn ăn miến.

Người này rõ ràng không lại đây ăn miến.

Ba người ăn miến biến hẳn sắc mặt, bàn tay to lớn gân guốc của

người cụt tay lại nổi gân lên, ông chủ tiệm miến đã nắm chặt lấy đôi đũa dài xúc miến.

Nhưng bàn chân y đã bị bà chủ đạp lên :

– Tiệm chúng tôi ở đây không có bán sẵn rượu ngon, đậu hủ khô thì ướp muối ngon lắm.

Bà chủ đang tươi cười :

– Xin mời khách quan lại đầu bên kia ngòi, rượu thịt tôi đem lại ngay liền đây.

Trong cái hiên thô sơ đó chỉ có ba cái bàn nhỏ, đều đã bị ba người đến trước ngòi đó.

May mà mỗi cái bàn không phải thông thường chỉ có một người ngồi, thông thường đều có để hai ba cái ghế, cũng như một cái bình trà thường thường có vài cái chung trà đi theo vậy.

Vì vậy người này đại khái cũng có một chỗ để ngồi xuống.

Y chọn cái chỗ ngồi đối diện với người áo xanh, bởi vì cái chỗ đó gần nhất.

Người này hình như rất lười biếng, không những vậy còn có vẻ ngốc nghếch, có vẻ đàn độn, người khác đối với y có vẻ thù địch, y chẳng nhận ra tý gì cả, y còn chưa ngồi xuống, đã mở miệng ra nói với người áo xanh :

– Trời đất rộng lớn thế, con người nhỏ bé thế, hai chúng ta ngồi chung được một bàn, xem ra cũng là có duyên.

Y nói :

– Tôi muốn mời ông một ly rượu, được không ạ?

– Không được.

Người mặc áo xanh thái độ cũng không thể nói là không khách khí lắm :

– Ta không uống rượu.

Người này sờ sờ mũi, hình như cảm thấy thất vọng vô cùng. Nhưng đợi đến lúc rượu thịt dọn lên rồi, y lại nổi hứng lên :

– Một người uống rượu tuy không thú vị gì, ít nhất cũng còn khá hơn là không có rượu uống một chút.

Y vừa nói xong câu đó, bèn có người vỗ tay tán thưởng :

– Đây quả là câu danh ngôn quá chí lý ngàn năm không hề thay đổi.

Một người vừa vỗ tay cười lớn vừa bước vào :

– Chỉ câu đó không đã xứng đáng uống say ngất đi rồi.

Tiếng cười của y hào hùng sảng khoái, y đi đứng ngay thẳng, áo quần vừa mới thay, không những vậy vừa mới giặt giũ tinh anh, eo lưng của y có đeo một thanh trường kiếm màu đen, chuôi kiếm bằng đồng màu vàng đánh bóng chói lọi.

Vì muốn làm người khác có ấn tượng tốt về y, quả thật y đã bỏ ra rất nhiều công phu.

Rất tiếc, bao nhiêu đó không giấu được hết cái dáng điệu tiêu tụy lạc phách mệt mỏi của y, chỉ bất quá y hy vọng người khác không thấy được thể thôi.

– Chỉ tiếc là bây giờ tôi còn chưa uống rượu được với ông, tôi còn phải ăn vài tô miến trước đã.

Y lớn bước đi vào trong tiệm miến :

– Ta muốn ăn ba tô miến, ba tô lớn.

Ông chủ tiệm miến trừng mắt nhìn y, làm như hận không bóp được vào cổ họng y để hỏi y tại sao y không thấy nơi đây có người không lại ăn miến, hỏi y tại sao ngay cả có chút đó thôi y còn không thấy được.

Người trung niên đeo kiếm cũng đang mở to mắt nhìn y, bỗng nhiên

cười nhạt nói :

– Tại sao người không mở miệng ra? Người làm vậy là có ý gì? Có phải là cho rằng Tiêu Lâm này đã già rồi, không còn ăn nổi tô miến của các người?

Giọng nói của y vì phần nộ mà biến ra ảm ớ :

– Cái tô miến này, ta ăn có được hay không cũng không sao, nhưng ta nhất định phải để cho các người thấy ta có còn bản lĩnh hay không.

Y đã rút kiếm ra.

Y rút kiếm ra vô cùng chính xác và tiêu chuẩn, nhưng bàn tay của y đã không còn thấy ổn định lắm.

Cây đũa trong tay ông chủ tiệm miến bỗng nhiên đâm ra, dùng thế Song Long Tranh Châu chọc vào cặp mắt y.

Thanh kiếm của y còn chưa đâm tới ngực đối phương, đôi đũa của đối phương đã tới mi mắt của y.

Y chỉ còn nước thoái lui.

Chỉ lui có một bước, đôi đũa bỗng nhiên đánh xuống, đánh vào cổ tay y, tinh lên một tiếng, thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Trường kiếm rớt xuống đất rồi, con người của Tiêu Lâm hình như cũng giống một người rớt trên lầu cao xuống, rớt xuống vực sâu vạn kiếp không trở lại được.

Chỉ trong cái khoảnh khắc đó, bao nhiêu nhược điểm trong lòng y muốn che giấu bỗng dựng toàn bộ phơi bày ra ngoài, cái suy lão trong người y, cái lạc phách trong người y, đôi bàn tay y không còn cách nào điều khiển được vững chãi, thậm chí ngay cả cổ bị mòn trên cổ áo và ống tay áo đều trong khoảnh khắc đó đã được phơi bày ra cho người ta thấy rõ ràng rành rành.

Có điều chẳng còn người nào muốn nhìn tới y nữa con mắt.

Y chậm chậm khom lưng lại, chậm chậm cúi xuống lượm thanh kiếm rớt dưới đất lên, thoái lui từng bước một, cặp mắt thì vẫn nhìn trừng trừng vào cây đuă bằng trúc của ông chủ tiệm.

Bàn tay của y đang run rẩy, ánh mắt của y đầy vẻ tuyệt vọng và kinh sợ, hình như y biết mỗi bước thụt lùi là mỗi bước tiến gần lại cái chết.

Người đang uống rượu bỗng đứng dậy, y đặt một thỏi bạc xuống bàn trước, rồi cầm cái dù bằng giấy dầu lên, đi lại đỡ lấy người kia.

– Tôi thấy rõ ràng ông đang bị rượu hành rồi.

Y mỉm cười nói :

– Đâu hũ khô nơi đây ngon thật, nhưng rượu chua quá, chúng mình tìm chỗ khác uống rượu đi.

Đôi giày cổ phong cao cao đạp xuống bùn lầy, cây dù bằng giấy dầu mới tinh đưa ra đón lấy những giọt mưa, một tay thì đỡ lấy người kia, chậm chậm bước ra khỏi con hẻm tối tăm đó.

Người cụt tay nhìn bọn họ, con mắt còn lại đã lộ đầy sát cơ, người áo xanh đột nhiên đứng bật dậy, gã môn hạ trẻ tuổi của Thiết Kiếm môn cũng đang nắm chặt chuôi kiếm, ông chủ tiệm miến cũng đang chuẩn bị phóng người ra.

– Không được động đây.

Bà chủ tiệm miến bỗng đập tay xuống mặt bàn :

– Các ông không ai được động đây, ai mà làm gì sẽ chết ngay.

Ông chủ tiệm miến biến hẳn sắc mặt :

– Lần này tôi không thể nghe theo bà được, chúng ta không thể để Tiêu Lâm còn sống ra khỏi đây.

Giọng nói của y hạ hẳn xuống :

– Chuyện này quan hệ rất lớn lao, Tiêu Lâm ít nhiều cũng biết được chút ít, dù hạng người làm nghề của y cũng còn tin vào được đi, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm như vậy được.

– Chính vì chúng ta mạo hiểm không được, vì vậy mà không thể có chút cử động gì.

Bà chủ nói :

– Chỉ động dậy chút gì, chuyện này của chúng ta chắc chắn là sẽ bị thất bại không nghi ngờ gì nữa cả.

– Không lẽ bà sợ Tiêu Lâm sao? Không lẽ bà không thấy lão ta đã xong đời rồi?

– Không phải tôi sợ Tiêu Lâm.

Bà chủ nói :

– Mười Tiêu Lâm cũng không bằng một ngón tay của người đó.

– Người đó?

Ông chủ hỏi :

– Không lẽ bà sợ đó là cái tên say rượu ăn mặc như một gã công tử diêm dúa kia?

– Đúng không sai điểm nào, tôi sợ là người đó.

Bà chủ nói :

– Tôi vốn đang tính làm thịt y, may mà tôi sực nhớ ra y là ai, nếu không, hiện tại chúng ta cả bọn đều xong cả.

Người cụt tay bỗng cười nhạt :

– Bà có nhận ra ta là ai không? Bà đã quên ta là ai rồi hay sao?

Bà chủ thở ra nhẹ nhẹ một hơi :

– Tôi cũng biết ông là người không sợ trời không sợ đất gì, tôi cũng biết từ lúc ông bị thua một trận ở Ba Sơn, bốn năm vừa rồi, ông liên tiếp đánh nhau với mười ba tay cao thủ trong bảy kiếm phái lớn, trận

nào cũng thắng, tháng trước ông còn đâm chết một tay cao thủ phái Điểm Thương là Trác Phi chỉ trong một chiêu một.

Người cụt tay bỗng cười nhạt :

– Ta giết người chỉ trong một chiêu một không phải chỉ có một mình Trác Phi.

Nhất kiếm đoạt mệnh, đây là thứ kiếm pháp hung dữ ác độc đến mức nào.

– Nhưng ông không thể nào giết được người này trong một chiêu một.

Bà chủ nói :

– Thiên hạ không một người nào có thể giết y được trong chỉ một chiêu một, cũng không ai có thể giết được y trong vòng một trăm chiêu, một ngàn chiêu, một vạn chiêu.

Bà ta nhỏ nhẹ nói cho mọi người biết :

– Bởi vì tôi nhớ hình như cả đời y chưa bao giờ bị bại lần nào.

Người cụt tay biến sắc hỏi :

– Y rốt cuộc là ai vậy?

Bà chủ rốt cuộc nói ra cái tên của người đó, bà ta nói tên người đó cũng giống như đang nói ra một câu đùa chú vậy, đượm đầy một vẻ ma quái không thể tưởng tượng được, làm cho mỗi người ai ai cũng biến hẩn sắc mặt, ai ai cũng câm hẩn miệng lại.

Cái tên bà ta nói ra đó chính là “Sở Lưu Hương”.

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 2

Tân Nguyệt Trên Khăn Tay Lụa

Tường cao, tòa nhà bằng đá, sân rộng.

Sở Lưu Hương đem Tiêu Lâm đến một góc phía sau tòa nhà, nói với y rằng :

– Ông ở đây chờ tôi một chút, đừng đâu đi hết nhé.

Tiêu Lâm sửng sờ.

Bởi vì người không quen biết mà kỳ quái này, nói xong câu đó đã giống như một con diều bị gió thổi bay vào bức tường cao, thoáng chốc chẳng còn thấy đâu.

Người này làm chuyện gì hình như cái kiểu không hoàn toàn giống người khác, Tiêu Lâm hoàn toàn không hiểu nổi y, thậm chí ngay cả tên họ của y, y cũng không biết.

Nhưng Tiêu Lâm tin được y.

Tiêu Lâm trước giờ chưa từng tin vào ai, nhưng y tin vào người này, ngay cả chính Tiêu Lâm cũng không hiểu rõ tại sao mình tin được người này.

Đêm dài đã gần qua hết, mưa đã ngừng, Tiêu Lâm không hề phải đợi lâu, cánh cửa bên góc đã mở ra, hai đứa đồng tử để tóc hai bên thật là khả ái cầm cây đèn lồng mỉm cười bước lại đón khách.

Tiêu Lâm đi theo bọn họ. Sân đình rất sâu, trong ánh sáng vàng vọt của cây đèn lồng, hình như có thể phân biệt ra được một vài thứ hoa cỏ cây đá, đình đài lầu các, đẹp như trong tranh, Sở Lưu Hương đang đứng ngoài cửa một cái sân nhỏ trước một căn lầu đợi y, nụ cười trên gương mặt thật sáng rõ, ánh đèn trong nhà sáng lạng, trên bàn đã bày sẵn rượu, mỗi thứ đều đủ có thể cho một kẻ lưu lạc giang hồ ấm từ trong lòng ấm ra.

Tiêu Lâm không hề là một người lấm mồm, nhưng đến lúc này cũng không thể không hỏi :

– Nơi đây là đâu vậy?

– Là nơi có thể cho ông tạm trú vài ba tháng.

Sở Lưu Hương mỉm cười trả lời :

– Thật ra, ông muốn ở thêm chút nữa cũng được, có điều tôi biết ông ở chỗ nào cũng vậy, nhất định sẽ không bao giờ quá ba tháng. Bởi vì không ai sẽ có thể nghĩ ra được ông đang ở đây, cũng không ai sẽ lại quấy nhiễu ông, ba tháng sau, chuyện đã qua, hoàn cảnh đã thay đổi, đại khái cũng chẳng còn ai muốn khẩn cấp đi tìm ông nữa.

Sở Lưu Hương nói :

– Mỗi người ai ai cũng chỉ có một mạng sống, người không có mạng sống không uống rượu được.

Tiêu Lâm bắt đầu uống rượu, máu lạnh thấm vào máu nóng, rượu

cũng nóng lên, máu lại càng nóng.

– Tôi chỉ bắt quá là một kẻ giang hồ cùng đồ mạt vận thôi, bàn tay tôi đã chẳng còn cứng, chí khí cũng đã tiêu ma, hôm nay nếu không có ông, chỉ sợ tôi đã chết dưới lưỡi kiếm người ta.

Tiêu Lâm rầu rầu nói :

– Con người tôi có thể nói là đã xong hết rồi, tại sao ông còn đối xử với tôi như vậy?

– Tôi chẳng vì gì cả.

Sở Lưu Hương nói :

– Tôi làm chuyện gì cũng đều chẳng có lý do gì chính đáng cả.

– Ông có biết cặp vợ chồng bán rượu là ai không? Ông có biết tại sao đêm nay họ kêu bọn chúng tôi lại không?

– Tôi không biết, cũng chẳng muốn biết.

– Tại sao?

– Bởi vì chuyện phiền phức của chính tôi cũng đã quá đủ nhiều rồi.

Sở Lưu Hương sờ sờ cái mũi của mình rồi cười khổ :

– Tôi có thể bảo đảm, ông tùy tiện đi tìm tám chín người lại đây, đem những thứ phiền phức của bọn họ dồn vào một chỗ, cũng không bằng một nửa cái phiền phức của tôi.

– Nhưng ông đã mắc phải vào một chuyện phiền phức nữa rồi.

– Sao?

– Những người lúc nãy ngồi ăn miến trong cái tiệm đó, giết người nhanh vô cùng, đòi giá cao vô cùng, trong giang hồ hiện giờ không mấy ai sánh được với bọn họ, cũng không mấy ai bỏ tiền ra mua được bọn họ.

Tiêu Lâm nói :

– Tôi đoán là bọn họ nhất định đang làm một chuyện gì đó thật lớn lao và bí mật.

– Tôi ít nhiều gì cũng nghĩ ra được điểm đó.

– Chỉ cần có người nghĩ ra được điểm đó, bọn họ sẽ không buông tha cho đâu.

Tiêu Lâm nói :

– Muốn bọn họ giết thêm một người, bọn họ nhất định sẽ chẳng màng.

Sở Lưu Hương mỉm cười :

– Cái điểm đó tôi cũng đã nghĩ tới, chỉ bắt quá, bọn họ không chừng đối với tôi có khách khí chút đỉnh, ít nhiều cũng nể mặt nể mày tôi một chút.

– Tại sao?

– Bởi vì trong bọn họ có một người nhận ra được tôi.

Tiêu Lâm này giờ vẫn đang cúi gằm đầu nhìn chăm chú vào ly rượu của mình, nghe đến câu đó mới ngẩng phát đầu lên.

– Hiện tại tôi mới hiểu ra tại sao bọn họ thả cho chúng ta đi.

Ánh mắt đang tiêu tụy lạc thần của y bỗng sáng lên :

– Trường Trường Hắc Trúc Can, Kiếm Hạ Vô Hoạt Khẩu, nhưng ngay cả y cũng không đụng đến tôi.

Tiêu Lâm nâng ly uống cạn một hơi, rồi cười lớn lên :

– Hiện tại tôi mới biết y đang sợ ai, Tiêu Lâm này đã lạc phách đến vậy, không ngờ vẫn còn có phúc khí gặp được ông.

Y lại uống cạn liên tiếp ba ly nữa, hơi men đã bắt đầu xông tận lên đầu.

– Tôi vốn rất muốn đi làm cái chuyện đó, tôi biết nhất định bọn họ trả giá không thấp tí nào, ít nhất cũng đủ cho tôi sống qua được một hai năm trời thư thả, tôi cũng biết người bọn họ muốn giết là ai, người đó vốn là thứ đáng giết.

Tiêu Lâm nói :

– Đôi bàn tay này của tôi tuy dính đầy máu tanh, nhưng trước giờ chưa hề cầm qua một đồng tiền bất nghĩa nào, tôi muốn đi làm chuyện này, chỉ bất quá là không muốn chết đói thế thôi.

Tiêu Lâm lại cười lớn lên :

– Có điều hôm nay tôi được gặp người lừng danh thiên hạ là Sở Lưu Hương đây, tôi có chết cũng không còn tiếc lắm rồi.

– Ông không chết đâu.

Sở Lưu Hương nói :

– Một người cái số không chết, dù muốn chết cũng không dễ dàng lắm.

Y bỗng lại bắt đầu sờ sờ vào mũi :

– Tôi có người bạn đúng là chết không nổi, ai ai cũng nghĩ là y sẽ chết chắc rồi, nhưng y vẫn không chết nổi.

Đề cập đến người bạn đó, Sở Lưu Hương hình như nhin không nổi phải sờ mũi, không những vậy còn nhin không nổi phải thở ra :

– Đã mấy năm nay tôi chưa gặp mặt y, không ngờ bỗng nhiên lại được tin của y.

– Tin gì?

– Muốn tôi đi tìm y, đến một cây cổ thụ tìm y.

– Ông vừa nói cây cổ thụ?

Tiêu Lâm ráng hết sức tìm cách giấu diếm sự kinh ngạc của mình :

– Một cây cổ thụ có cành có lá?

– Chính là thứ cổ thụ đó.

– Ông nói người bạn đó đang chờ ông lại một cây cổ thụ gặp y?

– Tôi e là y đã chờ ở đó lâu lắm rồi.

Sở Lưu Hương nói :

– E rằng đã chờ đâu hai mươi ngày rồi.

– Chờ mãi ở trên cây?

– Đại khái là vậy.

– Tôi không hiểu, thật tình tôi không hiểu.

Tiêu Lâm cười khở :

– Có lúc tôi cũng thích lên ngồi trên một cây cổ thụ, đem theo một bầu rượu, hái một vài quả trên cây ăn chơi. Nhưng bất kể muốn tôi chờ ai, tôi đều không thể lên ngồi đợi trên cây, đợi lâu đến bao nhiêu đó.

Nhưng Sở Lưu Hương chỉ hỏi y một câu, y bèn hiểu ngay :

– Nhưng nếu ông ở trên cây xuống không được thì sao?

Tiêu Lâm lập tức hiểu ngay.

– Cái vị bằng hữu của ông gặp nguy hiểm, vì vậy núp trên cây, đợi ông lại cứu.

Tiêu Lâm nói :

– Các ông nhất định là bạn lâu năm, cây cổ thụ ấy nhất định là nơi các ông lúc xưa thường hay lại, các ông nhất định đã ước hẹn sẵn một thứ tín hiệu khẩn cấp, cho dù ông không ở gần đó, bạn bè của ông gặp phải nhất định sẽ tìm cách chuyển lại cho ông biết.

Y nói :

– Sở Lưu Hương giao du khắp thiên hạ, đến đâu cũng có bạn bè, chủ nhân nơi này nhất định cũng là một người bạn của ông, nếu không tại sao lại chịu cho tôi ở?

Nói xong câu đó, Tiêu Lâm vội vã uống thêm một ly rượu nữa, bởi vì y bỗng phát hiện ra, không những mình chưa uống say, đầu não còn thanh tỉnh vô cùng, không những vậy, còn so với đại đa số người khác thông minh lắm.

Sở Lưu Hương mỉm cười :

– Ông nói hình như thật còn rõ ràng hơn cả chính tôi nói nhiều lắm, vì vậy hiện tại tôi chỉ còn có hai chữ nói với ông.

– Hai chữ gì?

– Tái kiến!

Hai chữ “Tái kiến” này thật là đơn giản vô cùng, nhưng cái ý nghĩa bên trong thường thường lại phức tạp lắm, có lúc nó muốn nói :

– Rất muốn gặp lại mặt anh.

Có lúc nó lại muốn nói :

– Rất mong sẽ gặp lại mặt anh.

Có lúc nó cũng có thể muốn nói :

– Mong rằng không bao giờ gặp lại.
Chỉ có một chỗ sẽ không hề biến đổi... Đang lúc bạn nói hai chữ đó, nếu không phải là chính bạn muốn đi, thì là bạn muốn người kia đi. Sở Lưu Hương không muốn Tiêu Lâm đi, chính y muốn đi.
Y vốn trước giờ nói đi là đi. Nhưng lần này Tiêu Lâm làm cho y phải ở lại, y chỉ nói có năm chữ là làm cho y phải ở lại :
– Ông đi, tôi cũng đi.
Nhìn thấy thân hình sắp bị gió thổi bay đi của Sở Lưu Hương đã ngừng hẳn lại, y mới nói tiếp :
– Tôi biết cái vị bằng hữu ông muốn đi tìm nhất định là Hồ Thiết Hoa, tôi cũng biết rằng, vì y, chuyện gì ông cũng có thể tạm thời gác qua một bên.
Tiêu Lâm nói :
– Có điều tôi cũng muốn đi tìm một người, liên hệ của tôi với người đó còn sâu xa hơn liên hệ giữa ông và Hồ Thiết Hoa.
– Người này là ai?
– Là con gái của tôi, con gái ruột của tôi.
Tiêu Lâm nói :
– Tuy tôi không biết nó đang ở đâu, nhưng tôi cũng muốn đi tìm nó.
– Ngay cả con gái ông, ông còn không biết cô ta đang ở đâu?
– Tôi không biết.
Tiêu Lâm nói :
– Nhưng tôi biết tôi có một đứa con gái, ông nói tôi có thể nào không đi tìm nó được không?
Sở Lưu Hương lại sờ sờ vào mũi, sờ cả nửa ngày mới nói :
– Ông có thể không đi cũng được.
Y vốn trước giờ không phải là người không hiểu biết, nhưng cái câu đó xem ra thật tình có chỗ không được hiểu biết lắm, Tiêu Lâm dĩ nhiên nhin không nổi muốn hỏi :
– Tại sao?
– Bởi vì tôi vừa mới cứu ông tức thì, thật tình tôi không muốn thấy ông chết.
Sở Lưu Hương nói :
– Huống gì, chính ông cũng không biết con gái ông đang ở đâu, làm sao ông kiếm ra được cô ta?
– Tôi có cái cách của tôi.
– Chỉ cần ông nói cho tôi nghe cái cách của ông ra sao, tôi có thể giúp ông chuyện đó, đi tìm cô ta, vì vậy ông có thể không cần phải đi.
Sở Lưu Hương nói :
– Nếu như ngay cả tôi còn tìm không ra cô ta, nhất định ông cũng tìm

không ra.

Không ai phủ nhận được câu nói đó, Sở Lưu Hương rốt cuộc vẫn là người rất hiểu biết.

Ánh mắt của Tiêu Lâm lập tức sáng rực lên, lập tức như đang làm trò ảo thuật, rút phăng ra một tấm khăn tay lụa.

Tấm khăn tay bằng lụa trắng đã ngả ra màu vàng, trên mặt có thêu một mặt trăng lưỡi liềm cong cong màu đỏ.

– Mẹ của nó lúc chưa sinh nó ra đã cùng tôi phân ly, tôi chỉ biết dưới cổ của nó có cái thai ký như vậy, giống như cái hình trăng lưỡi liềm thêu trên tấm khăn lụa này.

Tiêu Lâm nói :

– Chỉ tiếc là, tôi không biết mẹ nó chia tay với tôi xong rồi đi về đâu, chuyện đó đến giờ cũng đã được mười tám năm nay rồi.

Một cái khăn lụa, một cái thai ký, cái thai ký phía dưới cổ, “phía dưới cổ” thông thường có nghĩa là ở trên ngực, một cô con gái mười tám tuổi, cho dù là một kẻ khùng, cũng không thể tùy tiện đem cái chỗ đó ra cho người khác nhìn.

Sở Lưu Hương ngớ mặt ra.

Y nhìn nét mặt của Tiêu Lâm, tiếp lấy cái khăn tay lụa, biết rằng y lại nhảy lên một cái thuyền tặc quái, không những vậy, còn do chính y cam tâm tình nguyện nhảy lên.

Tiêu Lâm lại nói :

– Dĩ nhiên tôi biết tìm một người như vậy thật tình không phải là chuyện dễ dàng, may mà tôi biết Sở Lưu Hương suốt đời còn chưa có chuyện gì chưa làm được, vì vậy tôi yên tâm lắm.

Dĩ nhiên là y an lòng lắm rồi, bởi vì y đã đem cái vấn đề nan giải chính y vĩnh viễn không cách nào giải quyết được, trao được qua cho người khác, trao như trao một củ khoai lang nóng hổi.

Trao được củ khoai lang nóng hổi của y qua cho người duy nhất trong thế giới này chịu nhận cho y.

Sở Lưu Hương nhìn y, nhìn cả nửa ngày, bỗng bật cười lên :

– Cái lão hồ ly này, sao ông không kêu tôi đi lên trời hái xuống cho ông một cái mặt trăng sáng như vậy đi?

Nhưng hiện tại điều Sở Lưu Hương đang lo lắng nhất trong lòng, không phải là cái hình trăng lưỡi liềm cong cong đó, mà là cái ổ chó nằm trên một cây cổ thụ trong một nơi thâm sơn gần đó, và một người đang nằm trong cái ổ chó đó.

Một cây cổ thụ lớn thật lớn, cao thật cao.

Lúc đó, y với Hồ Thiết Hoa còn là hai đứa bé, bọn họ lấy một thứ gỗ đồng màu với cây cổ thụ xây thành một cái nhà nhỏ trong một chạng

ba rậm rạp nhất trên cây, quy mô dĩ nhiên là có lớn hơn cái ổ chim một chút, nhưng không khác gì những thứ nhà của người nguyên thủy xây trên cây để tránh thú dữ.

Lúc đó bọn họ còn đang ham chơi, lúc đó khinh công của họ cũng đã khá lắm, vì vậy mới ráp được cái nhà gỗ trên đó.

Hồ Thiết Hoa đề nghị :

– Chúng ta đặt cho cái nơi này là “ổ chó” nghe?

– Tại sao lại gọi là ổ chó?

Sở Lưu Hương không bằng lòng :

– Chỉ có chim ưng đại bàng mới biết làm tổ trên cây như thế này, chúng ta đã chẳng phải là chó, chó cũng chẳng lên được trên cây, tại sao chúng ta muốn gọi nơi này là ổ chó?

– Bởi vì ta thích chó.

Câu trả lời của Hồ Thiết Hoa thường thường thể nào cũng làm Sở Lưu Hương sờ mũi :

– Không những vậy, sau này không chừng mình sẽ có ngày bị người ta đuổi như đuổi chó dữ không có đường chạy, lúc đó mình chỉ còn nước núp vào đây thôi.

Vì vậy nơi này mới có tên là ổ chó.

Tuy bọn họ không hề bị người khác đuổi cho chạy cùng đường như chó dữ, nhưng vẫn cứ lại nơi đây, đem một bầu rượu, hái vài quả trái cây, uống say bò lăn cả ra, đem những điều trong lòng không thể nói ra, không dám nói ra, không muốn nói ra cho người khác nghe, nói hết cả ra, xong rồi mới chịu đi.

Lúc cuối cùng bỏ đi, bọn họ còn có ước định :

– Chỉ cần chúng mình có ai bị nguy hiểm, phải trốn ở đây, bất kể ai lại trước, người còn lại nhất định phải tới cứu y.

Hồ Thiết Hoa còn nói :

– Nếu ta mà lại, ta sẽ nhất định để hai chữ “ổ chó” vào những chỗ người thường hay lui tới, người khác tuy không hiểu đó là ý nghĩa gì, nhưng người sẽ hiểu.

Y nói với Sở Lưu Hương :

– Lúc đó tình huống của ta nhất định sẽ vô cùng khẩn cấp, vì vậy nếu người mà thấy nó, người phải mau mau chạy lại, nếu người thấy ta dùng phấn trắng viết hai chữ đó, thì nếu người lại chậm một bước, chỉ sợ sẽ phải mua giùm ta cỗ quan tài rồi đó.

Sở Lưu Hương thấy hai chữ đó, viết bằng phấn trắng, thấy ở rất nhiều nơi.

Lúc y thấy hai chữ đó, bụi phấn đã rút gần hết, lấy kinh nghiệm của y ra mà phán đoán, lúc Hồ Thiết Hoa viết những chữ đó cho đến lúc y

thấy nó, đã cách nhau một khoảng thời gian từ mười lăm ngày cho đến hai mươi ngày.

Gần đây nhất, y thường hay ở Giang Nam, thường hay ở một dãy gần đó, nhưng nguyên một dãy đó phạm vi vẫn còn rộng lớn lắm, y thấy được hai chữ mà bọn họ đã ước định cách đây mười năm trước, trong vòng ba mươi ngày, coi như vận khí của Hồ Thiết Hoa là may mắn lắm rồi.

Nhưng hai mươi ngày cũng không phải là ngắn ngủi, trong hai mươi ngày đó, số người đã chết rất có thể còn nhiều hơn cả số những con kiến một người còn sống đã thấy, Hồ Thiết Hoa rất có thể là một trong những người đó.

Hồ Thiết Hoa còn chưa chết, nhưng Sở Lưu Hương đã muốn chết vì tức giận.

Lúc y thấy Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa không những ngay cả một chút nguy hiểm cũng không có, mà y còn phong lưu khoáng hoạt hơn cả đại đa số người trên thế giới này nhiều.

Núi vẫn còn là cái núi đó, cây vẫn còn là cây cổ thụ đó.

Trong cái cảnh núi non xanh rì dày đặc sương mù này, hình như không có gì đã thay đổi.

Nhưng cái ổ chó trên cây thì lại biến hẳn.

Trên thế giới này chẳng còn ai cho rằng nơi này là một ổ chó.

Cho dù nó là một cái ổ, thì chắc là ổ An Lạc hay ổ Thần Tiên, nhưng nhất định nó không thể là một ổ chó.

Hồ Thiết Hoa cũng không có cái dáng điệu của một con chó dữ bị người ta đuổi cho hết đường chạy.

Trong cái ổ này, vốn chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ, hai cái chỗ nằm lót cỏ, vài cái vò rượu không và một tên Hồ Thiết Hoa.

Nhưng hiện tại, bao nhiêu thứ đó đều toàn bộ biến đổi cả. Làm như đã có một vị thần tiên đã qua đây, vừa ngâm nga vừa bay qua Động Đình hồ rồi thuận đường lại nơi đây một chuyến, lấy ngón tay đụng vào sắt là thành vàng, đụng vào từng chỗ từng chỗ một ở đây.

Do đó hai cái chỗ nằm lót cỏ bỗng biến thành một tấm thảm lông trân quý, ấm áp, mềm mại nhất trên thế gian.

Do đó mấy vò rượu trống không làm bằng đất sét, bỗng biến thành bình rượu bằng bạch ngọc hoàng kim, không những vậy, còn đựng đầy các thứ rượu ngon từ khắp nơi trong thiên hạ đem lại.

Đàn bà thì dĩ nhiên đều có thể làm cho đàn ông điên đảo thần hồn, đàn bà chỉ cần thấy qua là ngủ cũng không ngủ được ngon giấc, một người thì bé xiu linh lung, một người thì ôn nhu ngọt ngào, một người thì khỏe mạnh rắn chắc, một người thì yếu đuối mảnh mai.

Đàn ông thì dĩ nhiên là đàn ông đủ tư cách đi với những người đàn bà đẹp đó, cao lớn cường tráng mà thành thực, đầu tóc chải bóng loáng, râu ria cạo nhẵn sạch, xem ra so với cái gã Hồ Thiết Hoa thường thường hai tháng còn chưa cạo râu, chưa rửa mặt, cũng chưa thay quần áo là hai người rõ ràng khác nhau, hoàn toàn khác nhau.

May mắn là, Sở Lưu Hương vừa nhìn qua đã nhận ra, hai người khác nhau đó chính là một người.

Hồ Thiết Hoa dù có cháy thành tro bụi, Sở Lưu Hương vẫn còn có thể nhìn qua là nhận ra được y ngay.

Người này tại sao lại biến ra thành thế này? Nơi này tại sao lại biến ra thành thế này?

Sở Lưu Hương nghĩ không ra.

Nếu thế giới này quả thật có một vị thần tiên như vậy hạ phàm, quả thật có ngón tay có thể biến hủ nát thành ra thần kỳ, Sở Lưu Hương thật tình cũng muốn mượn cái ngón tay đó xài qua một lần, rồi tại thân hình của cái gã không còn giống như Hồ Thiết Hoa này điểm xuống cái nữa, biến y thành một con lợn.

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 3

Một Người Thương Hương Tiếc Ngọc

Người chắc là không biến ra thành lợn rồi, nhưng nếu Hồ Thiết Hoa có biến thành lợn thật, cũng không làm cho Sở Lưu Hương kỳ quái hơn.

Thật tình y có nằm mộng cũng không cách nào tưởng tượng ra được, Hồ Thiết Hoa lại biến thành ra như vậy.

Hồ Thiết Hoa cũng đang nhìn y, cũng nhìn y như nhìn một người gặp lần đầu tiên vậy, không những thế, người đó còn có một đóa Thích Bát Hoa đang mọc trên mặt.

– Có phải người đã ăn nhầm thứ thuốc gì không?

Hồ Thiết Hoa còn hỏi y :

– Hay là bị ai đập nhầm vào cái đuôi?

– Người này có đuôi sao?

Một cô bé đang cố ý mở to cặp mắt vốn đã lớn lắm rồi của cô :

– Sao em chẳng thấy cái đuôi của ông ta ở đâu cả?

– Một người nếu đã thành ra lão hồ ly rồi, thì dù cho có đuôi đi chẳng nữa, người khác cũng chẳng nhìn thấy.

Hồ Thiết Hoa trả lời rất nghiêm trang :

– Nhưng các cô xem đó, có phải điệu bộ của y xem ra cổ quái lắm không?

Có phải là giống như vừa nốc phải một con trùn vừa mập vừa béo vừa thối tha vào bụng không?

Các cô con gái đều cười khúc khích cả lên, tiếng cười của các cô cũng mê chết người như người của các cô.

Sở Lưu Hương đang nhìn bàn tay của mình, thật tình y cũng muốn nắm hai bàn tay lại đâm vào mũi Hồ Thiết Hoa, đâm cho cái mũi của y thành ra hai cái.

Một người mà khi gương mặt bày ra hai cái mũi như vậy, chắc là sẽ không thể nào phóng rắm chó ra được.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không có cái thói quen đâm vào mũi bạn bè, vì vậy y chỉ còn nước đưa tay sờ vào mũi mình.

Các cô con gái lại càng cười lên nắc nẻ, y bèn cười theo các cô, không những vậy y cười còn khoái trá hơn nữa.

– Thú quá thú quá, quả thật là thú quá.

Y hỏi Hồ Thiết Hoa :

– Người biến thành ra thú vị như vậy bao giờ thế? Sao ta chẳng hay biết tý nào cả?

– Không lẽ người không cảm thấy hứng thú sao?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

– Không lẽ người đang giận ta?

Y còn lộ vẻ như một người đang có hết lý lẽ chính đáng :

– Không lẽ người nhất định muốn nhìn ta đã bị người ta đánh cho sưng mày sưng mặt, trốn vào nơi đây như một con chó ghẻ, người mới hứng thú sao?

Trên bàn để đầy các thức các dạng hoa quả, dưa gang, ngoài đồ nhậu ra còn có hai thùng rượu.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi Sở Lưu Hương :

– Người có thấy ra cái gì đây không?

Y vỗ vỗ vào thùng rượu :

– Thùng rượu này là Nữ Nhi Hồng đã ba chục năm rồi đó, còn thùng này là thùng Lưu Châu Đại Khúc thượng hảo hạng.

Y lại ôm choàng vào eo một cô đùi dài eo thon :

– Cái mũi của người tuy không linh lắm lắm, con mắt trước giờ vẫn không đến nỗi gì, dĩ nhiên người đã nhận ra mấy vị cô nương này, mỗi người ai ai cũng đều xinh đẹp hơn cả những cô chúng ta đã từng

gấp qua gấp mười lần.

Hồ Thiết Hoa lắc lư cái đầu than thở :

– Một người đã có rượu ngon như vậy, các cô xinh đẹp như vậy, mà còn chưa quên kêu bạn bè lại phân hưởng, người nói cái người đó có phải là một người bạn có đủ nghĩa khí hay không?

Hồ Thiết Hoa thở ra nói :

– Ta mà có một người bạn như vậy, ta sẽ chảy nước mắt ròng ròng quỳ xuống ôm chân y mà hôn.

Sở Lưu Hương bật cười, lần này y cười thật.

Nếu bạn có một người bạn như vậy, bạn sẽ làm được gì y? Cẩn cho y một cái?

Cái cô bé có cặp mắt to đang cười khúc khích nói :

– Ông yên tâm, ông ta không muốn ông ôm lấy chân ông ta hôn thật đâu, ông ta chỉ bắt quá nhớ ông nhớ muốn chết luôn, vì vậy mới dùng một tý nguy kế gạt ông lại, chỉ bắt quá muốn ông uống rượu với ông ta vậy thôi.

* * * * *

Cô quỳ trước cái bàn nhỏ, đổ đầy cho Sở Lưu Hương một ly Nữ Nhi Hồng trong chén bạch ngọc, đôi bàn tay cô trắng còn hơn cả lụa, trên ngón tay còn có đeo một cái nhẫn phỉ thúy màu xanh đậm.

Sở Lưu Hương cũng ngồi xuống, nhìn đắm đắm vào đôi bàn tay của cô, nhìn như một lão quỹ háo sắc chính hiệu nhìn vậy.

– Cô tên gì?

Thiếu nữ cười càng thêm ngọt ngào, đưa ly rượu lại cho y, đưa đến tận trước mặt :

– Ông uống hết ly rượu này rồi, em nói cho ông nghe.

– Không được, uống một ly không xong.

Sở Lưu Hương nói :

– Ít nhất ta phải uống mười tám ly trước đã.

Cô bé có cặp mắt to nhoèn miệng cười không chịu :

– Ông xấu chết đi luôn, ông thật là một người hư đồn quá.

– Ta vốn là một người hư đồn mà.

Sở Lưu Hương cười cái vẻ không lấy gì làm tốt đẹp lắm :

– Ta có thể bảo đảm cô, ta nhất định còn hư hơn cô tưởng tượng gấp mười lần.

Chỉ nghe cách lên một tiếng, cổ tay của cô bé có đôi bàn tay trắng như bạch ngọc đó đã bị y kéo cho trật khớp ra.

Cái ly rượu bạch ngọc trong tay cô đã bị Sở Lưu Hương ném ra, trúng vào giữa lưng của cô con gái đùi dài eo thon.

Cái nhẫn bằng phỉ thúy của cô không biết bị Sở Lưu Hương tuột ra

lúc nào, y dùng ngón tay giữa và ngón tay cái búng chiếc nhẫn ra, trúng vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai trái của một cô gái khác.

Lúc cô bé có cặp mắt to đang đau quá khóc cả lên, thì cả bọn đã chẳng còn ai động đậy gì được nữa.

Ba cô con gái đang sợ ngẩn cả mặt ra.

Bọn họ thật tình nằm mộng cũng không tưởng tượng ra được, cái người xem ra rất biết cách thương hương tiếc ngọc ấy, lại đi đối xử với bọn họ như vậy.

Cái cô xem ra ôn nhu nhất, yếu đuối nhất, nhỏ bé nhất trong bọn, bỗng rút ra một thanh đoản đao hàn quang lóe mắt, kề ngay vào cổ họng của Hồ Thiết Hoa :

– Sở Lưu Hương, ta thật phục ngươi, ngươi quả thật có chút bản lĩnh đó, thật ta không hiểu làm sao ngươi nhìn ra được chỗ hở bọn ta đã bố trí.

Cô hẳn học nói tiếp :

– Nhưng nếu ngươi động đậy, ta sẽ cắt cái đầu tên này ngay.

Bất kỳ ai cũng đều thấy rõ, cô không phải đang cố ý dọa người ta.

Trên thế giới này, vốn có những cô bé như vậy, bình thời so với con mèo con còn dễ nghe hơn nhiều, có điều chỉ cần có chuyện gì không đúng, cô ta bèn lộ ngay nanh vuốt ra, không những sẽ chụp cho bạn sưng da chảy máu, cho dù bạn có bị chết ngay ra giữa đó, cô ta cũng chẳng thèm chớp mắt một cái.

Cô bé này là hạng người đó không nghi ngờ gì cả.

Hồ Thiết Hoa tuy còn đang cười, gương mặt xem ra đã có vẻ trắng bệch ra, nhưng Sở Lưu Hương thì vẫn tỉnh bơ.

– Cô cắt đi, tốt nhất là cắt nhanh nhanh một chút, tùy tiện cô cắt kiểu nào cũng được.

Sở Lưu Hương mỉm cười :

– Cái đầu đó có phải là đầu của ta đâu, cô cắt đi ta cũng chẳng đau đớn gì.

Y còn ngồi ngay xuống, làm như đang chuẩn bị sắp xem diễn tuồng vậy, gương mặt còn lộ đầy vẻ khâm thưởng tán tụng.

– Cô cắt, ta xem.

Sở Lưu Hương cười càng khoan khoái :

– Xem một cô bé xinh đẹp như vậy, cắt đầu người ta, nhất định là rất thú vị.

Hồ Thiết Hoa la toáng lên :

– Thú vị? Người còn dám nói thú vị?

Y la lớn :

– Cái thứ bạn bè như ngươi là thứ bạn bè gì vậy?

Sở Lưu Hương nhăn nhua cười cợt :

– Thứ bạn bè như ta vốn rất hiếm thấy, muốn thấy một người cũng không dễ dàng gì, hôm nay cho các người thấy được một lần, thật là phúc khí cho các người đó.

Cô bé vốn đang tính cắt đầu người ta đó, hình như bây giờ đang có vẻ muốn hoảng lên, cặp mắt vốn đang đầy vẻ sát cơ đã lộ ra vẻ sợ hãi.

Không phải là cô không dám cắt đầu người, nhưng cắt xong cái đầu người này rồi sao nữa? Cái đầu của cô có phải cũng bị người ta cắt xuống hay không? Cô có gặp phải chuyện còn đáng sợ hơn cả cắt đầu nữa không?

Sở Lưu Hương không hề nói ra chuyện gì cả, trước giờ y chưa hề thốt ra những lời như vậy, những chuyện đó vốn không phải là chuyện hạng người như Sở Lưu Hương có thể thốt ra khỏi miệng. Nhưng y cũng có cách làm người khác tự mình tưởng tượng ra như vậy.

Thanh đao hàn quang chói lợi tứ bề vẫn còn đang kề trên cổ họng Hồ Thiết Hoa, nhưng bàn tay cầm đao thì đã bắt đầu run rẩy.

– Nếu cô không nóng nảy cắt đầu y đi, thì ta cũng không vội vàng gì.

Sở Lưu Hương nhăn nhua nói :

– Ngồi đây cũng thoải mái lắm, trước giờ ta cũng rất nhẫn nại.

Y lại thở ra một hơi :

– Chỉ có một chuyện đáng tiếc là, rượu nơi đây nhất định là không uống được, uống vào rồi sẽ nhất định biến thành cái vị đại gia bằng hữu kia, không lấy đâu ra được sức lực.

Bàn tay cầm đao lại càng run rẩy dễ sợ.

Căng thẳng gay go như thế này đến bao giờ mới xong? Gắng cho đến phút cuối sẽ có kết quả ra sao? Cô bỗng phát hiện ra, chuyện này đã biến thành ra không thú vị tí nào.

Sở Lưu Hương hình như nhìn ra được trong bụng cô đang nghĩ gì, y bỗng mở miệng đề nghị :

– Nếu cô không còn muốn đùa giỡn thêm nữa, chúng ta còn có cách để giải quyết chuyện này.

– Cách gì?

Cô lập tức hỏi :

– Cô để cho ta đem cái vị đại gia bằng hữu này đi, đợi chúng ta đi rồi, các cô cũng đi luôn, chúng ta nhất quyết sẽ không đụng vào các cô.

Sở Lưu Hương nói :

– Cô phải biết rằng, trước giờ tôi vốn là người rất thương hương tiếc ngọc.

Hầu như không có tí gì suy nghĩ, bàn tay đang cầm cây đao lập tức rời khỏi cổ họng Hồ Thiết Hoa.

– Được, ta tin người.

Cô nói :

– Ta biết Sở Lưu Hương trước giờ nói gì cũng rất được tin cậy.

Cô bé có cặp mắt to bàn tay bị trật khớp nãy giờ vốn đang nhìn đau nước mắt đang ứa cả ra, cô bỗng lớn tiếng nói :

– Chúng ta cũng chẳng làm chuyện gì sai lầm, cái vị Hồ đại gia này cũng rất nghe lời, chúng ta nói gì ông ta làm vậy, Sở Lưu Hương làm sao biết trong rượu có thuốc mê? Làm sao biết được bí mật của bọn ta?

Sở Lưu Hương mỉm cười rót cho cô một ly rượu :

– Cô uống ly rượu này rồi, ta sẽ nói cho cô nghe.

Rượu làm sao uống được.

Vì vậy bọn họ sẽ không bao giờ đoán ra được Sở Lưu Hương làm sao khám phá ra được cái bí mật của họ.

Núi cao, nước chảy.

Nước suối chảy từ trên núi cao xuống, chạy đến nơi đây, rót vào trong cái ao nhỏ, nước trong ao trong vắt.

Hồ Thiết Hoa vẫn còn đang mặc trên người bộ áo quần hoa lệ, mặc rất chỉnh tề đứng đấy.

Y cứ mặc nguyên bộ đồ chỉnh tề đó, trầm mình vào trong ao nước trong vắt.

Bởi vì Sở Lưu Hương kiên trì cho rằng chỉ có cách đó mới có thể giúp y giải khai sức thuốc nhanh chóng hiệu quả hơn, y có muốn phản đối cũng không xong.

Y chỉ còn nước nhìn trừng trừng vào Sở Lưu Hương, nhìn chăm chăm như một con gà trống, nhìn cả nửa ngày, bỗng thở ra một hơi dài :

– Người hay thật, người bản lĩnh lắm, không những anh tuần phong lưu, mà còn thông minh tuyệt đỉnh, cỡ hạng thiên tài vĩ đại như người, tìm khắp thiên hạ cũng tìm không ra được người thứ hai.

Y càng nói giọng càng cao :

– Như nếu người tự mình cho rằng chỉ bất quá là người đệ nhị trong thiên hạ, thì chẳng ai còn dám nhận mình là đệ nhất.

Sở Lưu Hương nằm xoài ra trên tảng đá xanh bên cạnh ao nước, gương mặt lộ đầy vẻ thoải mái và khoan khoái :

– Ta rất thích nghe những lời như vậy, tốt nhất là người nói thêm một chút nữa đi.

– Dĩ nhiên là ta sẽ nói, chỉ tiếc là ta nói đây không phải là người.

– Không phải ta? Là ai?

– Là chính ta đây.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Ta nói là nói chính ta đây, bởi vì thật tình ta thông minh quá, vĩ đại quá, ngay cả chính mình cũng không khỏi không bội phục mình.

Sở Lưu Hương đang nằm xoài ra đó, rất ít người có thể làm cho y đứng dậy được, nhưng hiện tại, y đã nhảy bật dậy, nhìn Hồ Thiết Hoa như đang nhìn một con quỷ :

– Có phải người vừa nói người rất bội phục mình? Ta không nghe lầm phải không?

– Không, người hoàn toàn không hề nghe lầm.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Cái lỗ tai của người có phải là hư hỏng như cái mũi của người đâu, làm sao mà nghe lầm được?

– Ta cứu người ra khỏi cái tình cảnh chết người đó, ngay cả người khác cũng đều bội phục ta muốn chết luôn, còn người, người không những không cảm kích ta, cũng không bội phục ta, người còn liều mạng trét vàng trét bạc vào mặt mình.

Sở Lưu Hương lắc đầu than thở :

– Cái chỗ đó, ngay cả ta cũng không thể không bội phục người.

– Dĩ nhiên là người cũng phải bội phục ta.

Hồ Thiết Hoa làm mặt nghiêm trang nói :

– Không có ta, làm sao người cứu ta ra được?

Sở Lưu Hương đỏ mặt ra.

Trước giờ y vốn biết Hồ Thiết Hoa mặt dày, nhưng y còn không ngờ mặt y còn dày đến mức độ đó.

Nhưng Hồ Thiết Hoa có cái đạo lý của Hồ Thiết Hoa.

– Chúng ta là bạn bè lâu năm, ai cũng muốn già rớt cả răng rồi, ta hỏi người, người đã thấy ta tắm qua mấy lần rồi?

– Hình như không có bao nhiêu lần.

Sở Lưu Hương đang lục lọi trong ký ức :

– Hình như chỉ có một hai lần.

– Muốn ta tắm rửa có phải là một chuyện vô cùng khốn nạn?

– Cũng chẳng thể nói là khốn nạn gì, chỉ bất quá khốn nạn hơn chó không ăn cứt một chút xíu thôi.

– Còn muốn ta không uống rượu?

– Chuyện đó thì khốn nạn thật.

Sở Lưu Hương thở ra :

– Chuyện đó còn khó hơn chuyện người không sờ vào được đàn bà.

– Cái ổ chó đó, có bao nhiêu rượu ngon đó, bao nhiêu gái đẹp đó,

nhưng lúc người gặp ta, ta lại đang còn tỉnh táo vô cùng, không những vậy tắm rửa còn sạch sẽ hơn cả lúc người lọt lòng mẹ, cho dù là con lợn, cũng phải nhìn ra tình cảnh có chỗ không đúng lắm.

Hồ Thiết Hoa toát cái miệng rộng ra cười với Sở Lưu Hương một cái :

– Huống gì, ít nhất người cũng còn thông minh hơn lợn chút đỉnh.

Sở Lưu Hương nói không ra lời.

Y bỗng phát hiện ra, Hồ Thiết Hoa quả thật rất có lý, có lý vô cùng.

Vấn đề duy nhất là :

– Cỡ hạng thiên tài vĩ đại như người, làm sao lại bị bốn con bé bắt giữ lấy vậy?

Câu trả lời của Hồ Thiết Hoa lại còn tuyệt hơn câu hỏi :

– Chính vì bọn họ là bốn cô bé, vì vậy mà ta mới bị bọn họ bắt giữ.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Nếu mà là bốn lão già muốn bắt giữ ta, đừng có nói chuyện.

– Có lý.

– Gặp phải bốn đứa bé đó, cho dù ta biết rõ ràng là bọn họ sẽ cho ta uống rượu có thuốc mê, ta cũng cứ uống như thường.

Hồ Thiết Hoa cười khở :

– Chỉ tiếc là uống xong rồi, ta chẳng còn sức lực đâu.

– Trong tình cảnh đó, làm sao người còn về lại được cái ổ chó đó?

– Dĩ nhiên là ta muốn bọn họ đưa ta về đó.

– Làm sao bọn họ chịu đem người về đó?

– Vì người.

Hồ Thiết Hoa nói rất thẳng thắn :

– Ta thấy được bọn họ đang tìm người, chỉ tiếc là tìm không ra thôi.

Vì vậy ta bèn chỉ cho bọn họ cái cách này luôn.

– Cách gì?

– Cách gạt chó vào trong ổ chó.

Sở Lưu Hương cười khở :

– Hiện tại ta mới biết, người quả thật là bạn tốt, bản lãnh kéo người ta xuống nước với mình đệ nhất thiên hạ.

– Ta không kéo người xuống nước còn kéo ai bây giờ? Người không lại cứu ta còn ai lại cứu ta?

Hồ Thiết Hoa mở to mắt ra, hoàn toàn lộ vẻ rất chính đáng đầy lý lẽ :

– Huống gì ta làm vậy cũng là vì muốn làm người thích thú.

– Làm cho ta thích thú?

Sở Lưu Hương không hiểu :

– Ta có gì là thích thú?

– Cứu được một người bạn tốt như ta đây ra khỏi tay người khác,

trong lòng người không lẽ còn không thích thú vô cùng?

Hồ Thiết Hoa nói giọng chắc nịch :

– Nếu ta không làm như vậy, làm sao người tìm lại được ổ chó? Làm sao người có thể cứu được ta ra?

Sở Lưu Hương sờ sờ cái mũi mình cả nửa ngày, rốt cuộc không thể không thừa nhận :

– Có lý.

Y thở ra :

– Tại sao người nói câu nào câu nấy đều nghe ra có vẻ có lý cả.

Y bỗng hỏi Hồ Thiết Hoa :

– Người có bao giờ nghĩ rằng, bọn họ đối xử với người như vậy, không chừng không hề có ác ý gì, chỉ bất quá muốn dụ dỗ người về làm rể nhà họ không?

Sở Lưu Hương tự mình trả lời dứt câu hỏi đó cho Hồ Thiết Hoa :

– Nhất định là người đã có nghĩ tới, cái bản lãnh tự mình khen mình của người, thiên hạ rất ít người bì kịp.

– Ta cần gì phải tự mình khen mình.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Cỡ hạng nhân tài như ta, vừa anh tuấn vừa thông minh vừa dũng cảm vừa thành thực, vốn là hạng đàn ông mấy đứa con gái sổ sữa đó mê mệt, chỉ cần ta dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, bọn họ mà không bị ta mê chết đi thì thôi.

– Tại sao người không chính mình đi mê chết bọn họ đi? Tại sao kêu ta lại cứu làm gì?

– Bởi vì hiện tại ta không rảnh rỗi đi làm cái chuyện không đâu đó.

Nét mặt của Hồ Thiết Hoa bỗng biến thành thần bí mà nghiêm trang :

– Hiện tại đang có chuyện lớn chờ ta lại làm, không những vậy, phải cần ta làm mới xong, nếu không thiên hạ sẽ bị đại loạn đi mất, trong giang hồ không biết sẽ có bao nhiêu người vì đó mà mất mạng.

Y nói giọng hoàn toàn như thật, Sở Lưu Hương nhìn y, nhìn cả nửa ngày, cũng nhìn không ra y có cái vẻ gì là đang đùa giỡn.

– Người muốn đi làm chuyện lớn gì vậy?

Hồ Thiết Hoa hạ giọng xuống càng thấp hơn, y nói từng tiếng một :

– Ta phải đưa con gái một người bạn đi làm vợ một người.

Sở Lưu Hương thiếu điều muốn chết vì tức, bị y làm cho tức muốn chết đi được :

– Cái chuyện đó cũng xem là chuyện lớn sao?

– Dĩ nhiên là chuyện lớn.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Nếu người biết ta đang nói người bạn đó là ai, người sẽ biết

chuyện này nó quan trọng đến mức nào.

– Người bạn đó của ngươi là ai?

– Hiện tại ta còn chưa nói cho ngươi nghe được y là ai.

Hồ Thiết Hoa nghiêm mặt nói :

– Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết rằng, trong giang hồ, không chừng y không có tiếng tăm gì như ngươi, nhưng thân phận và địa vị của y còn cao hơn ngươi nhiều lắm. Con gái của y không những là một mỹ nhân nổi danh trong thiên hạ, mà còn là một vị Công chúa, một vị Công chúa chính hiệu do đương kim thiên tử ngự chỉ phong cho, không giả hiệu tỵ nào cả.

– Người đưa vị Công chúa đó đi lấy ai?

– Nói đến người đó, danh khí của họ cũng không thua gì ngươi.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Ta nghĩ chắc ngươi cũng có nghe qua, mấy năm nay tung hoành thất hải oai chấn thiên hạ là Thiên Chính Đại Soái Sử Thiên Vương. Sở Lưu Hương bỗng biến hẳn sắc mặt.

– Trong giang hồ hình như có rất nhiều người không tán thành cuộc hôn nhân này, vì vậy cái vị Công chúa đó mới tìm lại ta, nhờ ta hộ tống, không những vậy, còn sai Hoa tổng quản trong phủ thân hành lại mời.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Vì vậy, trừ phi Sử Thiên Vương bỗng dưng bạo bệnh chết đi, cuộc hôn nhân này chẳng còn ai có thể cản trở được.

Ánh mắt của Sở Lưu Hương bỗng sáng rực lên, y bỗng lớn tiếng nói :

– Ta hiểu rồi, hiện tại ta cũng đại khái hiểu ra cái bà cô kia đi tìm bọn họ một đám người đó làm chuyện gì rồi.

– Cái bà cô đó là cái bà chủ quán tiệm miến nhỏ kia.

Sở Lưu Hương nói :

– Đám người kia là những người tối hôm đó đã hỏi hả lại tiệm miến.

Hồ Thiết Hoa là người rất tuyệt, y thường thường nói những câu rất tuyệt, có lúc ngay cả Sở Lưu Hương nghe cũng không hiểu.

Nhưng lần này, tình huống đổi ngược lại.

Lần này Hồ Thiết Hoa lại nghe không hiểu Sở Lưu Hương đang nói gì.

– Người vừa đang nói gì vậy?

Y cố ý hỏi :

– Có phải là nói bà cô của ngươi làm một quán miến nhỏ, làm miến ngon quá, nửa đêm nửa hôm có người còn hỏi hả chạy lại ăn miến?

Hồ Thiết Hoa nhin cười, làm mặt nghiêm trang nói :

– Cái bà cô này của người quả là có bản lĩnh, thật tình ta không ngờ người còn có một bà cô bản lĩnh to lớn như vậy, còn biết làm miến thịt bò ngon như vậy.

– Bà ta bán tuy là không phải miến thịt bò, nhưng bản lĩnh bà ta quả thật là không nhỏ.

Sở Lưu Hương thở ra :

– Nếu bà ta là bà cô của ta thật, thì ta quá nở mặt nở mày, chỉ tiếc là bà ta không phải thôi.

– Nếu vậy bà ta là cô của ai?

– Dĩ nhiên là bà ta chẳng phải là bà cô của người.

Sở Lưu Hương cũng làm mặt nghiêm trang nói :

– Bà ta là mẹ của người.

– Mẹ ời.

Hồ Thiết Hoa lập tức la toáng lên :

– Người đang nói có phải là cái vị đòi mạng người Hoa Cô Ma đấy không?

– Không lẽ hiện tại người còn thêm vài bà mẹ nữa hay sao? Ta nhớ hình như người chỉ có một mình bà ta thôi mà.

– Mẹ ời.

Hồ Thiết Hoa còn đang la lối :

– Không phải bà ta đã tìm được gã oan đại đầu tình nguyện lấy bà ta sao?

Ngày tháng sung sướng như vậy còn không chịu hưởng, chạy ra đây làm gì?

Sở Lưu Hương nhìn y cười ngất :

– Không chừng bà ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy đứa con là người còn hay ho hơn gã oan đại đầu kia, vì vậy, bà ta lại chạy ra kiếm người đó.

Dáng điệu của y giống hệt như một người đang cười trên tai họa người khác, nhìn người ta một chân đã giẫm phải cúrt chó, dáng điệu của Hồ Thiết Hoa xem ra giống hệt như người đã bị người ta nhét cúrt chó vào trong miệng, ngay cả nhỏ cũng không nhỏ ra được.

– Trăm lạy ngàn lạy, người đừng để cho bà ta tìm thấy ta.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Ta còn muốn để cái mạng già này lưu lại bởi người uống rượu thêm vài năm.

Sở Lưu Hương nhìn vẻ mặt sầu khổ nhăn nhó của y, bỗng thở ra một hơi :

– Người thật tình cho rằng người là tên mặt trắng ai thấy cũng yêu sao? Đàn bà trong thiên hạ ai cũng yêu chết người được, nếu không

có người, cả bọn ai ai cũng sẽ không thể không chết đi mất cả?

Sở Lưu Hương nói :

– Chỉ tiếc là, người ta lần này lò đầu ra, tuy là đi tìm người, nhưng không phải tìm người.

– Không phải ta?

Hồ Thiết Hoa thật không thể nào tin được :

– Bà ta tìm không phải là ta? Là ai?

– Ta cũng không biết bà ta muốn tìm tổng cộng là bao nhiêu người, ta chỉ biết bà ta tìm được đã ba người rồi.

Hồ Thiết Hoa lại la lớn lên, tiếng la còn lớn hơn lúc nãy :

– Tìm luôn tới ba người? Con mụ này thật là quá rồi.

Y lại nhin không nổi muốn hỏi Sở Lưu Hương :

– Bà ta tìm ba người nào?

– Ta chỉ nhận ra được hai người trong bọn.

Sở Lưu Hương nói :

– Một người là Yêu Giá Tam Vạn Lượng Hoàng Bệnh Phu, một người là Yêu Giá Thập Vạn Lượng Hắc Trúc Can.

Hồ Thiết Hoa bỗng nổi cơn tức giận lên :

– Ngay cả một xu tiền ta còn chưa bao giờ đòi mụ ta, bọn họ dựa vào đâu mà đòi nhiều quá vậy?

Dĩ nhiên y không phải đang tức giận thật, tuy trong bụng đã có chút chua chua, thậm chí còn có chút thất vọng, nhưng không phải là tức giận thật.

Bởi vì y không phải là một tên hỗn đản chỉ biết ghen tuông chỉ biết tự khen mình, hai người này tính làm gì đây? Hoa Cô Ma tại sao đi tìm họ, y đều hiểu rất rõ ràng.

Người nào đi tìm bọn họ, cũng chỉ có một mục đích.

... Muốn họ giết người, giết một người không dễ gì bị giết.

Trong cái nghề tàn bạo thần bí mà cổ lão vô cùng đó, Hoàng Bệnh Phu và Hắc Trúc Can đều là tay hảo thủ đệ nhất lưu, vì vậy giá tiền bọn họ đòi hỏi cũng đều đặc biệt rất cao, nhất là Hắc Trúc Can, bao nhiêu năm nay đã là người thứ ba trong mười người chuyên nghiệp đòi giá cao nhất.

Bởi vì y có thể tin cậy được.

Y rất có tín nhiệm, cái miệng của y cũng tin được, tuyệt đối không hề tiết lộ bất kỳ bí mật nào, cho dù bị người khác chém rớt một cánh tay đi, y cũng sẽ không hé môi nói nửa lời.

Tin được nhất, dĩ nhiên vẫn là thanh kiếm giấu trong cây gậy trúc màu đen của y, thanh kiếm ấy giết người hầu như chưa trệt qua lần nào.

– Nhưng ta biết Hoa Cô Ma trước giờ không phải là người có tiền, bà ta tiêu tiền còn nhanh hơn cả ta.

Hồ Thiết Hoa rót cuộc đã mở miệng ra nói :

– Dù bà ta có muốn giết người nào, cũng kiếm không ra bao nhiêu đồ tiền giao cho Hoàng Bệnh Phu và Hắc Trúc Can.

– Người kiếm tiền không chừng không phải là bà ta, không chừng bà ta chỉ làm chuyện đó giùm cho người nào khác thế thôi.

Sở Lưu Hương nói :

– Làm cái chuyện đó, còn ai thích hợp hơn bà ta nữa?

– Còn có một người nữa.

– Ai?

– Người.

Hồ Thiết Hoa lại bật cười lên, những chuyện làm cho y tức giận, hối hận, bi thương, thất vọng, y đều sẽ quên đi rất nhanh chóng.

– Có lúc ta cũng thích bà ta lắm đấy.

Y hỏi Sở Lưu Hương :

– Người có biết tại sao ta thích bà ta không?

– Không biết.

– Bởi vì bà ta có nhiều chỗ giống người lắm.

Hồ Thiết Hoa đang cười rất khoan khoái :

– Bà ta có lúc thông minh, có lúc hồ đồ, có lúc gạt người ta không thường mạng, có lúc cũng để cho người ta gạt, bà ta biết nhiều người hơn ai cả, xen vào chuyện người ta cũng nhiều hơn ai cả, có lúc xem chút nữa ta nhìn bà ta thành ra là người, nhìn người thành bà ta.

Bàn tay của Sở Lưu Hương xem chút nữa cũng đưa lên mũi... Không phải cái mũi của y, mà là cái mũi của Hồ Thiết Hoa.

May mà chỉ sai có một chút, vì vậy mà cái mũi của Hồ Thiết Hoa vẫn còn đó không sao cả, cái mũi đã không bị đâm vào, vì vậy cái miệng vẫn còn chưa ngừng.

– Có điều, cái tật của bà ta cũng giống hệt như của người, cũng như hòn đá trong cái hầm lông vậy, vừa thú vị vừa cứng ngắt, làm sao bà ta chịu đi làm chuyện gì cho người khác.

– Bởi vì bà ta không muốn để cho một tên hỗn đản đưa một vị Công chúa gã cho một con khỉ đột.

Hồ Thiết Hoa lại cười không muốn nổi, y nhìn chăm chăm vào Sở Lưu Hương một hồi thật lâu, mới lấy giọng trịnh trọng nói :

– Người khác nghĩ sao ta chẳng màng, ta chỉ hỏi người, người có tán thành chuyện này hay không?

Sở Lưu Hương cũng nói giọng trịnh trọng :

– Ta chỉ có thể nói cho người biết, trước giờ ta không tán thành chuyện giết người, nhưng nếu lần này bọn họ giết được con khi đột đó, không chừng ta sẽ đi hôn vào chân bọn họ.

Hồ Thiết Hoa lại nhìn chăm chú vào y cả nửa ngày, bỗng nhảy dựng lên, ướm loi nhoi từ trong nước nhảy ra.

– Mình đi.

– Đi?

Sở Lưu Hương hỏi :

– Đi đâu vậy?

– Đi tìm ông già của cái vị Công chúa đó, cái người bạn của ta đó.

– Tại sao ta phải đi?

– Bởi vì người phải bảo vệ ta, đưa ta sống nhả lại chỗ đó, không để cho ta chết mất xác trên đường.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Bởi vì ta nghĩ là chính y cũng muốn nói chuyện với người, nói chuyện rồi, không chừng lối suy nghĩ của người sẽ biến đổi hay chẳng.

– Nếu ta không tính lại nói chuyện với y?

Hồ Thiết Hoa mở to mắt ra, lớn tiếng nói :

– Ta hỏi người, lúc người muốn lại cái chỗ sa mạc quỷ quái đó, ai đi theo người? Mỗi lần người bị người ta bu lại tấn công, ai đứng bên cạnh người? Mỗi lần người ngủ không được, ai ngồi uống rượu với người chờ trời sáng?

Sở Lưu Hương thở ra một hơi :

– Tốt, đi thì đi, chỉ bất quá ta cũng có điều kiện.

– Điều kiện gì?

– Ta nhất định sẽ đưa người đến đó, nhưng trên đường đi phải đi riêng ra, bất kể trong hoàn cảnh nào, người không được nói ta là ai.

Sở Lưu Hương nghinh mặt lên :

– Nếu người không chịu, ta sẽ không đi, nếu người chịu rồi mà sau này làm không được, người sẽ phát hiện ra, ta tự dưng biến đi đâu mất.

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 4

Son, Phấn, Dầu

Trần nhỏ, đường dài.

Mặt trời mùa xuân cũng giống như má cô con gái, lúc nào cũng e lệ từ trong mây chiếu ra, chiếu ấm áp xuống con đường phố dài nhiệt náo, chị cả em út các bà các lão thái thái đều đã bỏ hết áo quần bông, mặc lên người bộ y phục mùa xuân hồng có xanh có, đi qua đi lại trên con đường phố sưởi nắng, cho mọi người được dịp ngắm nhía áo quần mới của họ.

Banh cầu làm bằng lông gà và hai đồng tiền bay nhảy khắp nơi trên đường, đủ các thức các dạng điều năm bảy màu sắc đang bay lượn đầy trong bầu trời xanh, ngay cả miệng của các lão thái gia cũng đều đang len lén ngậm một cục đường quế hoa.

Những ngày mùa đông dài lạnh lẽo đã qua rồi, mọi người đều đang chuẩn bị hưởng thụ cái sung sướng của một mùa xuân.

Hồ Thiết Hoa đã trở lại thành ra khoan khoái, y chỉ vào một cái quán nhỏ bán bánh bao, bánh nhân tôm và đủ các thức điểm tâm nói :

– Chúng ta lại chỗ đó ngồi được không?

Sở Lưu Hương lập tức đồng ý :

– Người đi đi.

– Còn người?

– Ta phải lại chỗ cái tiệm đối diện một chút.

Đối diện có một tiệm miến nhỏ xíu, trước cửa có một tấm ván màu trắng đề chữ “Thôi đại nương lão điểm chuyên mãi thượng hảo yên chỉ, Cung phẩn, Bao Hoa du. Nữ khách giáo kiểm, sơ đầu, xuyên nhĩ khổng, nhất luật chỉ thu nhị thập văn”. (Tiệm cũ của Thôi đại nương, chuyên môn bán sơn phẩn dầu thượng hảo hạng. Khách hàng nữ nắn bóp mặt, chải tóc, xỏ tai, tất cả chỉ thu hai chục văn tiền).

Hồ Thiết Hoa thấy Sở Lưu Hương quả thật đang định bước vào cái tiệm đó, y rất lấy làm kinh ngạc.

– Cái lão tiểu tử này lại đang chơi trò gì đây?

Càng kỳ quái là, Sở Lưu Hương không những đi vào trong tiệm đó, y còn đi tuốt ra cửa sau, vào rồi là chẳng còn thấy ló đầu ra.

Hồ Thiết Hoa ăn hết xong hai mâm thang bao, hai mươi cái bánh bao, lại thêm một đĩa đường mè, uống hai bình trà, vẫn còn chưa thấy Sở Lưu Hương bước ra.

Có điều trong tiệm lại có một lão già râu bạc, mặt mày hiền từ phúc hậu, vác một cây gậy bước ra, không những vậy, còn bước thẳng lại trước mặt Hồ Thiết Hoa, không những vậy còn không chút gì khách khí, ngồi ngay bên cạnh y, không những vậy còn kêu một tô hỏa thoái vu ty lớn, hai chục cái bánh nhân tôm, hai đĩa tiểu ma hoa, ngồi

ăn rất là thỏa thích.

Hồ Thiết Hoa nhìn muốn dần mặt ra.

May mà y vẫn còn chưa phải là một tên ngốc thật, y còn nhận ra được, lão già này chính là Sở Lưu Hương.

– Cái lão Vương Bát Đản nhà người, tại sao lại biến mình thành ra như quỷ sứ vậy?

Sở Lưu Hương chẳng thèm ngó ngang gì đến y, ăn xong bèn đứng dậy, chùi miệng một cái rồi bỏ đi.

Hồ Thiết Hoa cũng vội vã đứng dậy chuẩn bị đi theo một lượt với y, bỗng phát hiện gã phở ky đang cầm một bình trà lớn đứng trước mặt, da cười mà thịt không cười, nhìn xéo vào y, lấy cái giọng Dương

Châu Quan Thoại nói :

– Lão thái gia, khách hàng ở quán chúng tôi đều trả tiền xong mới đi, lão thái gia, ông nói có đúng không?

Dĩ nhiên là đúng, ăn là dĩ nhiên phải trả tiền rồi.

Trả tiền là phải lấy bạc ra mà trả, không có bạc thì lấy đồng tiền cũng xong, xui xẻo là cái vị Hồ lão thái gia của chúng ta trước giờ không có cái thói quen đem theo thứ gì trong người.

Không trả tiền bỏ đi dĩ nhiên cũng có thể có, dù quả có mười tên phở ky cũng chẳng làm gì được y.

Chỉ tiếc là cái vị Hồ lão thái gia của chúng ta mặt mày còn chưa đến nỗi dày đến mức đó.

Vì vậy, y chỉ còn nước ngồi xuống, chỉ cần không đi đâu, là không cần phải trả tiền, ở trong cái quán trà này, khách hàng muốn ngồi lâu bao nhiêu là bấy nhiêu, từ sáng sớm đến tối tắt đèn đi ngủ cũng được.

Gã phở ky đó tuy chẳng làm gì được y, nhưng bất kể gã ta đi đâu cũng đều liếc xéo về hướng của Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa đang ngồi đó phát rầu, bỗng thấy có người nhất định tính trả tiền dùm cho y bước vào.

Một cô bé thân hình ốm yếu rất dễ thương, mặc một chiếc áo kếp may bằng vải bông, gương mặt trái xoan không trang điểm phấn son, cặp mắt trắng đen rõ ràng phẳng phất như đọt đầy vẽ u oán, nhìn vào thật là tội nghiệp muốn động lòng người.

Người trong quán ăn đều nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra, trong lòng ai ai cũng thấy có chút ngứa ngáy làm sao.

Nào ngờ một đóa hoa tươi như vậy lại đi cắm vào bãi phân bò rồi.

Cô lại tìm đây không ai xa lạ, chính là cái gã mặt dày ăn xong không trả tiền tính chuồn lẹ lúc này.

Hồ Thiết Hoa dĩ nhiên hiểu rõ trong lòng mọi người đang nghĩ gì. Bởi

vì lần trước y cũng bị gạt cho một lần rồi. Đợi cho đến lúc cô lấy con dao bén ngót kề vào cổ họng y, y mới biết cái cô bé vừa yếu đuối vừa nho nhã này thật ra còn hung dữ hơn cả ai.

Cô bé đang đi lại bên cạnh y ngồi xuống, nhìn y như si như dại, ánh mắt đầy vẻ u oán và cầu khẩn, dùng cái tiếng người khác nghe không hiểu nói với y :

– Tôi trả tiền cho anh, anh đi theo tôi.

Những lời cô nói và nét mặt của cô là hai thứ khác nhau hoàn toàn, Hồ Thiết Hoa nhin không nổi bật cười lên.

– Ta không theo cô, cô cũng sẽ trả tiền cho tôi thôi.

Giọng của y cũng rất thấp, chân của y đã đạp cứng vào chân cô dưới gầm bàn :

– Lần này hình như phải đến lượt cô nghe lời tôi.

Cô bé lại nhìn y si dại cả nửa ngày, nước mắt bỗng như một chuỗi trân châu chảy ròng ròng ràn rụa ra hai bên má.

– Xin anh theo em về nhà thôi, mẹ và con đang bệnh nặng thế kia, anh không về xem họ ra thế nào sao? Anh có biết em tìm anh khổ cực bao nhiêu không?

Lần này giọng nói của cô tuy vẫn còn rất thấp, nhưng đã đủ để mọi người ngồi gần đó nghe được rõ rõ ràng ràng.

Câu nói đó còn chưa thốt ra hết, đã có mấy chục cặp mắt đang nhìn chăm chú đến Hồ Thiết Hoa, mỗi cặp mắt đều lộ đầy vẻ khinh bỉ và phẫn nộ.

Hồ Thiết Hoa bỗng phát hiện ra, hình như mình đã thành một con chuột vừa béo vừa dơ bẩn vừa thối tha. Nếu còn không mau mau chuồn đi, chỉ e sẽ bị người ta đánh cho té bò càng.

Một đỉnh bạc đủ để y trả tiền ăn đã được nhét vào trong tay y dưới gầm bàn.

Trên con đường phố dài, đã có một chiếc xe ngựa chạy qua, đậu lại trước cửa tiệm trà.

Hồ Thiết Hoa chỉ còn nước ngoan ngoãn theo cô ra đi.

Ba cô kia đã ngồi sẵn trong xe chờ, Hồ Thiết Hoa bắt chọt quăng hết cả mọi thứ, y chễm chệ ngồi ngay vào giữa các cô, thuận tay ôm choàng lấy eo cô bé lúc này.

– Không ngờ thì ra cô vốn là bà vợ của tôi.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì nói :

– Bà vợ thân yêu ơi, bà tính đem tôi đi đâu đây?

Bốn cô bé đều sa sầm nét mặt, lạnh lùng nhìn y.

Hồ Thiết Hoa chẳng hề màng tới.

Khí lực của y đã hồi phục lại, chỉ một mình y, đã đủ để đối phó với

bốn ả nha đầu này rồi.

Hướng gì, Sở Lưu Hương cũng chưa đi đâu xa, nếu nói hiện tại y đang ngồi trên nóc cỗ xe ngựa này, Hồ Thiết Hoa cũng không cảm thấy có gì là kỳ quái, lại càng không phải là không tin. Y đối với Sở Lưu Hương trước giờ rất tin cậy.

– Thật ra bất kể các cô đem tôi đi đâu cũng chẳng có gì quan hệ.

Hồ Thiết Hoa nói như thật :

– Dù gì cô cũng là bà vợ của tôi, không lẽ lại tính đi giết chồng bao giờ.

Cái trấn nhỏ này vốn không xa con sông lắm, xe ngựa vừa dừng, bọn họ đã đến bên bờ sông.

Cỏ mùa xuân mới mọc ra, bên bờ không có người, trên sông khói sóng lảng đãng, cánh buồm đầy đó, xa xa phẳng phất hình như còn có cô thôn nữ đang hát sơn ca.

Tháng ba ở Giang Nam, ý xuân đã quá nồng đậm.

Hồ Thiết Hoa đưa mặt về hướng gió, duỗi eo lưng một hồi, lẩm bẩm một mình :

– Không biết kiếm đâu ra tý rượu uống đây, dù trong rượu có thuốc mê, ta cũng cứ uống cạn.

Bốn cô bé đang mặt mày xanh lè nhìn y trừng trừng.

– Lần trước chúng ta dùng thuốc mê bắt được người, chắc là người nằm trong tay bọn ta, trong bụng không phục lắm phải không?

– Ở cái ổ chó của người, cái tên Sở Lưu Hương vừa gian manh vừa quỷ quyệt kia thừa lúc bọn ta không chú ý, chiếm được chút tiện nghi, trong bụng người chắc đang nghĩ rằng bọn ta đều là thứ dễ bị khi dễ lắm phải không?

– Vì vậy lần này bọn ta muốn đem công phu chân thật ra đánh với người, để người thua đến khâu phục tâm phục mới thôi.

– Bọn ta chỉ muốn hỏi người, lần này nếu người bị thua dưới tay bọn ta, người sẽ tính sao?

Bốn cô bé nói năng lanh lợi, Hồ Thiết Hoa nghe một hồi tức muốn trợn cả mồm.

– Nếu các cô muốn đem công phu chân thật ra đánh nhau với ta, ta chỉ còn nước phụng bồi thôi.

Hồ Thiết Hoa cười nói :

– Nếu ta thua, tùy tiện các cô muốn gì thì làm, ta tuyệt đối không nói gì khác lời thôi.

Bất kể ai cũng đều không thể không thừa nhận, Hồ Thiết Hoa chắc chắn được xem là một tay cao thủ đệ nhất đẳng trong giang hồ, bảy mươi hai đường Hồ Điệp Xuyên Hoa của y tự sáng chế, là một tuyệt

kỹ hiểm thấy trong giang hồ.

Bốn cô bé này hình như cảm thấy y còn chưa cảm thấy khoan khoái lắm, các cô làm một chuyện cho y càng thêm khoan khoái hơn.

Các cô bỗng nhiên thoát bỏ hầu hết y phục trên người ra, lộ bắp đùi thon dài rắn chắc, cái eo lưng linh hoạt mà dẻo dai.

Mặt của các cô không trang điểm phấn son, nhưng trên người hình như có thoa một lớp dầu có thể bảo trì cho làn da trơn tuột. Dưới ánh mặt trời, da thịt của các cô trông như những sợi tơ lụa mềm mại trơn láng uấn vào nhau.

Lúc bấy giờ, các cô đã rút hết binh khí ra. Các cô dùng một thanh đao, một thanh kiếm, một cây phán quan bút và một cây Nga Mi thích, tuy cũng là những thứ lợi khí làm bằng thép ròng, nhưng nhỏ hơn những loại thường dùng một nửa, xem ra giống hệt như đồ chơi của con nít.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy thích thú vô cùng, thậm chí y còn đang thăm hy vọng, y chỉ hy vọng Sở Lưu Hương sẽ không lại quá sớm.

Cô bé có cặp mắt to hình như đã nhìn ra trong bụng y đang nghĩ gì, cô bỗng cười nhạt nói :

– Nếu người cảm thấy đây là chuyện thú vị, thì ta bảo đảm với người là người sẽ lập tức cảm thấy không thú vị tý nào ngay.

Cô nói đó là lời nói thật, Hồ Thiết Hoa quả nhiên lập tức cảm thấy không thú vị tý nào, không những vậy, còn cực kỳ không thú vị.

Vũ khí của các cô tuy vừa nhỏ vừa ngắn, nhưng một tác ngắn là một tất hiểm, chiêu chiêu liên liên, chiêu chiêu hiểm độc, vừa nhanh vừa hiểm vừa chính xác vừa hung dữ.

Cái eo lưng và bắp đùi của các cô thật là linh hoạt, di chuyển qua lại như cá đang lội trong nước.

Cá nhất định là không mặc áo quần rồi.

Bốn cô gái này hiện tại ăn mặc cũng chỉ bất quá nhiều hơn cá một chút đỉnh, những chỗ không nên cho người ta thấy đều để ra cho người ta thấy, nhất là những lúc nhảy nhót uốn lượn thân hình.

Cái tình cảnh loại đó thường thường hay làm cho trái tim đàn ông đập mạnh lên, hô hấp biến thành cấp xúc, rất khó mà giữ cho bình tĩnh được. Nếu người đàn ông đó đang ngồi thoải mái khoan thai một bên nhìn, chắc là sẽ nhìn ngắm vô cùng khoái lạc.

Nhưng đối với người đàn ông tùy thời tùy lúc đều có thể bị một nhát đao cắt vào cổ họng, một nhát kiếm xuyên vào tim mà nói, cái thứ ảnh hưởng đó lại vô cùng đáng sợ.

Nhất là hạng đàn ông như Hồ Thiết Hoa.

Y cũng biết cái tình cảnh đó đối với y phát sinh ra rất nhiều ảnh

hưởng không tốt, nhưng tiếc là y có không muốn nhìn cũng không được.

Y nhất định phải nhìn bọn họ, đối với từng động tác của bọn họ phải nhìn cho rõ ràng tỷ mỉ, nếu không cổ họng của y rất có thể sẽ có thêm một cái lỗ hồng.

Trong tay các cô đang cầm không phải là đồ chơi, mà là những thứ vũ khí giết người như chơi.

Càng chết nữa là, cặp mắt của Hồ Thiết Hoa lại tốt vô cùng, thậm chí ngay cả những thứ thịt đang rung động trên bắp đùi của các cô y cũng có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Cứ nhìn như vậy một hồi nữa, chắc chắn sẽ làm cho người ta nhìn muốn chịu không nổi, không chừng làm người ta nhìn chết luôn đi được.

Hồ Thiết Hoa lại đang thầm hy vọng, hy vọng Sở Lưu Hương mau mau lại sớm một chút.

Nếu Sở Lưu Hương đang đánh nhau với các cô, nếu như y đang đứng một bên xem thì quá tuyệt diệu, cho dù muốn y nhìn ba ngày ba đêm y cũng không chán.

Chỉ tiếc là y chờ mãi chờ hoài, Sở Lưu Hương vẫn chẳng thấy bóng hình đâu.

– Người khỏi cần chờ nữa.

Cô bé có cặp mắt to nói :

– Cái tên Sở Lưu Hương bỗng dưng biến thành lão già chẳng lại đâu.

– Lão già nào?

Hồ Thiết Hoa cũng còn biết làm bộ hồ đồ :

– Lão già nào?

– Người tưởng bọn ta không biết sao?

Cô con gái có cái eo thon nhất cái chân dài nhất làm người ta nhìn muốn chết đi được cười nhạt nói :

– Chúng ta vừa đúng lúc chính mắt thấy y đi vào trong tiệm của Thôi đại nương, lại đúng lúc chính mắt thấy một lão già bước ra, ngồi ăn thang bao chung một bàn với người.

Cô nói :

– Không lẽ người còn cho là bọn ta nhìn không ra y chính là Sở Lưu Hương sao? Không lẽ người cho bọn ta là lợn cả sao?

Hồ Thiết Hoa hy vọng các cô nói chuyện càng nhiều càng tốt, bất kỳ ai đang nói chuyện, động tác cũng sẽ chậm đi lại một chút.

Vì vậy y lại hỏi :

– Các cô làm sao biết được lão già đó sẽ không lại đây?

– Bởi vì bọn ta đã chuẩn bị sẵn đủ người đi đối phó với y rồi, nếu bây giờ y còn chưa chết, vận khí coi như đã không đến nỗi gì tệ.

– Các cô muốn y chết sao?

Hồ Thiết Hoa nói :

– Nhỡ y không phải là Sở Lưu Hương thì sao?

– Thì xem như bọn ta đã giết lầm người.

Cô gái ôn nhu nhất trong bọn nói :

– Giết lầm một vài người, cũng là chuyện bình thường.

– Chuyện đó bình thường quá thật, dù có giết lầm bảy tám chục mạng người cũng không quan hệ gì.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi nói :

– Chỉ bất quá, sau này các cô nghĩ lại chuyện đó, ban đêm không chừng sẽ ngủ không được đó, những thứ oan hồn không chừng sẽ lại thăm các cô.

– Người yên tâm, bọn ta đêm nào cũng ngủ ngon vô cùng.

– Cho dù các người ngủ ngon đi, cũng không chừng sẽ nằm mộng thấy những thứ oan hồn đó đang cười vấy các cô ra.

– Đánh rắm thôi.

– Đánh rắm? Rắm của ai?

Hồ Thiết Hoa nói :

– Nếu có ai đang đánh rắm, người đó nhất định không phải là ta, trước giờ ta chưa hề đánh rắm bao giờ.

– Không thể nào, trăm ngàn lần không thể nào.

Bọn họ bỗng nghe có một người đang nói :

– Một người đàn ông to đầu thế này tại sao lại đi gạt các cô bé, rõ ràng là người đánh rắm còn hơn ai, tại sao lại nói là không hề đánh rắm? Người không biết còn ai biết? Thiên hạ không lẽ còn có người nào biết đánh rắm hơn cả người?

Hồ Thiết Hoa bật cười, cười lớn.

– Ta biết chắc là người chẳng chết được, cả đời ta còn chưa thấy ai có vận khí may mắn hơn người, làm sao người chết cho được?

Tảng đá bên cạnh bờ sông, rõ ràng là còn chưa có ai đó, bỗng nhiên y đã xuất hiện trên tảng đá.

Gương mặt của bốn cô bé đã biến hẳn đi, các cô bỗng xuất thủ đánh tới mấy chiêu, rồi đồng thời cùng tung người lên.

– Mau mau chụp một cô.

Sở Lưu Hương lớn tiếng hô :

– Bắt một cô là đủ rồi.

Chỉ tiếc là Hồ Thiết Hoa ngay cả một cô cũng không bắt nổi. Y vốn đã chụp được cô đuôi dài nhất, chụp vào bắp chuối của cô, chỉ tiếc là

trong chớp mắt đã bị cô tuột từ trong tay ra.

Mấy cô bé này quả thật còn trơn tuột hơn cả mấy con cá.

Nước bắn tung tóe, sóng đầy tứ bề, bốn cô con gái đã nhảy hết xuống sông, nước sông lạnh lẽo, ngay cả cái bóng của các cô cũng chẳng còn thấy đâu.

Hồ Thiết Hoa chỉ còn nước nhìn bàn tay mình, bàn tay của y đầy những dầu.

– Cái cô bé xinh đẹp thế này, tại sao lại biến người mình thành như một con gà thoa mỡ? Tại sao lại đi thoa dầu lên cùng người làm gì?

Hồ Thiết Hoa thở ra :

– Nếu tương lai ta lấy vợ, cô ta mà thoa lên người chút dầu thôi, ta sẽ lấy cây đập vào đấy.

– Đúng, ta phải đánh vào đấy, ngay cả một đũa ta cũng chẳng bắt được.

Hồ Thiết Hoa đã nổi giận lên :

– Còn người thì sao? Người đang làm gì? Người có phải là không có tay đâu, tại sao người không tự mình lại mà chụp?

Sở Lưu Hương thở ra :

– Sao người không dùng cái đầu não của người mà suy nghĩ chút đỉnh, một người có thân phận như ta thế này mà đi chụp chân đàn bà?

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y như một con gà trống, nhìn trừng trừng cả nửa ngày, bỗng bật cười lên, cười khom cả lưng lại không đứng thẳng người lại nổi.

– Người còn có một chuyện nữa đáng đánh vào đấy lắm.

Sở Lưu Hương nói :

– Chuyện gì?

– Lúc này lúc người gạt được cho các cô nói chuyện, người đã có mấy dịp có thể chế ngự được các cô, ít nhất cũng bắt giữ được hai cô.

Sở Lưu Hương hỏi :

– Trong chiêu thức của các cô đã có chỗ hở, nhưng người lại giống như đũa mù chẳng thấy gì cả.

– Sao ta lại không thấy?

Hồ Thiết Hoa nói :

– Chỉ bất quá, tuy ta không có thân phận như vậy của người, ít nhiều gì cũng có chút thân phận, làm sao xuất thủ vào cái chỗ đó của các cô gái được!

Y vốn đang cười ngất ra đó, bỗng nhiên lại không cười nữa, lại nhìn chăm chăm vào Sở Lưu Hương như một con gà trống :

– Sao người biết được lúc đó ta có cơ hội xuất thủ? Không lẽ lúc đó người đã tới rồi?

– Nếu ta còn chưa lại, làm sao ta thấy được?

Sở Lưu Hương nhần nha nói :

– Nếu ta không thấy, làm sao ta biết được?

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y, giống như một con gà trống đang nhìn một con rít, không những vậy, còn không ngớt cười nhạt :

– Tốt! Tốt, tốt, tốt lắm, thì ra người đã lại từ lâu, đã núp sẵn một bên nhìn trộm từ lâu.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu, than thở, tức giận :

– Bạn tốt của người tùy thời tùy lúc đều có thể bị người ta cắt đứt cổ họng, người thì núp một bên nhìn ngắm bắp đùi đàn bà, người có biết xấu hổ hay không?

– Xấu hổ lắm, ta vốn đang xấu hổ vô cùng.

Sở Lưu Hương nói :

– Nhưng ta bỗng sức nhớ ra, nếu người là ta, chỉ sợ hiện tại người còn đang nhìn, còn chưa chịu chịu đầu ra.

Y nói giọng rất khoan khoái :

– Nghĩ đến cái điểm đó, ta chẳng còn cả thấy có tý gì là xấu hổ nữa.

Hồ Thiết Hoa lại than thở :

– Sao người lại hiểu ta quá thế? Không lẽ người là con trùn trong bụng ta sao?

Xe ngựa đã đi mất từ lâu, đem theo y phục các cô đã thoát bỏ ra đi mất.

Bốn cô bé này lai lịch như thế nào? Ai sai các cô lại? Xem thân thủ và cơ trí của các cô, nhất định là đã được huấn luyện rất nghiêm túc từ lúc còn nhỏ, người đã huấn luyện các cô làm chuyện này, người đã huấn luyện các cô mười lăm mười sáu tuổi thành những người xuất sắc như thế này, dĩ nhiên cũng là một tay cực kỳ lợi hại.

Phía sau các cô, chắc chắn là có một tổ chức thực lực lớn lao vô cùng đang nâng đỡ, chỉ huy các cô.

Trong cái hoàn cảnh như vậy, nếu các cô đã tìm người nào rồi, các cô nhất định sẽ không dừng tay lại.

Hồ Thiết Hoa thở ra :

– Nói thật đấy, chính ta cũng cảm thấy mình đáng bị đánh vào đít thật, cứ vậy mà thả hết cả bọn ra.

Y hỏi Sở Lưu Hương :

– Còn người thì sao? Tại sao người không bắt giữ một vài tên lúc này tính đối phó với người đó? Mà lại đi lấy mấy cái mũ của bọn họ đem về làm gì? Không lẽ người có thể nhận ra lai lịch của bọn họ từ

những cái mũ đó sao?

– Ta chẳng cần gì phải đi hỏi lai lịch bọn họ.

– Tại sao?

– Bởi vì ta vốn nhận ra được bọn họ.

Sở Lưu Hương nói :

– Bọn họ đều là đệ tử bị Thiết Kiếm tiên sinh trục xuất trong lần thanh lý môn hộ đầu tiên, trong giang hồ lưu lạc mấy năm, chí khí đã bắt đầu tiêu ma, từ từ rồi biến ra thành chuyện gì cũng làm được, lần này bọn họ chỉ bắt quá được bốn cô bé bỏ ra một vạn lượng muốn họ đi đối phó với một lão già râu bạc, không những vậy, lúc nhận tiền làm chuyện này, chẳng biết chút gì về cái người muốn mình là ai.

– Bọn họ có biết cái lão già râu bạc ấy là Sở Lưu Hương không?

– Đại khái chắc là không biết, nếu không chỉ sợ bọn họ không dám nhận cái món hàng này.

– Chính cái lúc người đi ra khỏi cái tiệm của Thôi đại nương, ngồi xuống ăn mấy miếng, là các cô đã tìm ra được người đối phó người!

Hồ Thiết Hoa than thở :

– Bản lãnh của mấy con nha đầu này cũng không nhỏ tí nào.

– Không chừng bản lãnh của các cô không đến nỗi lớn vậy, nhưng chung quanh vùng này, chắc là có người của các cô.

Sở Lưu Hương nói :

– Bọn này thần thông chắc cũng không nhỏ, vì vậy các cô muốn làm chuyện gì cũng thuận tiện vô cùng.

Y vỗ vỗ vào vai Hồ Thiết Hoa :

– Vì vậy chúng ta vẫn nên chia nhau ra đi riêng là tốt hơn, không những vậy, ta còn đi trước người đây.

– Tại sao?

– Bởi vì cái lão già râu bạc đã bị người ta nhận ra rồi, chẳng còn cách nào giữ yên đó nữa.

– Do đó người lại đi tìm cái bà Thôi đại nương kia nữa sao?

Hồ Thiết Hoa nói :

– Không lẽ bà ta cũng là một tay cao thủ về thuật dị dung, sao trước giờ ta không hề nghe nói vậy?

– Chuyện người chưa nghe nói vốn là nhiều quá chừng rồi.

– Lần này người tính kêu bà ta biến người thành thứ gì?

– Ta không thể nói cho người biết được.

Sở Lưu Hương nói :

– Không chừng vẫn là lão già, không chừng là một tay phú thương bụng phệ, cũng không chừng là một đại hán Sơn Đông, cũng không chừng là một thư sinh văn nhọc, đại khái là người người chưa bao

giờ gặp mặt, thậm chí ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ bắt quá, nhất định ta ở đâu quanh quần người thôi.

Y lại nói :

– Ta làm vậy, đều là do sự an toàn cho người, nếu ngay cả người còn không biết người đó là ta, người khác dĩ nhiên là nhìn không ra rồi, như vậy ta mới có thể bảo vệ được chắc chắn cho người.

Y hít vào một hơi thở :

– Ta đối xử với người thật tình còn tốt hơn người đối xử với mẹ người nhiều.

Hồ Thiết Hoa nãy giờ đang sờ sờ vào mũi.

Động tác và thái độ lúc y sờ mũi, cùng với Sở Lưu Hương giống hệt như nhau.

Chỉ bắt quá, lúc Sở Lưu Hương sờ mũi, y không cười, còn y thì bỗng bật cười lên, còn cười khom cả lưng lại :

– Người cười gì?

– Ta bỗng sức nhớ ra một chuyện buồn cười.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Ta bỗng nghĩ ra, nếu người giả làm một cô con gái, không chừng sẽ có vô số đàn ông nhắm trúng người, nếu trong đó có một tên đại đạo hái hoa, chuyện đó sẽ quá thú vị đi mất.

Trời đã tối, nhưng trong khách sạn Phú Quý đèn đuốc sáng choang, chiếu sáng rục vào tận mỗi góc tường trong khách sạn.

Bọn họ không tiếc gì tiền phí tổn chút đỉnh đèn đuốc dầu thắp đó.

Cái tên của khách sạn không phải đặt ra là không có ý nghĩa, giá cả nơi này càng lúc càng mắc, ông chủ khách sạn dĩ nhiên càng lúc càng giàu, vì vậy mới gọi là khách sạn Phú Quý.

Cái khách sạn như vậy làm sao đi để ý tới chút phí tổn đèn sáp?

Cái phòng tốt nhất trong khách sạn Phú Quý chính là căn phòng có chữ “Phú”, hôm nay Hồ Thiết Hoa đang trú ngụ trong gian phòng đó.

Trước giờ khí phái của y vốn rất to lớn, có ai ngờ được cái vị đại gia này không có ngay cả một đồng tiền.

Những thứ đó ngay chính cả Hồ đại gia cũng thường thường hay quên, người khác làm gì mà ngờ tới.

Trước tiên là kê rượu ngon thịt béo vào trong phòng, bày đầy ra cả bàn, một người uống rượu tuy chẳng thú vị gì, y vẫn còn uống không ít.

... Cái gã tiểu tử Sở Lưu Hương không biết bây giờ đã biến thành ra thứ gì rồi? Tên tiểu tử này không lẽ cho rằng mình không nhận ra được y thật sao? Cho dù y có bị thiêu thành tro bụi, mình cũng nhận ra y được mà.

Trong phòng có một tấm gương chùi thật bóng loáng, Hồ Thiết Hoa nhìn vào gương bật cười.

Vì để biểu lộ tấm lòng bội phục của mình đối với mình, y lại mời chính mình một ly nữa.

Chính vào lúc đó, y bỗng ngửi thấy có mùi thuốc.

Tửu lượng của Hồ Thiết Hoa, ngay cả y còn phải bội phục vô cùng. Hiện tại tuy y đã có chút ngà ngà, cách cái lúc say túy lúy còn xa cả khúc.

Cái mũi của y cũng không giống cái mũi của Sở Lưu Hương, cái mũi của y trước giờ rất bén nhạy, nếu y có bạn bè uống rượu từ xa ngoài năm dặm, y lập tức sẽ ngửi thấy ngay.

Chỉ tiếc là mùi thuốc này vốn không thơm.

Đây là một thứ mùi thật kỳ quái, có cái mùi của rất nhiều thứ thuốc hỗn hợp vào.

Mấy thứ thuốc này đều là những thứ dùng để trị liệu ngoại thương, nếu có người nào đem trộn mấy thứ thuốc này vào với nhau, làm thành một thứ thuốc để trị bệnh, thì cái người đó bị thương ắt hẳn là không nhẹ.

Chỗ nấu thuốc hình như ở một cái phòng cách một cái tường.

Nếu một người bị thương phải đem đồ nấu thuốc vào tận trong phòng để nấu, thì người đó ắt hẳn là có không ít kẻ đối đầu thật đáng sợ, không những vậy, còn rất có thể ngay cả một người bạn cũng không có.

Bị thương đã là chuyện tội nghiệp rồi, không có bạn bè lại càng tội nghiệp hơn.

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy thật đồng tình với người này, y rất muốn qua bên đó bầu bạn với y, uống vài ly rượu giải khuây, nếu đối đầu của y có lại, không chừng còn có thể giúp y chống đỡ một trận. May mà Hồ đại gia còn chưa uống đến mức nổi cơn bốc đồng, vẫn còn chưa quên rằng hiện tại nhất định không thể đi kiếm chuyện phiền phức tròng vào đầu mình.

Không may là, chính lúc đó, y bỗng nghe vách tường bên kia xoảng lên một tiếng, hình như là có bình thuốc gì đó bị đập bể.

Mùi thuốc lại càng nồng đậm.

Hồ Thiết Hoa vẫn còn chưa bỗng bật lên, vẫn còn nhẩn nại yên đó, vẫn còn chưa xông qua phòng bên kia.

Y cũng không cần phải xông qua.

Bởi vì bên vách bên kia đã xông qua trước, không phải là người trong phòng xông qua, mà là nguyên cả một phòng đều xông qua, ầm lên một tiếng lớn, vách tường chính giữa hai phòng đã bị lũng

một lỗ hồng lớn thật lớn, một người bỗng từ lỗ hồng đó bay qua, hai gian phòng bỗng biến thành một gian.

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 5

Một Cây Gậy Trúc

Hồ Thiết Hoa vừa sức nhìn đã thấy ngay một cây gậy trúc.

Một cây gậy trúc màu đen.

Cây gậy trúc màu đen đó đang được một bàn tay to lớn gân guốc nổi cuộn cuộn nắm chặt, nhưng người thì không còn có thể được xem là một người, nhiều nhất chỉ là nửa người.

Cánh tay phải của y đã bị chặt đi từ tận bả vai, con mắt phải đã bị mù, phía trên mắt còn có một vết sẹo hình chữ thập.

Hiện tại, chân trái của y cũng đã bị chặt đứt, chặt đứt từ phía trên đầu gối, không những vậy hình như là bị chính y chặt.

Bởi vì nửa cái chân bị chặt xuống kia còn đang ở đó, y đang ngồi dựa lưng vào tường, nửa chân bị chặt kia đang ở bên cạnh y, hơn một nửa khúc chân đen sì ồm tong mà thật dài, đã muốn rữa nát ra vì lở lói.

Vết thương trên vai trái của y cũng ác liệt như vậy, miệng vết thương cũng đã bắt đầu lở lói phát ra mùi hôi thúi, người đâm y không biết đã dùng binh khí hay ám khí, không những xuất thủ vô cùng cay độc, mà ám khí nhất định là cũng có tẩm thuốc độc.

Không ngờ y vẫn còn ráng gắng gượng chi trì ra đó, không những vậy còn chi trì cho đến bây giờ, thà chặt đi một chân của mình, vẫn còn muốn chi trì đáo để.

Người này tuy còn thừa có nửa người thôi, nhưng y vẫn còn là một tay hảo hán cứng cỏi.

Hiện tại y còn đang bị bốn người dùng sáu thứ binh khí khác nhau bao vây, bốn người trầm tĩnh mà tàn bạo, sáu thứ binh khí có thể lấy mạng người trong chớp mắt, một người dùng xà tiên, một người dùng trường kiếm, một người dùng một cặp Nhạn Linh đao mỏng dính, một người dùng một cặp Phân Thủy Nga Mi thích.

Trong tình cảnh nguy cấp như vậy, y vẫn còn rất cứng cỏi, vẫn còn nắm cây gậy trúc màu đen trong tay, vẫn không lộ ra một vẻ gì là sợ hãi.

Lúc này vốn có năm người lại, người thứ năm là người xông vào tấn công đầu tiên, bị y dùng cây gậy đen trong tay đánh bật ngược lại, đụng sầm vào tường.

“Phú Quý” và “Kiên cường” vốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, vì vậy cái bức tường của khách sạn Phú Quý lập tức bị người đó đụng lũng thành một lỗ hổng lớn.

Hồ Thiết Hoa không hề nghĩ đến chuyện người này chính là Hắc Trúc Can, y cũng không nghĩ đến chuyện Hắc Trúc Can là một người như vậy.

Y dùng cặp mắt của mình thường thường nhiều hơn là dùng đầu não.

Y chỉ thấy rằng, cái gã chỉ còn thừa có một nửa người này, vẫn còn là một tay hảo hán cứng cỏi.

Y bình sinh thích nhất là những tay hảo hán cứng cỏi đó.

Vì vậy y không nhìn được nữa, đã thuận tay cầm thùng rượu ném qua.

– Các người bốn người đối phó với một nửa người của người ta.

Hồ Thiết Hoa rống lên :

– Các người không biết xấu hổ sao?

Thùng rượu ném qua, sáu thứ vũ khí đã có năm thứ nhắm vào người y đánh lại, đều đánh vào những chỗ yếu hại trong người y.

– Người hỏi chúng ta có xấu hổ không? Còn người có ham sống không?

Phân Thủy Nga Mi thích tuy là thứ vũ khí có hiệu lực nhất dưới nước, ở ngoài cũng vẫn là một thứ vũ khí lợi hại.

Xà tiên như con rắn độc, Nhạn Linh đao múa lên như nện.

Vũ công của những người này còn cao cường hơn Hồ Thiết Hoa dự liệu xa lắc, Hồ Thiết Hoa cũng chưa chắc phải thua về tay của bọn họ, nhưng y đã la làng lên :

– Họ Sở kia, người nói người sẽ ở quanh quần đảo bên cạnh ta, người đang ở đâu đó?

– Họ Sở kia có phải là Sở Lưu Hương không?

Xà Tiên cười nhạt :

– Có phải người tính dùng Sở Lưu Hương ra dọa nạt bọn ta phải không?

– Ta dọa ai?

Hồ Thiết Hoa cũng đang cười nhạt :

– Các người vốn chẳng có tên nào giống được người, ta dọa nạt quý gì các người.

Còn chưa nói hết câu đó, chính y cũng cơ hồ biến luôn thành quỷ,

cây xà tiên xem tý nữa là đã quán vào cổ của y, bên cạnh cây Nhạn Linh đao cũng xem tý nữa là cắt đứt cổ họng của y.

Chỉ xem một chút thôi.

Trên thế giới này có nhiều chuyện đều không thể nào xem một chút được, ngay cả một chút thôi cũng không được.

Vì vậy Hồ Thiết Hoa vẫn còn sống nhăn ra đó, không những còn sống nhăn, mà còn sống rất là khoan khoái.

Y đã nhận ra được Sở Lưu Hương.

Không có xe không có ngựa, ngay cả kiệu, lừa, la, chẳng có gì cả, Hồ Thiết Hoa chỉ còn nước đi bộ.

Từ bờ sông chỗ đó đi đến khách sạn, y gặp rất nhiều người, trong đó dĩ nhiên là có vài người có vẻ đặc biệt hơn một chút.

Một lão công công mặt mày hồng hào, một gã phú thương cái bụng không phệ lắm, một gã đại hán mặt mày râu ria xồm xoàm, một gã thư sinh văn vẻ nho nhã.

Bốn người này tấu xảo đều giống với những người mà Sở Lưu Hương đã có nhắc qua, vì vậy Hồ Thiết Hoa đã chú ý tới bọn họ từ lâu.

Tuy y không nhận ra trong bốn người đó, người nào là Sở Lưu Hương, nhưng trong đó ít nhất là phải có một người.

Hiện tại y quả nhiên đã thấy người đó.

Một gã bạch diện thư sinh ôn nhã tú khí, trong tay phe phẩy một cái quạt, thành linh xuất hiện ở ngoài cửa.

Hồ Thiết Hoa bật cười, cười khoan khoái.

– Ta biết lần này ngươi đến nhất định sẽ nhanh hơn một chút, bởi vì bốn tên này chẳng có tên nào dễ nhìn như bốn cô bé kia.

Bạch diện thư sinh cũng cười cười, phe phẩy quạt ung dung ở ngoài cửa bước vào.

Cây quạt trên tay chắc chắn phải là vũ khí của y.

Bất kể những thứ gì ra làm sao, vào đến tay của Sở Lưu Hương sẽ lập tức biến thành vũ khí, một thứ vũ khí chết người.

Hồ Thiết Hoa nhận ra được, y lập tức sắp xuất thủ ngay ra đó, chỉ cần y xuất thủ, bốn người kia ít nhất cũng phải có hai người sẽ ngã xuống, huống gì Hắc Trúc Can còn đang gắng gượng chi trì ở đó, cái người đang nãy giờ nhìn lom lom vào y cũng đang nắm chắc thanh trường kiếm trong tay, không dám sơ hờ tý nào.

Vì vậy Hồ Thiết Hoa càng cười thêm khoan khoái!

– Thật ra, nếu ngươi không lại, ta cũng sẽ dẹp sạch bốn con rùa con này, nhưng ngươi đã lại đây rồi thì ta cũng để cho ngươi một hai đứa đấy.

Hồ Thiết Hoa nói rất rộng rãi :

– Tùy tiện người chọn một hai tên đi, còn thừa đều để đó cho ta.

– Người thật khách khí, thật cảm ơn người lắm.

Bạch diện thư sinh cũng cười rất khoan khoái, thậm chí còn khoan khoái hơn cả Hồ Thiết Hoa nữa, bởi vì cây quạt trong tay y đã xoay vùn vụt như chong chóng bay lại chỗ Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa vừa tránh được cái chong chóng đó, đã có sáu thứ vũ khí đồng thời đánh lại sáu chỗ yếu hại trong người y.

Sáu thứ vũ khí đó, cái đáng sợ nhất không phải là xà tiên, cũng không phải là Nga Mi thích hay Nhạn Linh đao, mà là một ngón tay.

Chỉ trong chớp mắt lúc cây quạt còn đang xoay vùn vụt bay ra khỏi tay, bạch diện thư sinh đã xông lại trước mặt Hồ Thiết Hoa, dùng một ngón tay trái điểm vào huyệt Thiên Linh trên đầu của y.

Hồ Thiết Hoa chẳng còn cục cựa gì được nữa.

Tuy đối phương đông người, không những vậy đều là cao thủ đệ nhất lưu, y vốn không thể nào bị người ta chế ngự dễ dàng như vậy.

Chỉ tiếc, y nằm mộng cũng không ngờ được, cái tên Sở Lưu Hương này lại không phải là Sở Lưu Hương.

– Ta họ Bạch, chính là chữ Bạch trong bạch diện thư sinh, và cũng chính là bạch tuyết, bạch vân, bạch ngọc. Tên của ta là Bạch Vân Sinh.

Gã thư sinh ôn nhã đó nói :

– Nếu các hạ làm ta với người nào khác, thì lỗi là ở các hạ thôi.

Hồ Thiết Hoa bỗng lớn tiếng nói :

– Thật tình ta không nên làm người với tên kia, tên kia quả thật không phải là người mà, hắn vốn không phải là người, hắn là một con rùa rút cổ, nãy giờ vẫn rút đầu rút cổ không dám thò ra.

Y ở trong này mắng một câu, bên ngoài quả nhiên có người trả lời ngay.

Một người đang ngồi trên mái ngói xuyên qua khung cửa sổ đối diện, đang cố ý giả giọng nói :

– Hồ Thiết Hoa kia, người gấp gấp làm gì? Ta bảo đảm bọn họ sẽ không động tới một cái lông của người, nếu người mà chết, còn ai chịu đem cái vị công chúa đó hộ tống lại cho Sở Thiên Vương bây giờ?

Bạch diện thư sinh chau mày một cái, nhìn Hồ Thiết Hoa từ trên xuống dưới một hồi, thái độ lại càng ra vẻ ôn hòa :

– Các hạ là Hồ Thiết Hoa Hồ đại hiệp đây sao?

– Đại khái là vậy.

Bạch diện thư sinh mỉm cười :

– Nếu vậy chuyện này chắc là phải hiểu lầm rồi, thật tình có lỗi quá xá.

Y đang nói chuyện, thân hình đã lùi về phía sau, cây quạt nãy giờ còn đang xoay tít như chong chóng, đến bây giờ mới chậm lại, y thò tay ra chụp, cây quạt bèn nằm gọn trong tay.

– Nể mặt Hồ đại hiệp, hôm nay chúng ta tuyệt đối không được đụng chạm vào bất kỳ ai ở nơi này.

Bạch diện thư sinh mỉm cười, khom lưng :

– Hôm nay chúng tôi xin cáo biệt, sau này còn có dịp gặp lại.

Sau đó, thân hình của y bỗng tà tà bay ngược lên, trong chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm.

Còn bốn người kia thân pháp cũng cực kỳ nhanh nhẹn, thân hình vừa thoáng qua, cũng đều toàn bộ biến đi, ngay cả cái người đứng đầu thủng vào tường xuyên qua phòng Hồ Thiết Hoa cũng đi theo luôn.

Nhìn lại cái gã đang ở đối diện mái ngói bên kia, y đã đứng ở ngoài sân, thân hình cao cao, bọc mảnh vải xanh trên đầu, thì ra lại là một cô gái mặt mũi không xấu xí tí nào.

Hồ Thiết Hoa bước ra tới cửa, mở to cặp mắt, nhìn trừng trừng kinh ngạc vào cô ta, y sờ sờ cái mũi mình cười khổ :

– Sở Lưu Hương, lần này ta bội phục người thật đó, không ngờ người lại đi giả trang được thành một cô gái.

Câu nói ấy còn chưa nói xong, mặt y đã bị ăn phải một cái tát tai.

Một cái tát tai thật chát chúa.

Hồ Thiết Hoa bị tát cho ngẩn mặt ra, ngẩn ra cả nửa ngày mới nhìn rõ được cô gái đó là ai, y lập tức la ầm lên :

– Mẹ tôi ơi! Bà là Hoa Cô Ma đây mà.

Hoa Cô Ma lấy hai tay chống nạnh, tuy bà ta đã cố ý làm ra vẻ thật hung ác thật giận dữ, ánh mắt của bà ta đầy nụ cười :

– Cái tên Vương Bát Đản này, đến giờ mới nhận ra ta là mẹ của người đấy sao, người nói thử xem, người có đáng bị đánh đòn không?

– Mẹ tôi ơi, sao bà ốm đi dữ thế này?

Hồ Thiết Hoa còn đang la làng :

– Bao nhiêu thịt mỡ trên người bà đi đâu hết cả rồi?

– Có cái thứ con bảo bối như thế kia, mẹ người làm sao mà không biến dạng?

Hoa Cô Ma tí mắt nhìn chăm chú vào y, một mặt vừa than thở nói :

– Sao người trước giờ không bao giờ tử tế với mẹ người chút xíu nào cả vậy?

Dáng điệu của Hồ Thiết Hoa xem ra hình như sắp sửa muốn ngất xỉu đi.

Y không hề ngất xỉu, cái người chân chính ngất đi lại là cái gã Hắc Trúc Can lúc nãy đã dùng hết cả sức lực ra chi trì.

Hồ Thiết Hoa lập tức xông lại đỡ y nằm xuống, nhìn vết thương của y, ngay cả Hồ Thiết Hoa cũng không khỏi biến hẳn cả sắc mặt :

– Tên này lì thật, quả thật là một tay cứng, bị thương nặng như vậy, còn chống chọi tới được bây giờ.

Nhưng Hoa Cô Ma thì đang giận dữ :

– Ta xem người bất kể là ai, đều đối đãi với họ còn tốt hơn với mẹ người nhiều lắm, nếu ta mà bị thương, ta xem chắc người chẳng có tí gì là thương xót.

– Mẹ tôi ơi, đến giờ này bà còn đi ghen tương gì ai nữa?

Hồ Thiết Hoa nói :

– Bà có đi lấy dùm cho tôi chút thuốc trị thương được không?

Hoa Cô Ma nhìn y chăm chú, người thì chẳng động đậy tí nào, chỉ bất quá chậm chậm thò một bàn tay ra.

Thuốc trị thương đã nằm sẵn trong lòng bàn tay, không những vậy, còn là thứ thương hảo hạng.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi thật dài :

– Con mụ đàn bà này vẫn còn có chút dễ thương, ít nhất cũng còn dễ thương hơn cái gã rùa đen rút đầu vào trong cổ kia.

Thuốc tẩm vào rồi, Hắc Trúc Can bèn ngủ say như mê như mết, Hồ Thiết Hoa vừa thở phào ra một hơi, Hoa Cô Ma đã nhìn y lom lom hỏi :

– Cái tên Vương Bát Đản này, lúc nãy có phải người nói ta chỉ khá hơn con rùa đen có chút xíu đấy không?

Hồ Thiết Hoa vội vã chối phăng :

– Không phải tôi nói bà chỉ hơn rùa đen có chút xíu, con rùa đen tôi nói đó cũng là một người.

Hồ Thiết Hoa nói :

– Thật ra, tên này bình thời cũng dễ thương lắm đấy, tôi thật không ngờ được hôm nay tại sao y bỗng biến thành một con rùa đen rút đầu vào trong cổ.

Quả thật y cảm thấy rất kỳ quái, thậm chí còn có chút lo lắng.

Sở Lưu Hương đáng lý ra phải ở đâu đây, bởi vì y đã nói y sẽ ở quanh quần bên cạnh Hồ Thiết Hoa. Nếu Hồ Thiết Hoa bị nguy cấp, y nhất định sẽ chẳng né tránh không dám ra mặt.

Y không hề là hạng người nói năng như đánh rắm.

Kỳ quái là, hôm nay ngay cả cái bóng của y cũng không thấy ở đâu.

Không lẽ y đã bị nguy hiểm gì rồi? Cũng đang chờ người khác lại cứu mình?

– Ta biết người đã nói rằng, mỗi lần người sắp chết tới nơi, Sở Lưu Hương đều sẽ lại cứu.

Hoa Cô Ma nói :

– Hôm nay y không lại, bởi vì hôm nay người nhất định không thể nào chết được.

– Tại sao tôi lại không thể nào chết được?

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng nói :

– Chỉ cần có mỗi cái gã họ Bạch kia thôi là đã đủ lấy cái mạng già của tôi rồi, tại sao tôi sẽ không thể nào chết được?

Hoa Cô Ma ngọt ngào hỏi y :

– Hiện tại người đã chết chưa vậy?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Y còn chưa chết, còn đang sống nhăn ra đây, y nghĩ không ra tại sao bọn người đó lại buông tha y ra, không những vậy còn biến thành rất là khách khí.

– Cái vị Bạch tướng công kia quả thật là một người vô cùng đáng sợ, ngay cả ta cũng sợ ông ta, không những vậy còn sợ muốn chết luôn.

Hoa Cô Ma nói :

– Vũ công của ông ta như vậy nếu có giết ai, thật còn dễ dàng hơn cả đao cắt xuống đầu hủ, nhưng nhất định là ông ta không giết người.

– Tại sao?

– Bởi vì người là Hồ Thiết Hoa, bởi vì ông ta cũng biết người đưa Ngọc Kiếm công chúa đi làm vợ Sở Thiên Vương chính là cái vị Hồ đại hiệp đây.

Giọng của Hoa Cô Ma không còn ngọt ngào nữa :

– Hạng người tốt lành như người, sao ông ta nỡ nào giết cho được, huống gì, ông ta tấu xảo lại là con nuôi của Sở Thiên Vương.

Hồ Thiết Hoa không nói gì nữa, cái người này giờ đang ngủ mê mết là Hắc Trúc Can bỗng rên lên nói nhỏ :

– Đưa cái chân của ta trả lại đây, đưa ngay bây giờ đây.

Đây chính là câu đầu tiên của Hắc Trúc Can lúc mới tỉnh dậy, người khác nghe y nói vậy, nhất định sẽ cho là y vẫn còn chưa tỉnh trí.

Chân của mỗi người vốn là dính vào thân hình người đó, tại sao y lại nói đưa cái chân của y trả lại cho y?

May mà Hồ Thiết Hoa hiểu y muốn nói gì, y lập tức lấy nửa cái chân đã bị chặt đi đưa lại ngay cho Hắc Trúc Can.

Chân có bàn chân, bàn chân có giày.

Hắc Trúc Can quờ quạng, dùng bàn tay còn lại rút ra một tờ ngân phiếu trong chiếc giày.

Một tờ ngân phiếu mười vạn lượng, tờ ngân phiếu Đại Thông thông dụng khắp cả mười ba tỉnh nam bắc.

– Đây là tiền bà trả cho ta, hiện tại ta trả lại cho bà.

Hắc Trúc Can nói với Hoa Cô Ma :

– Tuy đây là lần đầu tiên ta phải trả tiền lại cho người ta, nhưng ta cũng biết, đã lấy tiền người ta là không nên trả lại, muốn trả phải đưa thêm tiền lời.

Giọng nói của y vẫn còn vô cùng lạnh lẽo tàn bạo :

– Nửa cái chân này có thể xem là lợi tức được không?

Hoa Cô Ma rất thích cười, lúc nên cười dĩ nhiên là bà ta biết cười, lúc không nên cười, bà ta cũng cứ cười.

Bởi vì bà ta biết đa số đàn ông đều cảm thấy cái dáng điệu lúc bà ta đang cười trông rất quyến rũ.

Có điều hiện tại bà ta cười không muốn nổi.

– Ta đã đánh giá Sử Thiên Vương quá thấp, vì vậy mới đi nhận tiền của bà, đây là cái lỗi của ta, đáng lý ra ta phải trả cho bà chút tiền lời, nếu bà cảm thấy ta trả lại còn chưa đủ, bà cứ việc lấy luôn mạng của ta đi là xong.

Hắc Trúc Can nói :

– Bởi vì ta không có tiền trả cho bà, chắc bà cũng biết rằng, hạng người như ta thường thường hay đem tiền phung phí đi chỗ nào đó không biết được.

– Người có biết người đang kiếm tiền bằng chính mạng sống của mình?

– Ta biết.

Hắc Trúc Can lạnh lùng nói :

– Chính vì ta biết vậy, mà ta tiêu càng lẹ hơn nữa.

Hồ Thiết Hoa bỗng quay ngoắt đầu đi, quay ngoắt đầu thật mạnh, làm như cái đầu đó không phải là cái đầu của y.

Bởi vì y không muốn nhìn thêm.

Y biết, tiền có thể tiêu mất đi, mười vạn lượng lại càng có thể làm người ta tiêu choáng váng, tiêu vòng vòng, tiêu đến quý tính đại danh của mình cũng quên sạch, y cũng biết người đưa ra mười vạn lượng đó không phải là Hoa Cô Ma.

Có điều thật tình y không nỡ nhìn Hoa Cô Ma thò tay ra lấy lại tờ ngân phiếu mười vạn lượng trong tay Hắc Trúc Can.

Y lại nghe Hắc Trúc Can đang nói với Hoa Cô Ma :

– Ta thu bà mười vạn lượng, bởi vì ta trị giá mười vạn lượng, nếu ta

đã không xong, người khác lại càng không xong, trừ ta ra, người khác nhất định không thể lại gần được y, Hoàng Bệnh Phu còn chưa vào tới đại sảnh là đã chết ngay trước thềm, ta thấy lúc y chết, ngay cả ta cũng không tin y chết nhanh như vậy.

Giọng của y đã biến thành cái bi thương của con chồn thấy con thỏ chết :

– Ta thu bà mười vạn lượng, bởi vì ta trị giá mười vạn lượng, nếu ta đã không xong, người khác lại càng không xong.

Hắc Trúc Can nói :

– Ta khuyên bà tuyệt đối đừng nên đi tìm ai khác để ám sát Sử Thiên Vương.

– Tại sao người đi khuyên ta làm gì?

– Bởi vì bất kể bà tìm ai, cũng đều vô dụng cả, thiên hạ tuyệt đối không ai có thể đựng được tới sợi lông của y.

Hắc Trúc Can rầu rầu nói :

– Ta thấy tận mắt những người đi theo ta lần này, từng người từng người một đều bị chết thê thảm, thật tình ta không muốn để cho người cùng nghề với mình sẽ chết về tay của y.

Hồ Thiết Hoa trong lòng bỗng dưng cũng cảm thấy thật là khó chịu.

Y hiểu được tâm tình của Hắc Trúc Can đang cảm thấy như thế nào, một tay hảo hán cứng cỏi như Hắc Trúc Can, vốn không phải là người nói ra những điều như vậy.

Nhưng hiện tại, y chảy máu quá nhiều, nhìn người khác chảy máu cũng quá nhiều.

Cả đời y hình như là một chuỗi dài vô số những ác mộng dính liền với nhau, những người như vậy, đời sống của họ sẽ bị thương đến thế nào!

Trong lòng Hồ Thiết Hoa đang than thở, nhưng ánh mắt của y đang rực sáng lên.

Bởi vì y vừa thấy một cái bóng đang lướt qua, lướt qua trước mặt y như một ngôi sao xẹt, chớp mắt là đã biến đi đâu mất.

Thân hình mặt mũi người này ra sao, Hồ Thiết Hoa không hề thấy rõ ràng, nhưng y đã nghĩ ra được người này là ai.

Bởi vì thân pháp, tốc độ, và cái tư thái lướt qua thật xảo diệu linh động và bay bướm của y, đều không có người thứ hai nào bì kịp.

Hồ Thiết Hoa không đuổi theo, bởi vì y biết trên thế giới này, không ai có thể đuổi theo kịp Sở Lưu Hương.

– Thì ra y không phải là con rùa đen thụt đầu vào cổ.

Hồ Thiết Hoa khoan khoái thở ra nói :

– Ở ngoài kia nhìn ta uống rượu, mà mình không có rượu uống, cái

chuyện đó làm sao y chịu cho nổi, còn không mau mau chạy đi uống tý rượu làm sao mà cho được?

Y lẩm bẩm nói tiếp :

– Chỉ tiếc là hôm nay ta không thể hầu rượu với người, ta chỉ hy vọng người tìm được cô nào xinh xinh uống với người.

Nhưng y còn chưa biết, Sở Lưu Hương tối nay không những đã gặp được một người đàn bà xinh đẹp, y còn gặp hơn cả một người.

Khách sạn Phú Quý là cái khách sạn rất lớn, trừ những căn thượng phòng ở lầu chính ra, phía sau còn có rất nhiều khu, mỗi khu đều có rất nhiều phòng, đặc biệt để dành chuẩn bị cho các thương khách đem theo gia đình quyến thuộc, có lúc cũng cho những tay vũ sư, tiêu khách lại ở tạm.

Tối nay có một đám tiêu khách đã giao hàng xong lại, bao hết các gian phòng ở hai khu phía sau nhất, sau khi đã trải qua bao nhiêu ngày gian nan nguy hiểm đó, bọn họ cũng cần phải thoải mái phóng túng một chút.

Hạng người như bọn họ trước giờ chưa hề ngại ngần giá tiền mắc mỏ ra sao, trong cặp mắt người giang hồ, tiền tài vốn là thứ bên ngoài, chẳng ai nghĩ đến chuyện muốn đem vài đồng tiền vào chung quan tài với mình.

Lúc Sở Lưu Hương đi theo Hồ Thiết Hoa lại khách sạn, hai khu phòng đó đã rất nhộn nhịp, gà thui, vịt quay, từng con từng con đang được đem vào bên trong, các cô gái ăn mặc rất diêm dúa đi vào đi ra nườm nượp như bướm, rồi thỉnh thoảng lại có mùi rượu thơm phưng phức đưa lại, làm cho Sở Lưu Hương đã có bề ngửa ngáy khó chịu quá chừng, thật tình y đã muốn vào đó tham gia lắm.

Những tay tiêu sư này đều là người của Thường Thắng tiêu cuộc, dựa vào cây cờ có chữ Thắng đó qua lại hết cả hai miền nam bắc Giang Nam, bọn họ đều là những tay hảo hán thật hào sảng thật khảng khái, trong đó còn có nhiều người quen biết với Sở Lưu Hương, nếu y vào gia nhập với bọn họ thật, những người đó nhất định sẽ sung sướng muốn chết đi được.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không thể làm vậy, cho dù y có vào đó, bọn họ sẽ không có ai nhận ra được cái gã thương gia vừa thô tục vừa nhà quê kia là Sở Lưu Hương Soái.

Vì vậy y đành phải đem theo một thùng rượu, nằm khoèo trên mái nhà, mũi thì ngửi mùi thịt từ trong nhà bay lên, tai thì nghe các cô gái đang ca hát, tuy cảm thấy thật chẳng có mùi vị gì, nhưng có chút gì cũng còn hơn là không.

Lúc Hồ Thiết Hoa lại là đã trễ lắm rồi, lúc y bắt đầu ngồi trong phòng

uống rượu, Sở Lưu Hương cũng đang uống, nằm trên nóc nhà uống, cái bóng của mái ngói vừa đủ để che lấp hoàn toàn thân hình của y. Vì vậy y có thể thấy được một người mặc áo đen bó người đang lướt lại, nhưng người đó không hề thấy y.

Người này thân hình rất nhỏ bé, mặc một bộ đồ dạ hành cũng rất kỳ quái, đầu tóc mặt mũi đều bao kín bằng tấm vải đen, chỉ lộ ra cặp mắt lớn sáng rực như mắt mèo.

Khinh công của y cũng rất cao cường, thân pháp và tư thái lại vô cùng lạ kỳ, có lúc cũng dùng tay trợ giúp chân của mình tăng gia tốc độ, xem ra giống hệt như một con mèo, cũng có bốn chân.

Nhưng y cử động không những nhanh nhẹn vô cùng, mà còn không hề để phát ra một tiếng động, làm cho người ta không những không cảm thấy tư thế của y buồn cười, ngược lại còn có cái gì đó thật nguy bí khủng bố không sao nói được.

Sở Lưu Hương chắc hẳn cũng có cái cảm giác đó.

Bởi vì y đã nhận ra được, người này là một tay “Nhẫn giả”, một tay nhẫn giả tới từ Đông Doanh Phù Tang Y Hạ sơn cốc, thân pháp mà y đang thi triển đó, chính là một thứ “Miêu độ” trong nhẫn thuật.

Bọn họ là những người không bao giờ thấy mặt trời, từ nhỏ đã bắt đầu được huấn luyện rất nghiêm ngặt rất gian khổ, sống trong một đoàn thể cực kỳ vô nhân đạo! Đã không được phép có nhà, cũng không được có vợ có con, bởi vì sinh mệnh của nhẫn giả vốn đã không thuộc về họ, chỉ cần sinh ra làm nhẫn giả, cuộc sống cả một đời của người đó đã được chủ định sẵn.

Đợi đến khi bọn họ trưởng thành rồi, bọn họ sẽ bắt đầu nhận mệnh lệnh của người khác, bán đứng mạng sống của mình cho người khác, bất cứ nhiệm vụ gì có gian khổ nguy hiểm đến đâu đều không thể không chấp nhận.

Nhiệm vụ của bọn họ thường thường chỉ có ba thứ: đâm người, dò thám và mưu sát.

... Một tay nhẫn giả xứ Đông Doanh, tại sao lại đến Giang Nam làm gì?

Nhiệm vụ của y lần này là gì?

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 6

Quân Tử Trên Rường Nhà

Gã nhẩn giả như con mèo đó cũng lại trú ở khách sạn này, hình như là trú ở khu phòng ngoài cùng bên trái, bởi vì y rất quan tâm đến khu vực đó an toàn ra làm sao.

Y đã nhìn kỹ càng khu phòng đó từ trước ra sau, từ trái qua phải, bốn bề tra xét một lượt, không những vậy còn kỹ lưỡng vô cùng.

Trong khu vực đó có năm gian phòng, ba gian sáng, hai gian tối, chỉ có một gian trong phòng không để đèn, cửa sổ của gian phòng đó hướng thẳng ra cửa bên hông của khách sạn. Trong cửa sổ không có ánh đèn cũng không nghe có tiếng người.

Sở Lưu Hương quyết định thử thời vận, đánh cuộc có phải mình đoán đúng, mình may mắn lắm hay không. Bởi vì cái vị nhẩn giả này hình như bỗng nghe có chút động tĩnh gì đó, y lại vòng qua phía bên kia.

Thân hình của Sở Lưu Hương cũng bay lướt qua, lướt ngang sát dính vào mái ngói, từ chỗ bóng tối ở mái ngói này lướt qua một chỗ bóng tối ở mái ngói khác.

Song cửa được khóa lại từ bên trong.

Sở Lưu Hương chỉ dùng tí công phu một ngón tay, đã mở bật cánh cửa sổ ấy ra.

Thêm một cái búng tay nữa, song cửa lại được khóa lại kỹ lưỡng từ bên trong, người của y thì đã lên giường nhà trong gian phòng.

Chính ngay lúc đó, cánh cửa sổ vừa mới bị y khóa lại, bỗng nhiên lại bị mở ra, một người nhảy vào như một con mèo. Sở Lưu Hương cảm thấy rất thỏa mãn với chính mình.

Gian phòng này quả nhiên là nơi trú ngụ của kẻ nhẩn giả thần bí, y không hề nhìn lầm, không những vậy hiện tại y đã chuẩn bị hoàn toàn đầu vào đó. Người của y đã hoàn toàn được đặt vào trạng thái giả chết, chỉ nhờ vào hô hấp từ chân lông, duy trì sức sống của cơ năng và thanh tĩnh trong trí não, mà vẫn có thể chỉ trong chớp mắt phát huy ra được năng lực tối đa trong người.

Muốn trở thành một kẻ nhẩn giả, không phải là một chuyện gì dễ dàng, thành một kẻ nhẩn giả rồi, muốn còn sống sót đó lại càng là chuyện không dễ dàng tí nào.

Nhưng Sở Lưu Hương tin tưởng rằng, bất cứ trong hoàn cảnh nào, nhất định không ai có thể phát hiện ra được y.

Chỉ tiếc là trên thế giới này vẫn còn có những chuyện xảy ra y không thể nào ngờ đến được.

Mỗi gian phòng trong khách sạn Phú Quý đều được trang bị rất kỹ lưỡng, nhất là những gian phòng dành cho gia đình quyền thuộc của

các quan gia, trừ đồ dùng trang trí đẹp để hơn chỗ khác, còn có một tấm gương thật lớn để thay đồ, trong phòng ít nhất là một nửa có thể thấy được trong đó.

Lúc Sở Lưu Hương nhảy lên rường nhà, y đã phát hiện ra điểm đó, vì vậy y nằm phục xuống, đã chọn sẵn một góc độ tốt nhất vừa đúng để y nhìn được tấm gương đó.

Vì vậy hiện tại y mới thấy được một chuyện làm y giật nảy cả mình lên.

Cái gã nhẵn giả thần bí này lại là một người đàn bà.

Đèn đã được thắp sáng lên.

Cô ta đứng trước tấm gương, kéo miếng vải che mặt xuống, một mái tóc dài đen nhánh mềm mại lập tức buông xõa nhẹ nhàng xuống.

Trong gương lập tức hiện ra một gương mặt kiều diễm, đượm đầy vẻ phong lưu động lòng người.

Trong những tay nhẵn giả, không phải là không hề có đàn bà, nhưng ra ngoài xông xáo hành động thì rất ít khi có.

Trong đám nhẵn giả, đàn bà sinh ra hoàn toàn không có địa vị gì cả, nhiệm vụ duy nhất của đàn bà là sinh đẻ. Bọn họ trước giờ vốn không tôn trọng đàn bà, cũng không tin nhiệm họ, cho dù có nhiệm vụ phải cần đến đàn bà, không có đàn bà không xong, bọn họ cũng thà cho đàn ông đi, bởi vì trong nhẵn thuật còn có một thứ “nữ thuật”, có thể làm một người đàn ông mất hẳn đi cái đặc tính của đàn ông, biến thành một người đàn bà rất có tính chất đàn bà.

Cái gã nhẵn giả thần bí này rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà, Sở Lưu Hương còn chưa chắc được.

Nhưng cô ta đã chứng minh cho mình cái chuyện đó.

Cô ta bắt đầu thoát bỏ y phục ra.

Quân tử trên rường nhà, thường thường không phải là quân tử.

Sở Lưu Hương trước giờ chưa hề nói mình là quân tử, nhưng dù là thù địch của y cũng chưa ai nói y là kẻ tiểu nhân.

Thân thể của y tuy không động đậy được, ít nhất y cũng đại khái có thể nhắm mắt lại.

Y không nhắm mắt lại.

Bởi vì tuy y không phải là một người quân tử, nếu y đã muốn làm chuyện gì, y nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn.

Cái người toàn thân trên dưới đều đầy cái vẻ Đông Doanh đó, chắc chắn phải từ Phù Tang lại đây.

Tại sao cô ta muốn lại Giang Nam do thám? Cô ta vì chuyện gì mà lại?

Cô ta rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà?

Cô ta đích xác là một người đàn bà.

Ngực của cô, eo của cô, đùi của cô đều chứng nhận điểm đó. Bởi vì cô đã hoàn toàn trần truồng đứng trước tấm gương, chỉ cần không phải kẻ mù, ai ai cũng phải thấy được rằng cô không phải đàn ông, cho dù trong đám đàn bà có người có thân hình như cô, cũng không được mấy ai.

Con gái xứ Phù Tang thông thường có cái khuyết điểm trời sinh, chân của họ thường thường có hơi bị ngắn hơn chút đỉnh.

Nhưng cô thì ngoại lệ.

Đùi của cô vừa thẳng vừa dài, thon mà rắn chắc, đường nét mềm mại đẹp dễ, ngay cả một chút tí vết cũng không có.

Sở Lưu Hương xem chút nữa là rút từ trên rường nhà xuống, nhưng không phải vì y thấy cặp đùi đó, mà vì y bỗng nghe cô đang dùng một cái giọng thật ôn nhu đặc biệt để nói:

– Có phải tôi đẹp lắm hay không? Ông nhìn đã đủ chưa?

Sở Lưu Hương thật tình nghĩ không ra làm sao cô phát hiện được y đang nhìn cô.

– Ta còn nhìn chưa đủ, ta còn muốn nhìn thêm chút nữa, nhìn cho rõ ràng thêm chút nữa. Đàn bà như cô có phải lúc nào cũng nhìn được đâu.

Câu nói ấy không phải từ miệng Sở Lưu Hương thốt ra, y không biết nói những lời như vậy, người đang nói ở ngoài song cửa.

– Ông muốn nhìn, tại sao không vào đây mà nhìn?

Giọng nói của cô càng thêm ôn nhu:

– Bên ngoài lạnh lẽo như thế, ông không sợ bị cảm sao?

Cửa sổ không bị khóa chút nào, đẩy nhẹ nhẹ là đã mở ra, ánh đèn lập lòe, người đó đã ở bên trong cửa sổ. Y mặc một chiếc áo dạ hành màu trắng bạc làm bằng lụa, gương mặt trắng bệch nhưng rất anh tuấn, đượm vẻ ngạo mạn khinh bạc, hai hàng lông mày xéch ngược thẳng lên màng tang như hai lưỡi kiếm, đôi mắt cũng xéch ngược, ánh mắt thì đang đầy vẻ cười cợt vừa tà ác, vừa lãnh đạm, vừa tàn bạo.

– Cô cố ý không khóa cửa lại, có phải là muốn tôi vào nhìn chẳng?

Cô đứng đó trần truồng đối diện với người này, làm như thân mình đang mặc mấy lượt quần áo vậy, không chút gì là mắc cỡ, không chút gì là khấn trương.

Nhưng Sở Lưu Hương đang vì cô mà khấn trương rồi.

Cái vị cô nương xứ Phù Tang này chắc chắn không biết gã đàn ông này là ai, và cũng chắc chưa nghe qua cái bộ áo dạ hành độc nhất vô nhị này của y, rốt cuộc cô là người ở nước ngoài lại mà.

Nhưng Sở Lưu Hương nhận ra y, không những vậy còn hiểu rất rõ ràng về con người y.

Một người đàn bà lấy thái độ đó để đối phó với ai, không chừng là một phương pháp rất hữu hiệu, nhưng nếu dùng phương pháp đó vào y thì lại quá nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả con nít đùa với lửa.

Bộ áo dạ hành màu trắng bạc đang lóng lánh dưới ánh đèn, cặp mắt của người dạ hành cũng đang loang loáng.

– Cô biết ta là ai không?

– Tôi chưa gặp qua ông, nhưng tôi biết trong giang hồ chỉ có một người dám mặc bộ áo dạ hành đó, và cũng chỉ có một người đáng mặc nó.

– Sao?

– Bởi vì người này tuy là kiêu ngạo, nhưng y quả thật là kẻ có bản lĩnh, khinh công lại càng cao cường, không ai có thể bì kịp.

Cô nói:

– Cái thứ đồ y phục dạ hành y mặc trên người giống như một cái đuôi mũi tên vậy, làm như sợ người ta không thấy được y, trừ Ngân công tử ra, còn ai xứng đáng mặc nó?

– Cô cho ta là Ngân tiền Tiết Xuyên Tâm chăng?

– Nếu ông không phải là y, ông chẳng thấy được một người đàn bà đẹp như tôi đâu.

Tiếng cười của cô cũng đầy vẻ phong tình vạn dạng điên đảo lòng người:

– Bởi vì nếu ông không phải là y, hiện giờ ông đã chết đi mất bảy tám chục lần rồi.

Tiết Xuyên Tâm nhìn cô, từ mỗi chỗ đàn ông ai cũng muốn nhìn, nhìn cho đến mỗi chỗ đàn ông không muốn nhìn tới.

– Cô tên gì?

– Tôi tên là Anh Tử.

Cô nói:

– Ông đã thấy hoa anh đào nở bao giờ chưa? Ở quê hương chúng tôi, tới mùa xuân, đỗ quyên còn chưa tàn, hoa anh đào đã nở rộ, nở đầy đồng đầy núi, thành cả một biển hoa, người ta ngồi nằm dưới anh đào, đàn thứ đàn cổ lão ba dây, hát những bài tình ca thời xưa, uống thứ rượu nếp vừa chua vừa ngọt vừa thanh, mọi chuyện phiền não trên thế gian đều ném hết ra khỏi đầu.

Nơi đây không có hoa anh đào, cũng không có rượu, nhưng hình như cô đã say rồi, hình như sắp ngã vào lòng y.

Đêm ôn nhu dịu dàng như thế, người cô chẳng có gì che đậy, ngay

cả một cây ngân châm cũng không giấu được, dĩ nhiên lại càng không thể giấu được vũ khí.

Vì vậy bất kỳ ai ôm cô đều an toàn lắm, cũng an toàn như nằm trong một cỗ quan tài, lại được chôn sâu dưới đất.

Những người đàn ông từng có ôm cô rồi, đại khái đều đã nằm yên ổn an toàn dưới lòng đất.

Nhưng trong cái không khí xuân tình ôn nhu đó, một người đàn bà như vậy nằm trong lòng mình, thế giới này còn mấy người đàn ông kháng cự cho nổi.

Sở Lưu Hương biết có ý nhất là hai người. Trừ chính y ra, còn có một người nữa.

Bởi vì y đã thấy cái vị Anh Tử cô nương này bỗng nhiên bay bổng người lên, bị cái vị Tiết công tử xoay ngược tay tát cho bay bổng người lên.

Y đang nãy giờ để cô dụ dỗ quyến rũ y, dùng đủ hết mọi cách để dụ hoặc y, không những vậy đối với mỗi cách cô đang dùng đều rất lộ vẻ khâm thưởng, rất thỏa ý.

Cô cũng đã cảm thấy được chỗ đó, phản ứng của y cũng đã lộ đầy vẻ cuồng nhiệt, vì vậy cô nằm mộng cũng không ngờ tới được y đang giờ phút đó lại cho cô một cái tát tai.

– Tôi đối đãi với ông tốt như vậy, tại sao ông lại đi đánh tôi?

– Tại sao cô thừa lúc người ta đang tắm, lại bỏ cô ta vào trong rương đem đi?

Tiết Xuyên Tâm đang than thở:

– Cái chuyện đó đáng lý ra chỉ có hạng đàn ông như ta mới làm được thôi, tại sao cô đi giành giật chuyện làm ăn của ta?

– Ông cũng vì cô ta mà lại đây?

Anh Tử cô nương hình như còn tức giận hơn cả lúc vừa rồi mới bị tát tai.

– Tôi có chỗ nào không bằng được cô ta?

– Chỉ có một chỗ không bằng!

– Chỗ nào?

– Cô ta vừa tắm xong, cô ta sạch sẽ hơn cô.

Sở Lưu Hương đã bắt đầu hiểu ra được câu chuyện.

Tiết Xuyên Tâm lại tìm cô vì một người đàn bà nữa, người đàn bà này lúc đang tắm bị bỏ vào trong một chiếc rương đem đi.

Cái vị Anh Tử cô nương này vì sao lại không nề gian khổ ngàn dặm từ đất Phù Tang lại Giang Nam để bắt cóc một cô gái đang tắm.

Sở Lưu Hương lại không hiểu nữa rồi.

Chính vì không hiểu được mà lại càng cảm thấy thích thú.

Nếu có chuyện gì làm cho Sở Lưu Hương nghĩ không ra, những chuyện đó thường thường đều là những chuyện vô cùng thích thú. Thật tình y rất muốn nhìn xem, nơi đây quả có một cái rương như vậy không?

Trong rương quả có một cô gái vừa tắm xong hay không? Vị cô nương đó rốt cuộc có chỗ nào đáng cho người ta phải mạo hiểm đi bắt cóc cô ta. Y rất đồng ý với lời nói của Tiết Xuyên Tâm.

Bỏ một cô gái đang tắm vào trong rương bắt cóc mang đi, quả thật không thể là một chuyện một người đàn bà nào cũng sẽ làm, thậm chí ngay cả một người đàn ông như Tiết Xuyên Tâm cũng không hay làm chuyện như vậy.

Cái chuyện đó thật tình cũng không phải là một chuyện gì vẻ vang lắm, rất ít có người nào có thể làm được.

Càng làm cho người ta không ngờ được là một người trước giờ vốn rất có mặt mũi là Sở Lưu Hương cũng làm được.

Vận khí của y trước giờ vốn không tệ, lần này cũng không ngoại lệ. Y vừa tìm là đã thấy ngay cái rương, trong rương quả nhiên có một cô gái vừa mới tắm xong.

Y cũng ăn trộm cái rương mang đi, vừa rương vừa người đem hết đi luôn.

Sở Lưu Hương mà đi làm cái chuyện như vậy sao? Cái vị cô nương ở trong rương rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt.

Sở Lưu Hương đáng lý ra là tìm không ra được cái rương đó, nhưng Anh Tử giúp dùm y.

Cô bỗng thay đổi phương pháp đối phó với Tiết Xuyên Tâm.

– Ông nói đúng lắm, cô ta quả là sạch sẽ hơn tôi, nhưng chỉ có trời mới biết hiện tại cô ta có còn sạch sẽ như lúc nãy hay không.

Cô ôm lấy một bên má bị đánh sưng vù lên:

– Nếu ông động thêm vào người tôi một lần nữa, đợi đến lúc ông động tới cô ta, cô ta rất có thể đã biến thành một người đàn bà dơ dáy nhất thiên hạ.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt của cô còn lạnh lùng hơn cả của y.

– Nếu ông giết tôi đi, thì tôi có thể bảo đảm được, cái ông tìm tới nhất định là thầy người đàn bà thối tha nhất thiên hạ.

Đối phó với hạng người đàn ông như Tiết Xuyên Tâm, ai cầu gặt gẫm, dụ hoặc, phản kháng đều không ích lợi gì, nhất định phải nắm nhược điểm của y trước, áp đảo tinh thần của y.

Cái người đàn bà đến từ xứ Phù Tang phảng phất như trời sinh đã có khả năng hiểu rõ bản tính của đàn ông, giống như dã thú đối với

phản ứng của thợ săn vậy.

Thái độ của Tiết Xuyên Tâm quả nhiên thay đổi thật.

– Hai cái thầy đàn bà đại khái là chẳng hay ho gì đối với bất kỳ ai.

Y mỉm cười:

– Ta chỉ hy vọng hai người đều được yên yên ổn ổn, sạch sạch sẽ sẽ sống cho tới tám chục tuổi.

Nụ cười làm cho gương mặt y xem ra càng thêm có sức hấp dẫn, thái độ của Anh Tử cũng thay đổi hẳn:

– Có phải ông muốn tôi đem ông đi tìm cô ta?

– Đúng vậy.

– Tìm xong rồi thì sao?

Nụ cười của Tiết Xuyên Tâm bỗng biến ra thành tà ác không sao nói được, y bỗng ôm lấy eo cô, ghé miệng qua tai cô nói nhỏ:

– Đến lúc đó ta sẽ cho cô biết ta là hạng đàn ông như thế nào.

Anh Tử không phải là trứng ngốc, cũng không phải là hạng gái nhìn đàn ông đẹp trai là mê tít, chỉ một câu đó thôi, dĩ nhiên cô sẽ chẳng chịu làm gì.

Chỉ có mình cô là biết được cái rương đang ở đâu, đó là lợi khi duy nhất cô có thể dùng để đối phó được với Tiết Xuyên Tâm.

Dĩ nhiên cô còn muốn có chỗ bảo đảm nào khác tin cậy hơn, còn muốn đưa ra nhiều điều kiện khác, đợi cho y đáp ứng hoàn toàn rồi, cô mới chịu dẫn y đi.

Nhưng cô không làm vậy.

Không có điều kiện gì cả, không có bảo đảm gì khác cả, vừa nghe tới câu đó, là cô làm như bị mê hoặc vậy, nếu có Hồ Thiết Hoa ở đó, không chừng y sẽ lập tức nhảy xuống cho cô hai cái tát tai, cho cô tỉnh táo lại.

Chính cái lúc cô đang mặc y phục vào, y đã hiểu ra được ý của cô, cô làm như vậy, chỉ bất quá là muốn gạt Tiết Xuyên Tâm ra khỏi nơi đây, thế thôi.

Tại sao cô lại phải phí bao nhiêu đó tâm cơ để gạt cho Tiết Xuyên Tâm ra khỏi nơi này? Có phải vì cô không muốn y ở trong phòng này lâu hơn tí nào nữa?

Lúc cô bước ra khỏi phòng, thậm chí ngay cả cửa phòng cũng không đóng lại đằng hoàng.

Nhìn cô bước ra, ánh mắt của Sở Lưu Hương bỗng sáng rực lên:

– Cái rương đó nhất định là ở trong phòng.

Nếu có người nào dám đánh cá với y, tùy tiện muốn đánh cá bao nhiêu, y cũng chịu.

Nếu có người lại đánh cá với y thật, tùy tiện đánh cá tới bao nhiêu, y

cũng đều thắng cuộc.

Cái rương quả thật ở trong phòng, ở phía sau cái giường.

Một cái giường có bốn chân, phủ rèm trắng như tuyết, phía sau còn có khoảng hở chừng hai thước, trừ cái cầu tiêu nạm vàng ra, vừa đủ chỗ để được một cái rương gỗ lớn.

Trong rương, quả nhiên có một cô gái vừa mới tắm xong, rất trẻ, rất đẹp, đang còn bị hôn mê, trên người chỉ phủ lên một chiếc khăn tắm màu hồng, đa số bộ phận làm cho đàn ông nhìn thấy là đập mạnh cả tim lên, đều đang phô bày ra ngoài.

Trái tim của Sở Lưu Hương cũng đập mạnh, ít nhất là nhanh hơn bình thường gấp bội. Trái tim của y thót lên không phải vì bờ vai mềm mại tròn lẳn, lại càng không phải vì cặp đùi nửa kín nửa hở dưới tấm khăn tắm.

Cặp mắt của y không chú ý đến những chỗ đó, bởi vì y vừa nhìn là lập tức thấy ngay một thứ hoàn toàn hấp dẫn, thu hút hết sức chú ý của y.

Y vừa nhìn là đã thấy ngay một vàng trắng lười liềm.

Một vàng trắng lười liềm cong cong, ẩn vào bộ ngực trắng như tuyết của cô gái đó, như một thủ cung sa.

Sở Lưu Hương lập tức nghĩ ngay đến Tiêu Lâm, nghĩ ngay đến cái khăn tay y đã giao cho mình, nghĩ ngay đến cái vàng trắng lười liềm màu đỏ tươi thêu trên chiếc khăn tay lụa màu trắng.

Y lập tức đóng ngay cái rương lại.

Chỉ trong chớp mắt, cái rương đã không còn thấy ở trong phòng.

Một cái rương gỗ vừa lớn vừa nặng, trong rương còn có một cô gái vừa hôn mê vừa lỏa thể, làm sao y đem nó đi đâu được bây giờ?

Lại càng chết người nữa là, y đã nghe có tiếng Hồ Thiết Hoa bên kia đang bị phiền phức.

Y không thể không lại giúp Hồ Thiết Hoa, y cũng không thể không lo cho cô gái này, y phải đi đối phó với kẻ địch của Hồ Thiết Hoa, lại còn phải đối phó với Anh Tử và Tiết Xuyên Tâm. Người khác ở trong tình cảnh đó, nhất định là sẽ không biết nên làm thế nào cho phải.

May mà y không phải là ai khác, người khác không biết làm sao cho phải, nhưng y biết.

Y là Sở Lưu Hương.

Thật đáng chết, tại sao y không phải là ai khác, lại cứ là Sở Lưu Hương?

Cây cờ thêu chữ Thắng bằng chỉ đen trên nền lụa màu vàng đang bay phấp phật trong gió. Người tiêu sư tỉnh táo nhất, trầm tĩnh nhất trong Thường Thắng tiêu cục cũng đã có năm sáu phần ngà ngà say

rồi.

Một người đã say ngà ngà tới năm sáu phần rồi, cái lúc đó mới là lúc y tỉnh táo nhất.

Ít nhất cũng là chính y cảm thấy mình lúc đó tỉnh táo nhất.

Vì vậy y là người đầu tiên thấy có người đang khiêng một cái rương lớn từ phía ngoài đi vào.

... Gã này có phải là tên điên không? Có phải mắc chứng tật gì không?

Y đang tính nhảy bật dậy, đá cho gã này xuống gầm bàn trước đã rồi tính sau, nào ngờ cái gã làm ăn xem ra thật thật thà thà này đã đưa tay lên mặt kéo một cái, kéo xong, y bỗng nhiên biến thành người bạn mình bình sinh rất bội phục và rất yêu mến.

– Hương soái, ông đấy à?

Y la lên:

– Sao ông lại đến đây!

Sở Lưu Hương không giải thích.

Y đã dùng cái phương pháp trực tiếp và nhanh chóng nhất để nói ra thân phận của mình.

Y chụp ngay lấy gã tiêu sư này, kéo vào một chỗ không người, đưa cái rương giao cho y, đưa cái khăn tay cũng giao cho y.

– Nếu cái người trong rương này tỉnh lại, ông đưa cái khăn tay cho cô ta xem, nói cô ta biết rằng ông là bạn của Tiêu Lâm, Tiêu Lâm là cha ruột của cô ta, vì vậy cô ta phải nhất định chờ ở đây, chờ tôi về. Cái người tiêu sư vốn vẫn cho rằng mình đang còn tỉnh táo lắm, bỗng nhiên phát giác ra mình không tỉnh táo chút nào. Bởi vì y chẳng hiểu chuyện này là chuyện gì, cũng chẳng biết Sở Lưu Hương đang muốn nói gì.

Cái điều duy nhất làm cho y tin cậy vào là, người này quả thật là Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương muốn y làm chuyện gì, chuyện đó chắc chắn không sai lầm.

Vì vậy y lập tức đáp ứng ngay:

– Được, tôi chờ ông về, tôi ngồi ngay trên rương này chờ ông về.

Y nói:

– Nhưng ông nhất định phải mau mau về lại, anh em chúng tôi ai ai cũng muốn uống vài ly với ông.

Sở Lưu Hương quả nhiên về lại trong thoáng chốc.

Nhìn Bạch Vân Sinh trở ra, Hoa Cô Ma xuất hiện, y bèn trở về ngay, nhưng lúc y trở về lại, nơi đây chẳng còn ai có mặt để uống rượu với y.

Trên thế giới này, có rất nhiều người uống rượu, cũng có rất nhiều

người không uống rượu, có người không uống vì họ không thích uống, không nguyện ý uống, không vui lòng uống, không tính uống. Cũng có người không uống rượu bởi vì họ không dám uống, uống xong sợ bị sinh bệnh, bị trúng gió, bị bạn bè quở, thân nhân oán, bà vợ rầy, thậm chí còn đập đầu mình vào đá.

Những chuyện đó không thú vị tí nào, chờ đến hôm sau tỉnh rượu lại rồi nhất định sẽ hối hận muốn chết đi được, từ nay về sau từ từ rồi không còn dám uống rượu nữa. Nhưng người chân chính không uống được rượu có hai hạng, bởi vì bọn họ vốn không thể nào uống được.

Người chết dĩ nhiên là không thể nào uống được.

Còn một hạng người nữa, chính là người uống say đã muốn sắp chết đến nơi rồi, đã uống say đến lăn cả ra mặt đất ngủ say như chết, khiêng cũng khiêng không đi, kêu cũng kêu không tỉnh, tát cho y hai cái bạt tai cũng không có cảm giác gì, đá cho y hai cái cũng không đến đâu, hạng người này, ngay cả nhân sâm, gà hầm bổ thang còn uống không vào, làm sao mà uống rượu cho được?

Lúc Sở Lưu Hương trở về, khu phòng đó chỉ còn thừa lại hai hạng người đó.

Bất kể là chết hay say, cũng bất kể là làm sao mà say, ai ai cũng nằm lăn ra mặt đất như người chết, không ai động đậy gì cả.

Chỉ có một người là ngoại lệ, chỉ có người đó duy nhất còn chưa nằm lăn ra.

Cái rương còn ở đó.

Người này còn đang ngồi chễm chệ trên rương. Chỉ tiếc là y không còn là người bạn tính ngồi cứng trên rương chờ Sở Lưu Hương về uống rượu nữa.

Sở Lưu Hương vừa thấy cái áo dạ hành màu trắng bạc của y, trái tim đã chùng hẳn xuống.

Y không sợ người này, nhưng y cũng không thích đụng chạm tới y, vô cùng không muốn đụng tới y, cũng giống như không muốn đụng tới một con nhím vậy.

Nhưng Tiết Xuyên Tâm thì hình như lại rất thích thú gặp y.

– Quả nhiên là ông, ông quả thật trở lại rồi đấy.

Y mỉm cười nói:

– Lần này đại khái là tôi đoán không sai.

– Ông đã đoán ra là tôi từ lâu?

– Vừa ra khỏi cửa phòng, tôi đã nghĩ tới chuyện cái rương rất có thể ở ngay trong đó, có điều đợi đến lúc tôi quay lại, cái rương đã không còn đâu.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Trừ Sở Lưu Hương ra, còn ai thân thủ nhanh nhẹn đến đường ấy?
Y cười càn khoan khoái:

– May mà tôi cũng có biết Hương soái trước giờ vốn có giao tình thân thiết với Thường Thắng tiêu cuộc, vì vậy mới tìm lại đây. Nếu không hôm nay e rằng mất đi cái dịp được quen biết với Hương soái rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

– Lần sau ông mà gặp những chuyện như thế này, ông có thể ngẫu nhiên quên đi là có tôi đó một vài lần chăng?

– Lần sau nhất định tôi sẽ ráng làm vậy.

Tiết Xuyên Tâm nói bằng giọng rất thành khẩn:

– Chỉ tiếc là có người cứ bắt người ta thường thường nhớ trong đầu, có muốn quên y đi cũng không được.

Y bỗng thở ra một hơi, nói:

– Nhất là những vị bằng hữu trong Thường Thắng tiêu cuộc, chỉ sợ từ đây về sau, ngày đêm đều muốn nhớ kỹ ông trong đầu trong tim.

– Tại sao?

– Tại sao? Ông không biết tại sao thật à?

Tiết Xuyên Tâm hững hờ nói:

– Nếu không phải ông đem cái rương này lại đây, bọn họ lúc này nhất định còn đang uống say sưa náo nhiệt, sao lại bị trúng độc thủ của người ta?

– Trúng độc thủ của ai? Chắc không phải là ông?

– Lúc tôi đến đây, người say sưa thì đã say sưa rồi, người đáng chết cũng đều đã chết cả.

Tiết Xuyên Tâm lại đang thở than:

– Người hạ thủ này, tay chân cũng lạnh lẽ quá, may mà tôi biết Sở Lưu Hương trước giờ chưa hề giết người, nếu không, chỉ sợ ngay cả tôi cũng phải cho rằng đó là kiệt tác của ông.

Sở Lưu Hương không sờ mũi mình.

Chóp mũi của y đang lạnh buốt, đầu ngón tay của y cũng lạnh buốt.

Tiết Xuyên Tâm bỗng lại hỏi y:

– Ông có muốn thấy người nằm trong rương không?

– Người trong rương ra sao rồi?

– Cũng chẳng ra sao cả, chỉ bất quá mất đi cái mạng mình không biết đầu, biết đuôi gì cả thế thôi.

Chóp mũi buốt giá của Sở Lưu Hương bỗng ứa ra một giọt mồ hôi lạnh ngắt, ngay cả gương mặt y cũng biến hẳn đi, ngay cả bàn bệ thân nhất của y, cũng hiếm khi thấy mặt của y biến đổi đi một cách

mãnh liệt như vậy, cho dù chính y đã gặp phải chuyện sống chết đến nơi, y cũng không biến đổi tới mức độ đó.

Có điều y nghĩ đến Tiêu Lâm, y nghĩ đến người bạn cơ hồ không còn cái gì trong đời, đã tín nhiệm tôn kính y như vậy, nếu y để con gái của người bạn đó vì y mà chết trong rương, thì suốt đời y, những chuyện y làm chẳng qua chỉ là một đồng rác dơ bẩn mà thôi.

Tiết Xuyên Tâm đứng dậy, cái rương đã mở ra.

Sở Lưu Hương vừa nhìn là đã thấy ngay cái khăn tay bằng lụa đã biến ra màu vàng khè đó.

Cái vàng trắng lười liềm cong cong đó, vẫn còn đỏ tươi như máu, bên cạnh còn có thêm hai hàng chữ đỏ tươi bằng máu:

Sở Lưu Hương đã quản nhân sự (Sở Lưu Hương xen vào chuyện người khác) Hà Ngọc Lâm tử bất minh mục (Hà Ngọc Lâm chết không nhắm mắt) Hà Ngọc Lâm chính là người bạn tử thủ trước cái rương giùm cho y, đợi y về để uống rượu. Hiện tại, người chết trong rương không phải là con gái của Tiêu Lâm, mà là Hà Ngọc Lâm.

Con gái của Tiêu Lâm đi đâu rồi?

Tiết Xuyên Tâm chậm chậm đóng nắp rương lại, lấy một vẻ rất đồng tình nhìn Sở Lưu Hương:

– Xen vào chuyện người khác cũng chẳng phải là chuyện gì xấu, người xen được vào chuyện người khác thường thường đều là những người có bản lĩnh, chỉ bất quá, xen vào nhiều chuyện quá, có lúc lại biến thành hại người ta và hại mình nữa. Y phui phui quần áo, bẻ lưng một cái:

– Chuyện này xem ra ông cũng không còn xen vào được nữa rồi, tôi tin là ông cũng như tôi, cũng không biết nơi đây vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Như nếu ông thích cái rương này, ông cứ việc đem nó đi, người trong rương cũng giao cho ông, chúng ta có dịp sẽ gặp lại.

Y nhìn Sở Lưu Hương cười cười, người của y thì đã bắn ra ngoài như một mũi tên bạc, ngay cả cái vẻ chuẩn bị gì cũng còn chưa thấy, người đã ra tới sân bên ngoài cửa sổ!

Đợi đến lúc y hạ người xuống đất rồi, y bỗng phát hiện ra Sở Lưu Hương cũng đã ở trong sân.

Tiết Xuyên Tâm thở ra một hơi:

– Hôm nay, tôi chẳng muốn uống rượu với ông, cũng chẳng muốn đánh nhau với ông, ông còn theo tôi làm gì?

– Tôi chỉ muốn hỏi ông, cái cô gái vốn đang nằm trong rương, cô ta bị Anh Tử bắt cóc ở nơi nào?

Sở Lưu Hương nói:

– Cô ta họ gì? Tên gì? Gần đây cô ta trú ngụ nơi nào? Làm chuyện gì? Tại sao lại thu hút bao nhiêu đó người lại tranh đoạt! Thậm chí ngay cả nhần giả ở xứ Phù Tang cũng đều muốn lại tranh đoạt cô.

Tiết Xuyên Tâm lộ vẻ rất kinh ngạc:

– Những chuyện đó ông đều không biết gì cả?

Y hỏi Sở Lưu Hương:

– Ông còn không biết ngay cả chuyện cô ta là ai sao?

– Tôi không biết.

– Thế thì tại sao ông lại đi xen vào chuyện này làm gì?

– Tôi chỉ bất quá tình cờ nhận ra cô ta là con gái của một người bạn bị thất lạc đã bao nhiêu năm nay.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương trân trân, một hồi thật lâu mới hỏi:

– Ông hỏi tôi, tôi có thể trả lời tất cả cho ông, nhưng ông nhất định phải cho tôi biết, người bạn đó của ông là ai?

– Y chỉ bất quá là một tay giang hồ lạc phách lao đao thế thôi.

Sở Lưu Hương nói:

– Dù tôi có nói tên họ của y ra, ông cũng chẳng biết đâu.

Tiết Xuyên Tâm lại trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng hỏi:

– Ông nói cái người đó, có phải y là Tiêu Lâm không?

Lần này đến lượt Sở Lưu Hương kinh ngạc:

– Sao ông biết được người tôi nói đây là Tiêu Lâm? Ông có quen biết với y sao?

Tiết Xuyên Tâm bật cười.

Hình như y cũng là người rất thích cười, nụ cười của y bất kể là đối với đàn ông hay đàn bà, đều rất có sức thu hút. Chính cái lúc y bắt đầu mỉm cười đó, cái thắt lưng màu bạc của y đã có một đường giây bạc bay ra, người của y cũng theo đó bay lên, bàn tay trái chém vào cổ họng Sở Lưu Hương, bàn tay phải đâm vào ngực Sở Lưu Hương. Ba chiêu này đều là những đường sát thủ trí mệnh, cơ hồ phát động ra cùng một lúc.

Một người chỉ ở lúc phải đối phó với cường địch hai bên phải có kẻ sống người chết mới xuất thủ ác độc như vậy.

Nhưng y và Sở Lưu Hương chưa hề có cừu hận gì với nhau, tại sao bỗng nhiên lại biến ra thành giết chết Sở Lưu Hương tại nơi này cho kỳ được?

Sở Lưu Hương đã ngã xuống, nhưng không hoàn toàn ngã hẳn xuống.

Chính lúc cái lưng của y còn cách mặt đất chừng ba tấc, người của y

đã trườn ra.

Mười ba cây ngân tiền chỉ lớn hơn mũi kim thêm một chút đã đánh trật ra ngoài, quyền chưởng của Tiết Xuyên Tâm, hai cú sát thủ cũng trật luôn.

Nhưng Sở Lưu Hương cũng xém chút nữa là đụng đầu vào trong tường.

Cái sân này không lớn lắm, phía sau là bức tường, y xông ra lại nhanh quá, hạng người như Sở Lưu Hương, dĩ nhiên là chẳng đi học cái môn công phu đầu trơn và cứng làm gì, nếu đụng phải vào tường thật, thì chẳng phải là chuyện thú vị. Dĩ nhiên là y không đụng vào tường thật.

Thân thể của y làm như là có cơ quan khắp người, có thể tùy thời tùy lúc phát động, đẩy ngược người của y ra, thành linh, y đã ngồi ngay trên đầu tường.

Mặt mày của Tiết Xuyên Tâm bỗng biến thành ra xám xịt, y chợt mở khóa sợi giây lưng, rút từ trong đó ra một thanh nhuyễn kiếm loang loáng màu sáng bạc.

Ánh sáng bạc lóe lên, lưỡi kiếm đã thọc tới cổ họng như một con rắn độc.

Cổ họng của y.

Chỉ tiếc là lần này, y chậm hơn Sở Lưu Hương một bước, chỉ nghe "soảng" lên một tiếng, cánh tay của y đã rũ ra. Tiếng gió xé lên, một hòn sỏi đã đánh trúng vào khớp xương trên cánh tay y.

Sau đó y bèn nghe Sở Lưu Hương hỏi mình:

- Tại sao ông lại làm như vậy? Tại sao lại phải chết như vậy?
- Bởi vì tôi cũng muốn ông chết.

Giọng nói của Tiết Xuyên Tâm vẫn còn lạnh lùng hờ hững và kiêu ngạo:

- Muốn người ta chết, thì tự mình cũng phải chuẩn bị chết.
- Nhưng trong tay ông đang còn có kiếm đó, tại sao lại không thử thêm lần nữa?
- Thắng là thắng, thua là thua, đã thua rồi, còn thử thêm làm gì nữa?

Tiết Xuyên Tâm kiêu ngạo nói:

- Cả đời tôi tung hoành giang hồ, hưởng thụ đủ diễm phúc trên nhân gian, sống cũng sống đã quá đủ, hà tất phải mặt dày mày dạn ráng mà liều mạng? Tôi bình sinh giết người vô số, thì tại sao chính mình không chết đi được một lần?
- Nếu tôi nhất định bắt ông phải sống thì sao?

Tiết Xuyên Tâm cười nhạt:

- Sở Lưu Hương, ta biết ngươi khá lắm, có bản lĩnh lắm, chỉ bắt

quá, nếu người cho rằng thiên hạ không có chuyện gì người không làm được, người làm lắm.

Y gần giọng nói:

– Chuyện này chính là chuyện người làm không được.

Bàn tay phải của y không còn cử động được, nhưng y vẫn còn một bàn tay nữa, bàn tay này cũng có một thứ vũ khí trí mệnh.

Một cây độc châm dài ba tấc ba phân.

Bàn tay của y vừa nắm chặt lại, cây độc châm ấy đã từ chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay vô danh bật ra, như một cái nọc chích của con ong.

– Sở Lưu Hương, người muốn cứu người thì đi cứu ai khác đi, chúng ta hẹn gặp lại khi khác.

Bàn tay của y đưa lên, cây độc châm màu bạc đã đâm tới ba phân trước huyệt Mi Tâm, có điều tay y đưa tới chỗ đó bỗng dừng lại không cách nào xê dịch thêm được nữa phân.

Bởi vì huyệt Mạch Môn trên bàn tay ấy đã bị nắm lấy, bị một thứ thủ pháp thật xảo diệu nắm lấy.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương kinh ngạc, toàn thân của y đã căng thẳng như một cây cung, y gần giọng nói:

– Ta không phải là bạn của người, nếu ta mạnh hơn người, lúc này ta đã giết người rồi.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

– Tại sao người không để cho ta chết?

– Tôi cũng không biết là tại sao.

Sở Lưu Hương hững hờ nói:

– Đại khái là vì tôi đã bắt đầu thấy có vẻ thích ông.

– Có phải người nhất định không cho ta chết?

– Đại khái là vậy.

Tiết Xuyên Tâm thở ra một tiếng, lấy cái giọng thật kỳ quái để nói:

– Vậy thì đại khái là chính người cũng sắp chết rồi đấy.

Chính lúc y đang bắt đầu thở ra đó, bỗng nhiên có một làn khói theo tiếng thở ra của y bay từ trong miệng ra, phun vào giữa mặt Sở Lưu Hương.

Đồng tử của Sở Lưu Hương bỗng thu nhỏ lại, da thịt trên mặt cũng bắt đầu co rút nhăn nhó.

Y nhìn Tiết Xuyên Tâm, hình như còn muốn nói gì đó, nhưng ngay cả một chữ cũng nói không ra.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nhìn bàn tay buông lỏng ra của y, lạnh lùng nhìn y đang từ từ ngã xuống, gương mặt không lộ một nét biểu tình gì.

– Ta chẳng hề muốn người lại cứu ta, đây là do chính người cam tâm tình nguyện.

Y lạnh lùng nói:

– Vì vậy ta không hề mắc nợ gì người.

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 7

Người Trả Giá Cao Nhất

Hoa Cô Ma nãy giờ đang cười mãi, nhìn Hồ Thiết Hoa cười, cười thật ngọt ngào, tiếng cười như chuông ngân.

Bà ta cười vừa dễ nhìn, lại vừa dễ nghe.

Nụ cười của Hoa Cô Ma trước giờ vốn rất nổi danh, nổi danh vô cùng, tuy không đến độ nghiêng nước nghiêng thành nhưng muốn cười cho những người trong phòng nghiêng ngả đảo điên cũng không lấy gì làm vấn đề.

Hiện tại trong phòng ngoài bà ta ra, chỉ còn có một người.

Cái lỗ hổng trên tường bà ta đã lấy một miếng ván che lại rồi, Hắc Trúc Can nằm ở phòng bên cạnh đã ngủ say mê mệt, trên bàn còn có rượu có thịt, Hồ Thiết Hoa nãy giờ bị bà ta cười cho điên tam đảo tứ, ngay cả ngồi cũng ngồi không muốn nổi.

Nhưng y không thể nào nằm lăn ra được.

Nếu lỡ bất hạnh y nằm xuống, vấn đề lại càng nghiêm trọng ra, vì vậy y nhất định phải phấn khởi tinh thần lên.

– Tại sao bà lại kêu bọn Hắc Trúc Can đi ám sát Sử Thiên Vương vậy?

Hồ Thiết Hoa cố ý làm mặt nghiêm trang hỏi:

– Ai kêu bà đi làm chuyện này vậy? Tại sao bà lại làm vậy?

– Bởi vì tôi không muốn một bông hoa tươi tắn đi cắm vào một bãi cứt chó.

– Không lẽ bà cũng không tán thành chuyện hôn sự này sao?

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ kinh ngạc ra ngoài mặt:

– Cái vị Hoa tổng quản mời tôi hộ tống Ngọc Kiếm công chúa, rõ ràng nói với tôi, y là nhị ca của bà, y mời tôi đi đón cô dâu, còn bà thì tại sao đi kêu người giết chú rể?

– Bởi vì nếu chú rể tự dưng chết đi, cái chuyện kết hôn này sẽ chẳng còn gì nữa, như vậy mới đúng là thiên hạ thái bình, ai ai cũng vui vẻ.

Hồ Thiết Hoa chau mày, rồi lại hỏi Hoa Cô Ma:

– Nhị ca của bà là tổng quản của Ngọc Kiếm sơn trang, còn bà thì sao? Bà có phải là môn hạ gì của Đổ tiên sinh không?

– Có thể coi là vậy, cũng có thể là không.

– Rốt cuộc bà là người của ai?

– Cái câu đó anh không nên hỏi, đáng lý ra anh phải biết tôi là người của ai rồi.

Hoa Cô Ma cười thật ngọt ngào nói:

– Tôi là người của anh, trước là tôi vẫn là của anh mà.

Hồ Thiết Hoa thiếu điều muốn kêu lên cứu mạng.

Y biết Sở Lưu Hương nhất định đang ở đâu đây, lúc này chính mặt y đã trông thấy, y hy vọng Sở Lưu Hương có thể tự đứng phát hiện lương tâm, đại phát lòng từ bi, tại nơi này cùng ngồi nói chuyện chung với bọn họ, cùng ngồi uống hai ly, như vậy là đã cứu được cái mạng nhỏ bé của y rồi. Bởi vì y biết cái vị Hoa Cô Ma chết người kia, sau khi đã uống xong vài ly rồi, chuyện gì bà ta cũng đều làm được cả.

– Mẹ tôi ơi!

Hồ Thiết Hoa rót cuộc la ầm lên:

– Quân tử động khẩu, không động thủ, sao bà làm gì vậy?

– Tôi vốn có phải là quân tử đâu, tôi là mẹ của anh.

Hoa Cô Ma cười ngật nghẻo:

– Anh có phải là cục cưng ngoan ngoãn của tôi đấy không?

– Y không phải.

Sở Lưu Hương rót cuộc cũng còn có chút thiên lương, rót cuộc y cũng đã lại cứu mạng.

Cái giọng của người này nghe ra tuy không giống Sở Lưu Hương, nhưng giọng của Sở Lưu Hương vốn tùy thời tùy lúc có thể biến đổi đi được, cũng giống như kỹ nữ biến đổi nét mặt của mình với khách hàng, dễ dàng như vậy.

Dáng điệu của người này xem ra, dĩ nhiên cũng không giống Sở Lưu Hương.

Y mặc một chiếc áo màu trắng bạc bó vào người, gương mặt trắng bệch anh tuấn đượm đầy vẻ khinh người ngạo mạn, làm như y xem mình như một tay đệ nhất mỹ nam tử của thiên hạ vậy, làm như đàn bà trong thiên hạ đều phải bò lăn dưới đất van xin được chùi chân cho y vậy.

Một người như vậy, trong tay lại ôm một cái rượu thật là lớn, xem ra trọng lượng không phải là nhẹ nhàng gì. Hồ Thiết Hoa thở ra trong bụng.

Thật tình y nghĩ không ra tại sao Sở Lưu Hương lại biến mình ra thành một người đáng ghét như vậy.

Hoa Cô Ma cũng đang thờ ra:

– Lúc nên đến thì người không đến, không nên đến thì lại cứ đến.

Bà ta lắc đầu cười khổ:

– Cả đời người không lẽ không thể nào làm dùm cho người ta một chuyện tốt lành gì sao?

– Hiện tại tôi đang làm chuyện tốt lành đây.

Người này cười nói:

– Tôi tin là nơi đây nhất định có người rất cảm kích tôi.

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y một hồi, bỗng nhảy bật dậy nói:

– Không phải, người này không phải Sở Lưu Hương, nhất định là không phải.

– Ai nói y là Sở Lưu Hương? Y vốn có phải đâu.

Hoa Cô Ma nói:

– Nếu y là Sở Lưu Hương, tôi đã thành Dương Quý Phi rồi.

– Y là ai?

– Tôi họ Tiết.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Các hạ tuy không nhận ra tôi, nhưng tôi đã ngưỡng mộ đại danh Hồ đại hiệp từ lâu.

– Người nhận ra ta?

– Hồ đại hiệp quang minh lỗi lạc, hào khí ngất trời, giang hồ còn ai không biết?

Tiết Xuyên Tâm lại nở một nụ cười đặc biệt của y:

– Hồ đại hiệp tửu lượng cao cường, cũng là chuyện nổi danh thiên hạ, vì vậy tôi mới đặc biệt đi gấp lại đây uống với Hồ đại hiệp vài ly.

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy người này không còn đáng ghét như lúc nãy, thậm chí còn có chút chút khả ái đâu đó.

– Người đi tìm người uống rượu, lúc nào cũng đem theo một cái rương lớn như vậy sao?

Hồ Thiết Hoa vẫn còn nhin không nổi phải hỏi:

– Trong rương có gì vậy? Ăn được hay uống được?

– Nếu nhất định phải ăn, thì thêm chút xì dầu xào với mỡ, miễn cưỡng có thể nuốt xuống được.

– Có thể dùng để nhắm với rượu được không? Ngon không?

– Cái đó thì phải xem lại tình hình đã.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Xem ông có phải là người thích ăn thịt người hay không.

Hồ Thiết Hoa giật nảy mình lên:

– Trong rương có người?

Y hỏi Tiết Xuyên Tâm:

– Người sống hay người chết?

– Tạm thời còn chưa hoàn toàn chết, nhưng cũng không thể xem là sống được.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Tôi đã chỉ bắt quá có thể xem là nửa chết, không sống thể thôi.

– Tại sao người lại đem y bỏ vào trong rương?

– Bởi vì tôi tìm không ra thứ gì khác có thể bỏ được một người lớn cỡ đó vào.

Hồ Thiết Hoa lại sờ sờ vào mũi, sờ mũi cả nửa ngày, bỗng ngoẹo đầu bật cười lên:

– Ta biết nơi đây có cái nồi rất lớn để trong nhà bếp, chúng ta đem gã này xào lên nhắm rượu được không?

Tiết Xuyên Tâm cũng bật cười, cười còn tà đạo hơn cả Hồ Thiết Hoa:

– Nếu ông biết người nằm trong rương này là ai, ông sẽ chẳng nói những lời như vậy.

Dĩ nhiên Hồ Thiết Hoa không phải tính ăn thịt người thật.

Cái thứ người duy nhất y có thể nuốt xuống được là cái thứ người làm bằng đường phổi.

Chỉ bắt quá thường thường y chỉ thích chọc ghẹo người khác thể thôi, nhất là khi người đó nói một câu nghe thật tuyệt diệu, y nhất định cũng phải nghĩ ra một câu thật tuyệt để trả lời một cái, không thì tối lại e rằng sẽ ngủ không được ngon giấc. Có điều hiện tại, người này nói cái câu này xem ra còn có hàm ý gì khác, Hồ Thiết Hoa mà không hỏi cho ra rõ ràng e rằng y cũng ngủ không yên.

– Người trong rương là ai? Không lẽ là người ta quen biết hay sao?

– Các ông không những quen biết nhau, mà còn rất thân thiết nữa.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Không những thân thiết mà còn là bạn bè ruột nữa.

Y nói như thiệt vậy, Hồ Thiết Hoa càng không thể không hỏi:

– Bạn bè của ta cũng không ít, người nói ai vậy?

– Bạn thân nhất của ông là ai?

– Dĩ nhiên là Sở Lưu Hương.

– Thế thì tôi nói, người này chính là Sở Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa ngăn người ra:

– Có phải người muốn nói, trong cái rương này có Sở Lưu Hương nằm đó?

Có phải Sở Lưu Hương bị người bắt bỏ vào trong rương?

Tiết Xuyên Tâm thở ra một hơi:

– Tôi cũng biết cái chuyện này nhất định không ai có thể tin được.

Hồ Thiết Hoa bỗng nghinh mặt lên:

– Nhưng người đã biết Sở Lưu Hương là bạn thân của ta, tại sao còn đùa giỡn với y như vậy?

Y sa sầm nét mặt nói:

– Người ở trước mặt ta mà đùa giỡn như thế này, thật tình không có chút gì là thú vị cả.

– Ông nói đúng lắm.

Tiết Xuyên Tâm thừa nhận ngay:

– Tôi đùa giỡn như thế này quả thật không đúng.

– Hai người các người đều không thú vị tý nào.

Hoa Cô Ma cũng nghinh mặt lên:

– Nếu các người còn không mau mau bồi ta uống rượu, ta sẽ dùng chổi đuổi hai tên ra khỏi nơi này bây giờ.

Bị người ta dùng chổi đuổi ra không phải là chuyện đùa, vì vậy mọi người đang bắt đầu uống rượu.

Chỉ tiếc là rượu không còn lại bao nhiêu, đêm thì đã quá khuya. Hoa Cô Ma lắc lắc thùng rượu, thở ra một hơi:

– Xem điệu này, mỗi người chúng ta tối đa cũng chỉ uống thêm được ba ly.

Bà ta thở dài, nói:

– Uống xong hết ba ly này, chúng ta sẽ ai đi đường nấy, tìm chỗ ngủ thôi, tình được ngày nào cũng hay được ngày đó.

– Sai rồi sai rồi, sai qua là sai.

Hồ Thiết Hoa đập xuống bàn:

– Uống đến lúc này còn không uống nữa, cái đó còn muốn chết người hơn cả cắt cái đầu đi.

– Tôi cũng biết cái mùi vị đó khó nuốt lắm, nhưng giờ này còn có chỗ nào tìm cho ra được rượu bây giờ?

– Dĩ nhiên là còn có chỗ.

– Còn có chỗ nào nữa? Ai đi tìm?

– Tôi.

Gặp phải những chuyện như vậy, Hồ Thiết Hoa trước giờ không hề nhân nhượng ai.

Sự thật cũng là vậy, nếu trên thế giới này chỉ còn sót lại một thùng rượu, người tìm ra được thùng rượu ấy, nhất định phải là y.

Hoa Cô Ma lại cười ngặt nghẽo lên:

– Nếu anh tìm được rượu về đây, tôi sẽ thừa nhận anh quả thật là đứa con hiếu thuận nhất trên đời.

Con ngoan không thể làm được, nhưng rượu thì nhất định phải uống. Vì vậy Hồ Thiết Hoa đi ngay, đi còn nhanh hơn có người cầm đao rượt theo chém mình nữa.

Cái bóng của y vừa khuất vào màn đêm, nụ cười trên gương mặt của Hoa Cô Ma cũng biến mất, bà ta trừng mắt nhìn Tiết Xuyên Tâm:

– Cái rượu này đựng gì ở trong đó vậy?

Tiết Xuyên Tâm chẳng thèm ngó ngang gì đến bà ta, làm như y không hề nghe bà ta đang nói gì; ngược lại đi hỏi bà ta một câu đáng lý ra không nên hỏi lại:

– Bà nói chuyện đùa lúc nãy của tôi có thú vị lắm không?

– Không thú vị.

– Tôi cũng cảm thấy không thú vị, Hồ Thiết Hoa cũng giống như chúng ta vậy.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Nhưng còn có một người nhất định càng cảm thấy chuyện này không thú vị tý nào.

– Người này là ai?

– Sở Lưu Hương.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Người cảm thấy chuyện đùa này không thú vị nhất, là Sở Lưu Hương.

– Tại sao?

– Bởi vì người nằm trong rượu chính là y.

Hoa Cô Ma nhìn Tiết Xuyên Tâm, làm như người này bỗng dưng trên đầu có ba mươi sáu cái sừng mọc ra vậy:

– Người bắt Sở Lưu Hương bỏ vào trong cái rượu này thật sao?

– Đại khái là thật đấy.

– Tại sao người lại muốn làm như vậy?

– Bởi vì hình như y đã biết những chuyện không nên biết.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Không những vậy, hình như y còn có tý liên hệ gì với Tiêu Lâm nữa.

Hoa Cô Ma lập tức biến sắc mặt, bà ta hạ giọng hỏi:

– Cái chuyện này, rốt cuộc y biết tới bao nhiêu?

– Tôi không biết, có điều tôi không dám mạo hiểm.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Tôi không thể để chuyện này hư vào tay y.

– Vậy thì người đang tính làm gì đây?

– Tôi sẽ đem y về theo, nhốt vào một chỗ, đợi đến lúc chuyện này xong rồi hãy tính sau.

– Người nhốt y được bao lâu? Người có bảo đảm được y sẽ không thoát ra được không?

Hoa Cô Ma nói:

– Ngay cả nơi ruồi bọ không bay ra được, y còn ra được, chỉ cần y còn sống đó, ai mà nhốt được y?

– Ý của bà là thế nào?

– Muốn nhốt y chỉ có một cách duy nhất.

Hoa Cô Ma nói:

– Chỉ có người chết là vĩnh viễn không đi đâu được.

– Bà muốn tôi giết y?

– Đã làm rồi là làm cho tới nơi, người cũng đã lỡ làm như vậy rồi, tại sao còn không làm cho xong quách?

Tiết Xuyên Tâm nhìn nhìn một hồi, thờ dài lắc đầu cười khổ nói:

– Thiên hạ độc nhất là lòng dạ đàn bà, cái câu đó nói thật không sai chút nào, chỉ tiếc là tôi làm không được.

Hoa Cô Ma cười nhạt:

– Người làm không được, không lẽ người là người tốt đấy chẳng?

– Tôi không phải người tốt, con người tôi vừa âm hiểm vừa gian trá, không những vậy còn lòng dạ độc ác, trở mặt vô tình.

Tiết Xuyên Tâm kiêu ngạo nói:

– Có điều tôi làm không được cái chuyện này.

– Tại sao?

– Bà có biết tại sao y bị lọt vào tay tôi không?

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Y muốn cứu mạng tôi, vì vậy mới trúng phải kế của tôi, nếu y muốn giết tôi, chỉ sợ tôi đã chết dưới tay y từ lâu, y đã không giết tôi, làm sao tôi giết y được?

Tiết Xuyên Tâm này tuy âm hiểm độc ác, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân ty bỉ vô sỉ.

Hoa Cô Ma thờ ra một hơi:

– Được, ta thừa nhận người là con người có nguyên tắc, là một nam tử hán, may mà ta không phải thế.

Hoa Cô Ma nói:

– Người làm không được chuyện đó, nhưng ta làm được.

– Tôi bảo đảm bà cũng chẳng làm được.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nói:

– Bởi vì tôi nhất định không để cho bà làm.

– Nếu ta nhất định làm, người sẽ làm gì ta?

– Tôi làm gì bà?

Gương mặt của Tiết Xuyên Tâm lại lộ ra một nụ cười thật ôn nhu:

– Tôi làm gì được bà nhỉ?

Y mỉm cười nói tiếp:

– Nhiều nhất là tôi chỉ bắt quá chặt đi đôi bàn tay của bà thế thôi. Chỉ cần bà đung vào cái rương đó, tôi sẽ nhẹ nhàng chém xuống đôi bàn tay vừa trắng trẻo vừa mập mạp của bà, bỏ vào trong cái hộp, đem về làm kỷ niệm.

Gương mặt của Hoa Cô Ma đã trắng bệch ra, bà ta nhìn y trừng trừng cả nửa ngày, rồi lại nở một nụ cười thật ngọt ngào:

– Người yên tâm, ta sẽ không đung vào cái rương ấy đâu, Sở Lưu Hương là người nhu thế nào, mà lại bị người bắt được nhốt vào trong rương?

Bà ta cười ngặt nghẽo nói:

– Người trong rương không chừng chỉ bắt quá là một cô bé bị người gạt gẫm cho mê mết là cùng.

Tiết Xuyên Tâm bỗng vỗ tay một cái:

– Bà nói đúng lắm, trong rương không chừng chẳng có ai cả, không chừng chỉ bắt quá là một hòn đá, chẳng giá trị đồng xu nào.

Y cười như một con hồ ly:

– Có điều, trong rương không chừng có Sở Lưu Hương thật đó.

Y nhìn lom lom vào Hoa Cô Ma, ánh mắt cười cợt sáng rực lên:

– Bà có muốn biết trong rương rốt cuộc có gì không?

– Muốn.

– Vậy thì bà cứ việc trả giá mua cái rương này đi.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Tới lúc đó, bà muốn làm gì cái rương, đều chẳng còn dính líu gì đến tôi.

Hoa Cô Ma cũng nhìn lại y lom lom, nhìn y cười cười như một con hồ ly:

– Người muốn ta trả bao nhiêu?

– Mười vạn lượng.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Tôi biết trong người bà hiện giờ ít nhất đang có mười vạn lượng.

Hoa Cô Ma giật nảy mình lên:

– Mười vạn lượng, người kêu ta bỏ ra mười vạn lượng mua cái rương này?

– Nhưng nếu trong rương có Sở Lưu Hương thật, mười vạn lượng cũng không xem là mắc.

– Như nếu trong rương chỉ có hòn đá thì sao?

Hoa Cô Ma nói:

– Người nói ta làm sao về ăn nói với Đỗ tiên sinh?

Tiết Xuyên Tâm cười càng khoan khoái:

– Đó là chuyện nhà của bà, chẳng có liên hệ gì đến tôi.

Hoa Cô Ma lại nhìn lom lom vào y cả nửa ngày, rồi bỗng nhiên cũng bắt chước y, vỗ tay lên một cái, nói:

– Được, ta mua, ta đưa mười vạn lượng đây.

Có điều chuyện mua bán còn chưa ngã ngũ xong, bởi vì Tiết Xuyên Tâm còn chưa thu tờ ngân phiếu của bà ta, trong sân bỗng có người đang lớn tiếng nói:

– Tôi trả mười một vạn lượng.

Anh Tử cô nương vẫn còn chưa chết, cô lại xuất hiện lần nữa, cô xuất hiện với bộ y phục như đóa hoa anh đào đang nở rộ, xem ra cô còn đẹp hơn cả lúc cô không mặc tí quần áo gì.

Hoa Cô Ma đối với đàn bà trước giờ không bao giờ khách khí như với đàn ông, nhất là với những người đàn bà còn trẻ, còn đẹp hơn mình.

Vì vậy bà ta chẳng thèm nhìn cô tới nửa mắt, bà ta chỉ hỏi Tiết Xuyên Tâm:

– Con nhỏ Đông Doanh này ở đâu ra vậy?

– Con nhỏ Đông Doanh dĩ nhiên là từ Đông Doanh lại.

– Cô ta là thứ gì?

– Cô ta chẳng là thứ gì cả, cô ta chỉ có thể là một người đàn bà, cũng giống như bà thôi.

Tiết Xuyên Tâm đang cười:

– Không những vậy, hình như còn rộng rãi hơn bà chút đỉnh.

– Cô ta chỉ trả hơn ta một vạn lượng, người bèn giao cái rương cho cô ta?

– Một vạn lượng bạc cũng là bạc, có thể mua rất nhiều thứ. Có lúc thậm chí còn có thể mua rất nhiều đàn bà.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Có lúc còn có thể mua rất nhiều đàn ông.

Anh Tử cười lên như chuông ngân.

Không ai biết cô ta dùng cách gì thoát ra khỏi bàn tay của Tiết Xuyên Tâm, mới thấy được rằng, một cô gái đẹp học qua mười bảy năm nhẫn thuật, bất kể là bị hạng đàn ông nào bắt giữ, trốn thoát không phải là chuyện gì khó khăn.

Hướng gì mục tiêu của Tiết Xuyên Tâm chẳng phải là nhắm vào cô ta. Hoa Cô Ma rút cục cũng quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô ta:

– Tại sao người phải tốn mười một vạn lượng bạc đi mua cái rương này làm gì?

Anh Tử cũng chẳng thèm để ý đến bà ta, cô chỉ hỏi Tiết Xuyên Tâm:

– Tiết công tử, tôi có thể nói thật một câu được không, cái vị lão thái thái này nghe rồi có giận không?

Tiết Xuyên Tâm nhin cười nói:

– Bà ta không giận đâu. Lão thái thái làm sao lại đi giận con nít được.

– Vậy thì xin Tiết công tử nói giùm với bà ta, tôi chịu bỏ ra mười một vạn lượng bạc, là có ba nguyên do.

– Thứ nhất, bởi vì tôi có tiền; thứ hai, bởi vì tôi cao hứng; thứ ba, bởi vì bà ta chẳng làm gì được tôi.

Tiết Xuyên Tâm cười lớn.

Bên ngoài cũng có một người đang cười lớn, tiếng cười còn lớn hơn cả của y.

Hồ Thiết Hoa đã ôm thùng rượu về tới nơi, không những vậy, hình như đã đứng ngoài nghe trộm từ lâu.

Y là con quỷ rượu, nhưng không phải là thứ quỷ rượu trừ chuyện uống rượu ra không còn nghĩ đến chuyện gì khác.

Nếu y là hạng quỷ rượu như vậy, hiện tại y đã biến thành quỷ từ lâu lắm rồi.

– Hiện tại đại khái là ta cũng hiểu rồi, cái rượu này rất có thể là có Sở Lưu Hương trong đó thật, cũng có thể là chẳng có gì cả, vì vậy người nào muốn mua cái rượu này, là người muốn thử thời vận mình tới đâu.

Hồ Thiết Hoa cười nói:

– Người ta nhiều vốn, người nào trả giá cao nhất, cái rượu sẽ thuộc về người đó, chỉ bất quá, tốn mất hơn mười vạn lượng đem cái rượu về, nếu là rượu không thì oan uổng chết người quá.

– Còn ông?

Tiết Xuyên Tâm hỏi y:

– Ông có muốn thử thời vận không?

– Tấu xảo tôi là con quỷ rượu, mà cũng là con quỷ cờ bạc.

– Hiện tại đã có người trả mười một vạn rồi, ông tính trả bao nhiêu?

– Dĩ nhiên là ta phải trả nhiều hơn chút đỉnh.

Hồ Thiết Hoa chẳng chớp mắt nói ngay:

– Ta trả hai chục vạn.

– Hai chục vạn?

Tiết Xuyên Tâm nhìn y dò xét:

– Ông có hai chục vạn lượng bạc trong người?

– Không có, ta chẳng có ngay cả một lượng, ta chỉ có hai thùng rượu này.

Hồ Thiết Hoa chẳng hề thay đổi sắc mặt:

– Có điều giờ này phút này, một thùng rượu trị giá mười vạn lượng

đã là quá rẻ mạt, nếu tới chỗ sa mạc gà không bay chó không nhảy
thỏ không đá, dù là người có bỏ ra một vạn vạn lượng, cũng đừng
hòng mua được thùng rượu như vậy.

– Có lý.

Hoa Cô Ma còn chưa thấy tức chết đi được, ngược lại bà ta còn cười
thêm ngọt ngào:

– Nếu có ai không chịu, tôi sẽ đưa hai chục vạn lượng ra giúp anh.

Anh Tử đảo quanh tròn mắt, cô ta cũng đồng ý.

– Hiện tại cũng trễ lắm rồi, một thùng rượu đáng giá mười vạn cũng
là đáng lắm.

Cô nói giọng rất ôn nhu:

– Tiết công tử, chúng ta coi như đó là hai chục vạn lượng đi, có được
không?

– Được.

Tiết Xuyên Tâm mỉm cười:

– Cô nói được là được thôi.

– Còn có thể tính nhiều thêm chút nữa được không?

– Đại khái chắc không được nữa rồi.

Giọng nói của Anh Tử càng ôn nhu:

– Nếu tôi đưa ngay tiền ra bây giờ, còn có thể trả thêm chút nữa
được không?

– Dĩ nhiên là được.

Tiết Xuyên Tâm cười càng thêm khoan khoái cực kỳ:

– Bất kể cô trả nhiều ít, tôi nhất định không phản đối tí nào.

– Tôi trả ba chục vạn lượng có được không?

– Được, quá được đi.

Tiết Xuyên Tâm cười lớn:

– Được không biết làm sao được hơn. Tiền phải lập tức trao ra ngay,
không có tiền, ngân phiếu cũng được, dĩ nhiên phải là ngân phiếu đổi
ở đâu cũng được.

Hoa Cô Ma nhìn nhìn Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa nhìn nhìn Hoa Cô
Ma, hai người chẳng ai có tiền đưa ra.

Cho dù trong bụng hai người đã tính chuyện gì khác, họ cũng đành
phải nhìn Tiết Xuyên Tâm giao cái rương này cho người ta.

Có điều chuyện buôn bán này còn chưa ngã ngũ, bởi vì Anh Tử còn
chưa phải là người trả giá cao nhất, còn có người ra giá tiền cao hơn
cô nhiều nữa, quá nhiều nữa là khác.

– Không được, ba chục vạn lượng còn không được.

Bọn họ bỗng nghe tiếng người nói:

– Muốn mua Sở Lưu Hương, hai chục vạn lượng, làm sao mà đủ

được? Cho dù là ba trăm vạn còn không đủ nữa là.

Mọi người còn chưa nghe ra giọng nói của y từ đâu lại, cái rương mà bọn họ muốn mua bỗng mở tung ra.

Bị người nằm trong rương đẩy tung ra.

Một người chậm chậm rút rìu từ trong rương đứng lên, lấy một ngón tay của y sờ sờ vào chóp mũi, chậm chậm rút rìu nói:

– Tôi trả ba ngàn vạn lượng.

Tiết Xuyên Tâm không phải là người lúc nào cũng để lộ vẻ giận dữ hay vui vẻ ra ngoài mặt, thậm chí có người nói xấu y, nói rằng cho dù y thấy bà vợ rớt xuống sông, gương mặt cũng không biểu lộ ra một vẻ gì khác lạ.

Nhưng hiện tại, gương mặt y lộ ra một vẻ mặt như bị người ta vừa mới cắt đi cái lỗ tai của mình, không những vậy, còn bắt mình phải nuốt nó vào nữa.

Sở Lưu Hương rõ ràng là đã bị trúng phải thuốc mê y thổi từ cái ống giấu ở trong miệng ra, không những vậy còn bị y chính tay điểm vào ba chỗ huyệt đạo, trong vòng ba ngày đáng lý ra là không thể nào động đậy gì được.

Y đối với xảo thuật thổi thuốc mê và thủ pháp điểm huyệt của mình, trước giờ rất có lòng tin.

Nhưng hiện tại, Sở Lưu Hương đang từ trong rương đứng dậy, làm như y là một người vừa mới tắm ở trong bồn tắm bước ra, vừa rõ ràng là sạch sẽ, vừa phấn khởi lại vừa khoan khoái. Không những vậy, còn tỉnh táo vô cùng.

Cái thứ thuốc mê tốn mất hơn ba trăm vạn lượng bạc mới chế ra được, và cái thủ pháp điểm huyệt y đã khổ luyện mười bảy mười tám năm nay, đem ra sử dụng trên người Sở Lưu Hương hình như không có chút gì hữu hiệu.

Sở Lưu Hương vừa từ trong rương đứng dậy, đã có một thùng rượu bay lại.

Y gạt bỏ cái nắp thùng rượu, đưa hai bàn tay ôm thùng rượu lên, đưa cao đổ vào trong miệng, đổ ừng ực vào một hơi hai ba cân liền.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

– Ta cứ ngỡ tên tiểu tử này đã biến thành nửa chết không sống thật rồi, nào ngờ y uống rượu vẫn còn giống như chó đói vậy, một hơi là làm hết mất của ta mấy vạn lượng, còn không sợ ta đau lòng.

Sở Lưu Hương cũng cười lớn:

– Không uống miễn phí không uống, rượu đáng giá mười vạn lượng bạc không phải là lúc nào cũng uống được.

– Vậy thì người cứ việc uống, ta để cho người uống chết thì thôi.

Bọn họ càng cười lên khoái trá chừng nào, người khác càng cười ra không nổi chừng đó, không những cười không nổi, ngay cả khóc cũng không khóc được.

– Chỉ bất quá, ta còn chưa hiểu rõ ràng.

Hồ Thiết Hoa hỏi Sở Lưu Hương:

– Người sống không thoải mái đủ hay sao, tại sao lại để người ta bắt bỏ vào trong rương làm gì?

– Bởi vì có chuyện ta còn chưa hiểu, ta nhất định phải tìm cách hiểu ra cho được rõ ràng mới xong. Ta biết Tiết công tử nhất định sẽ không chịu nói những chuyện đó ra cho ta nghe, nhưng nếu một người đã bị bắt bỏ vào trong rương rồi, người khác sẽ không đề phòng y nữa.

Sở Lưu Hương cười nói:

– Người bị bắt bỏ vào trong rương thường thường đều có thể nghe được nhiều chuyện người khác vốn không muốn nói cho y nghe.

– Người đã nghe được chuyện gì?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi y:

– Những chuyện người vốn không hiểu rõ ràng, bây giờ có phải đều đã hiểu hết chưa?

– Ít nhất là cũng đã hiểu được mấy phần.

Y nhìn Tiết Xuyên Tâm cười cười:

– Ít nhất, hiện tại ta đã hiểu rõ người và Hoa Cô Ma đều là người của Đồ tiên sinh, đang trù hoạch một chuyện gì đó to lớn cho Đồ tiên sinh, nhân vật chính yếu trong chuyện này là con gái của Tiêu Lâm, bởi vì ta thấy cô ta, không những vậy lại còn biết được lai lịch của cô ta, vì vậy người mới đi đối phó ta.

Tuy Tiết Xuyên Tâm còn đang cười không muốn nổi, y còn không nhận được phải hỏi:

– Chỉ vì muốn biết những chuyện đó mà người mới cố ý để cho ta hạ thuốc mê?

Y hỏi Sở Lưu Hương:

– Nếu ta không bỏ người vào trong rương, lúc đó cho người một đao xong đời, không phải là người chết oan uổng lắm hay sao?

– Ta biết người sẽ không giết ta đâu, người còn chưa làm được tới chuyện đó.

Sở Lưu Hương nói:

– Cho dù người muốn giết ta, đại khái ta cũng chết không nổi.

Y lại sờ sờ vào mũi:

– Dùng thuốc mê để đối phó với ta, cũng như lấy thịt bê đánh đuôi chó vậy, không những là vô dụng, mà còn là chuyện vô cùng lãng

phí.

– Không lẽ người cũng không sợ người ta điểm vào huyết đạo của người sao? Không lẽ người chẳng có huyết đạo gì cả?

– Dĩ nhiên là ta cũng có, không những vậy còn không thiếu chỗ nào.

Sở Lưu Hương nói:

– Bất quá ta ngẫu nhiên cũng có thể dời đi vị trí khí huyết lưu động ở huyết đạo một chút thể thôi.

Làm như bị bệnh truyền nhiễm vậy, Tiết Xuyên Tâm cũng bắt đầu sờ sờ vào mũi.

– Gặp phải hạng người như người, đại khái là đời trước của ta ăn ở thiếu đức, đời này không có chuyện gì hay ho được.

Y lại cười khổ:

– Hiện tại ta chỉ muốn nhờ người một chuyện.

– Nhờ ta chuyện gì?

– Người cũng bỏ ta vào cái rương này, sau đó đem ném nó xuống sông.

Dĩ nhiên Tiết Xuyên Tâm không phải muốn nhờ Sở Lưu Hương giúp vậy thật, y có bỏ người nào vào trong rương cũng chẳng nhờ ai làm dùm, dù có muốn bỏ mình vào rương cũng vậy.

Chuyện này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Cái rương đang trống rỗng đó, y đưa chân lên là đã bước ngay vào trong rương.

Không ngờ cái rương làm bằng gỗ tốt cứng rắn là thế, bỗng nhiên vỡ tan ra thành nhiều mảnh nhỏ, thành ra một đống gỗ vụn.

– Xem ra ta không giúp được gì người chuyện này rồi.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

– Hiện tại, đại khái chẳng còn ai bỏ người vào được trong cái rương này.

– Đây nhất định là người trỏ tài rồi, lúc nãy nhất định người đã máy mó gì đó với cái rương.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương cười khổ:

– Tại sao người muốn làm như vậy?

– Bởi vì ta bỗng dưng phát hiện ra, bị người ta bắt bỏ vào trong rương không phải là chuyện thú vị tí nào.

Sở Lưu Hương nói:

– Ta thấy không thú vị, người khác nhất định cũng không thấy thú vị, thì tại sao ta phải bắt người khác làm chuyện không thú vị?

Y vỗ vỗ vào vai Tiết Xuyên Tâm:

– Nếu người cảm thấy đối xử với ta có chỗ không đẹp lắm, thì người chờ một chút, là có thể giúp dùm cho ta được một chuyện.

Tiết Xuyên Tâm cười khổ:

– Người muốn ta giúp người chuyện gì? Ta mà giúp cho người được chuyện gì?

– Đợi một chút người sẽ biết ngay.

Anh Tử cô nương đã tính chuồn từ lâu, nhưng nãy giờ vẫn chưa chuồn đi.

Cô đã nhìn ra được bất kỳ ai muốn chuồn đi trước mặt những người này, không phải là chuyện gì dễ dàng, cô chỉ hy vọng Sở Lưu Hương mau mau tống Tiết Xuyên Tâm vào trong rương, nãy giờ cô vẫn còn chờ cái cơ hội đó.

Trừ Tiết Xuyên Tâm ra, không ai biết được lai lịch của cô, lại càng không biết cô ta có liên hệ gì đến chuyện này. Tiết Xuyên Tâm vào trong rương rồi, cô sẽ có thể như một con gà thoát ra khỏi lồng, hiện tại cô cần gì phải chuồn lẹ.

Không ngờ Sở Lưu Hương lại buông tha Tiết Xuyên Tâm.

... Người Trung Quốc thật kỳ quái, tại sao họ lại buông tha cho người hãm hại họ dễ dàng như vậy?

Ở nước của cô, cái chuyện đó không thể nào xảy ra được, có lúc ngay cả chính họ, họ còn không tha thứ được cho mình, vì một chuyện nhỏ nhặt, cũng sẽ lấy dao phan bụng mình ra, muốn cho họ tha thứ người khác, đây là chuyện không thể nào được.

Cô nghĩ không ra chuyện đó, nhưng cô đã phát hiện ra, Sở Lưu Hương đang nhìn cô cười cười.

Nụ cười sao mà khoan khoái, sao mà cởi mở, sao mà thân thiết.

Cô bỗng phát hiện ra tim mình đang đập mạnh lên, làm như đang có con nai nhỏ dụi đầu qua dụi đầu lại trong tim mình.

Nhưng lời nói của Sở Lưu Hương lại làm cô giật cả mình lên:

– Tôi đã thấy hoa anh đào.

Sở Lưu Hương nói:

– Ở nơi cô ở đó, đến mùa xuân, anh đào nở ra, tôi đã từng nằm dưới hoa anh đào, lắng nghe một vị cô nương đàn cây đàn tam huyền cầm, ca những bài tình ca.

Y vừa cười vừa than thở:

– Chỉ tiếc là vị cô nương đó không đẹp bằng hoa anh đào, cũng không có tên là Anh Tử.

Anh Tử ngó mặt ra.

Những lời nói đó vốn là do chính cô đã nói ra, lúc đó chỉ có cô và Tiết Xuyên Tâm hai người, làm sao lại bị người thứ ba nghe thấy được?

Không những vậy, còn biết cả tên cô?

Dĩ nhiên là cô cũng đã biết tên Sở Lưu Hương, đã lâu lắm, từ xưa cô

đã từng nghe trong võ lâm Trung Quốc đã có một nhân vật truyền kỳ đầy thần bí và lãng mạn như vậy.

Cô cũng đã phát hiện ra được rằng, nếu mình dùng những thủ đoạn mình dùng để đối phó với những người đàn ông khác, chỉ tổ làm cho mình không hay ho gì.

Trước mặt những hạng người này, thật thà một chút xem ra còn tốt hơn.

Vì vậy cô chẳng nói gì cả, cô chỉ cười, cười chắc là không có gì sai, không nói gì chắc cũng không có gì sai.

Đàn bà thông minh đều biết lúc nào mình nên câm miệng lại. Bất hạnh là, Sở Lưu Hương trước giờ biết đối phó nhất là hạng người đàn bà thông minh này, gặp phải người vừa hung dữ vừa ngu xuẩn, ngược lại y không có cách gì đối phó.

– Lúc nãy hình như tôi có nghe Anh Tử cô nương muốn mua cái rượu này với giá ba chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương hỏi:

– Không biết tôi có nghe lầm không?

– Ông không nghe lầm đâu.

– Vậy thì quá tốt rồi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

– Cái rượu này hiện tại đã thành của cô rồi đấy.

Thì ra y muốn cô bỏ ra ba chục vạn lượng để mua cái đồng gỗ vụn này đem về nhà, hiện tại cô mới hiểu ý của y.

Cô biết Sở Lưu Hương lợi hại thế nào rồi, nhưng cô cũng không phải là kẻ dễ bị người ta lừa gạt.

– Lần này hình như Hương soái nghĩ sai trật rồi, cái rượu này không phải của tôi đâu, của ông đấy.

Cái giọng ngoại quốc của Anh Tử nghe ra mềm mại như sóng nước mùa xuân.

– Tôi có nhớ Hương soái lúc nãy hình như có ra giá ba ngàn vạn lượng, không biết tôi có nghe lầm không?

– Cô cũng không nghe lầm đâu.

Sở Lưu Hương nói:

– Nhưng cô xem con người của tôi thế này có giống một người có ba ngàn vạn lượng bạc không?

– Tôi nhìn không ra.

– Vậy thì tôi báo cho cô biết, tôi không có, vì vậy giá tiền mà tôi trả coi như không kể.

Sở Lưu Hương cười càng thêm khoan khoái:

– Vì vậy cái rượu đó vẫn là phải giao cho cô thôi.

Anh Tử yên lặng nhìn y, nhìn thật lâu.

Cô khâm thưởng hạng đàn ông này, không những khâm thưởng, còn có chút sợ hãi nữa, chỉ bất quá cô không chịu để y áp đảo mình quá dễ dàng như vậy.

– Tôi tin là Anh Tử cô nương nhất định là lúc nào cũng giao ra được ba chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương nói:

– Tôi tin chắc vậy.

– Tôi quả thật là có ba chục vạn lượng đây, tôi cũng nguyện ý giao ra.

Anh Tử thở ra nhẹ nhẹ một hơi.

– Chỉ tiếc là cái rương đã chẳng còn thấy đâu.

Sở Lưu Hương hình như rất kinh ngạc:

– Sao cái rương chẳng còn thấy đâu? Cái rương làm sao mà chẳng còn thấy đâu?

Y nhìn nhìn đồng gỗ vụn rồi lại nói:

– Đây không phải là cái rương sao? không lẽ đây là đồng thịt lợn.

– Đây dĩ nhiên là cái rương.

Hoa Cô Ma bỗng cười lên ngọt ngào:

– Cái rương là cái rương, thịt lợn là thịt lợn, dù đã bị cắt ra từng miếng nhỏ xào lăn, cũng không có ai nói được nó không phải là thịt lợn.

Sở Lưu Hương cười lớn:

– Hoa Cô Ma quả thật là người hiểu biết, nói chuyện đúng quá đi thôi.

Anh Tử cũng đang cười, cô vẫn cười thật ôn nhu, ngay cả chút gì giận dữ cũng không có.

– Hiện tại tôi mới thấy ra, đây là cái rương thật, không những vậy, chính là cái rương tôi muốn mua lúc này.

Dáng điệu của cô cũng rất khoan khoái.

– Tôi mua được cái rương tốt thế này, đúng là vận khí của tôi.

Cô thật tình móc trong người ra ngay một tập ngân phiếu, một tập ngân phiếu thật dày, trừ ngân phiếu ra, còn có một bao trân châu.

Cô dùng hai tay ôm lấy tập ngân phiếu và bao trân châu đặt lên bàn, phong tư vừa ôn nhu vừa trang nhã.

– Ngân phiếu có mười ba vạn năm trăm lượng, số mục không đủ, bao trân châu này đại khái bù vào chắc cũng đủ số.

Sau đó, cô cúi người xuống, lấy từng khối gỗ vụn lên dùng một cái bao có thêu hoa anh đào phía trên bao lại, ngay một mẫu nhỏ cũng không để thừa.

Sau đó, cô lại hướng về tất cả mọi người cung kính hành lễ, động tác không những ưu nhã mà còn đượm vẻ cổ kính của đời Đường.

– Vậy thì...

Anh Tử nói:

– Hiện tại tôi xin cáo từ, đa tạ các vị hết lòng lo lắng dùm, tôi vĩnh viễn không bao giờ quên.

Hồ Thiết Hoa này giờ còn đang bận uống rượu, uống không ngừng, đợi đến lúc cái vị Anh Tử cô nương này đem cái bao đầy gỗ vụn mà cô đã tốn mất ba mươi vạn để mua đi rồi, y bỗng đập mạnh xuống bàn một cái.

– Tốt, tốt lắm, hiện tại ta mới biết thế giới này quả thật có người mặt dày tới độ đó, còn có mặt mũi đi ăn hiếp một đứa con gái nhỏ trước mặt bao nhiêu đó người.

Y đỏ cả mặt lên, nhìn trừng trừng vào Sở Lưu Hương, điệu bộ xem ra đang sắp chuẩn bị đánh lộn, thậm chí ngay cả ống tay áo cũng đã xắn lên rồi.

– Ta hỏi người, có phải người đã bàn cùng đến độ không còn coi mặt mũi của mình vào đâu cả, tại sao người lại đi chèn ép người ta ba chục vạn lượng bạc vậy? Người có biết là người đã làm mất mặt của ta tới bao nhiêu không?

Y thật tình đang tức giận quá chừng.

Cái vị Hồ đại gia của chúng ta, cả đời chính là nhìn không quen cái thứ chuyện thế này, vì những thứ chuyện thế này mà không biết đã đánh nhau với bao nhiêu người khác, bất kể đối phương là ai cũng phải đánh nhau một trận cho ra lý lẽ, cho dù là Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Nhưng Sở Lưu Hương chẳng thèm để ý đến y, y chỉ nói với Tiết Xuyên Tâm:

– Hiện tại ta muốn nhờ người làm dùm cho một chuyện đây.

– Người muốn ta làm gì?

Tiết Xuyên Tâm ngẩn mặt ra:

– Tiền này là của người, tại sao người giao cho ta?

– Tiền này không phải của ta, ta cũng không giao cho người.

Sở Lưu Hương nói:

– Chỉ bất quá ta muốn nhờ người đem nó đi giao cho thân quyến của những người trong Thường Thắng tiêu cực bị chết, và Hắc Trúc Can giùm ta.

Hồ Thiết Hoa cũng ngẩn mặt ra.

Trong bụng y đang có cơn giận dữ muốn bùng nổ ra như núi lửa, bỗng nhiên biến thành như đám bùn chảy từ trong cống rãnh ra, y

đang chuẩn bị đánh nhau một trận đã đời, hiện tại y chỉ nghĩ đến chuyện đánh chính mình.

– Hắc Trúc Can đã làm hết sức lực của y, vì vậy y có quyền chia một phần, ta chỉ sợ y không chịu nhận mà thôi.

Sở Lưu Hương than thở.

– Ta rất hiểu hạng người như y, tính khí của bọn họ thường thường có vẻ cường ngạnh hơn người khác một chút.

Tiết Xuyên Tâm nhìn y, nhìn một hồi thật lâu, mới lạnh lùng nói:

– Những thứ chuyện này, người không nên nhờ ta làm, huống gì ta cũng không phải hạng người làm những chuyện đó.

Y nói:

– Suốt đời ta, ta chỉ biết những chuyện nài hoa ép liễu, cầm đao giết người, trước giờ chưa từng làm chuyện gì hay ho.

Giọng nói của y vẫn còn kiêu ngạo và lạnh lùng như lúc nào, ánh mắt của y vẫn còn nhìn lom lom vào Sở Lưu Hương như một cây đinh.

– Nhưng vì người, lần này ta phá lệ một lần.

Tiết Xuyên Tâm nói:

– Chỉ lần này thôi, không có lần thứ hai.

Hồ Thiết Hoa lại bắt đầu uống rượu, Hoa Cô Ma thì lại cười tiếp, không những cười mà còn vỗ tay nữa.

– Hay, làm chuyện rất đẹp, chuyện này ông làm đẹp vô cùng, trừ Sở Lưu Hương ra, thiên hạ đại khái chắc tìm không đâu ra người làm chuyện này được.

Bà ta cười còn ngọt ngào hơn lúc bình thường.

– Chỉ tiếc là tôi còn có chỗ không hiểu.

Hoa Cô Ma hỏi Sở Lưu Hương:

– Cái vị cô nương xứ Đông Doanh kia vừa tinh ma vừa quỷ quái, vừa có tính nhẫn nại, không những vậy cô ta còn có thể tùy tiện móc trong người ra ba chục vạn lượng, người khác cả đời còn chưa thấy được bao nhiêu đó tiền, còn cô ta thì ngay cả cặp mắt cũng chẳng buồn chớp một cái đã đưa ngay cho ông.

Hoa Cô Ma nói:

– Một cô bé như vậy, từ Đông Doanh hỏi hã đến Giang Nam đại khái chắc không phải là vì muốn mua mấy miếng gỗ vụn. Tại sao ông không giữ cô ta lại, hỏi thử xem cô ta rốt cuộc đang tính làm gì ở đây?

– Bởi vì tối nay người ta chết cũng đã quá đủ nhiều rồi, tôi không muốn chết thêm người nữa.

– Ông mà hỏi cô ta là cô ta sẽ chết ngay?

– Không chết không được.

– Tại sao?

Sở Lưu Hương cười cười, hỏi ngược lại Hoa Cô Ma:

– Nếu Sở Thiên Vương bắt được bà, rồi định đi hỏi bà tại sao kêu người giết y, có phải là bà cũng không chết không được phải không? Hoa Cô Ma hết còn cười nổi.

Hồ Thiết Hoa bỗng đập mạnh xuống bàn một cái.

– Họ Sở kia, tại sao người không đánh đập ta một trận cho sướng tay.

Y bỗng lớn tiếng nói:

– Không lẽ người không nghe lúc này người mà ta mắng chửi là người đấy sao? Không những vậy, ta còn mắng người như mắng con rùa đẻ vậy.

– Có phải ta là cái hạng rùa đẻ mà người đã mắng đấy không?

– Không phải!

Hồ Thiết Hoa không thể không thừa nhận.

– Đó là ta mắng lầm người.

– Người đã biết là người mắng lầm người, trong lòng nhất định là cảm thấy khó chịu lắm, nếu ta đánh đập người một trận, thành ra người sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

– Người nói xem có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa đưa cặp mắt say rượu đỏ au như cặp mắt thỏ ra nhìn trừng trừng vào y cả nửa ngày, bỗng cười lớn:

– Cái tên trùn hôi thối nhà người, người quả thật không phải là hạng tốt lành.

Từ lúc ta biết người đến giờ, ta đã biết ngay người không phải là hạng tốt lành gì, chỉ bất quá, có lúc người cũng con mẹ nó làm một người tốt.

Hoa Cô Ma hình như cũng chuẩn bị chuồn, nào ngờ mục tiêu của Sở Lưu Hương đã chuyển hướng qua bà ta.

– Tôi nhờ bà làm giùm một chuyện được không?

– Ông muốn tôi làm gì?

Hoa Cô Ma đã có vẻ kinh ngạc.

Sở Lưu Hương thở ra:

– Bà là mẹ của Hồ Thiết Hoa, tôi làm sao dám bắt bà làm gì được?

Tôi chỉ nhờ bà kiếm dùm tôi một cỗ xe thôi.

Lời yêu cầu đó nghe qua quả thật không có chỗ nào quá đáng, đa số người ai ai cũng làm được.

Hoa Cô Ma đại khái cũng thở phào ra một hơi, gương mặt lại lộ một nụ cười ngọt ngào.

- Ông muốn cỗ xe ra sao?
- Tôi muốn một cỗ xe do Diệp Tài ký đặc biệt giám sát chế tạo, thùng xe phải rộng hơn cỗ xe thường ba thước, bánh xe dày hơn bánh xe thường ba tấc, chạy trên đường phải thật là êm ả.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi nhờ bà chuẩn bị để saũn dùm trong xe hai thùng chân chính Nữ Nhi Hồng loại hai mươi năm, hai thùng rượu Tân Thiệu, bảy loại trái cây tươi, bảy loại dưa mật thượng hảo, bảy thứ đồ nhắm rượu, không những vậy còn nhất định phải đựng bằng hộp đồ ăn làm ở Tô Châu Tuyết Nghi trai.

Y nói:

- Bởi vì tôi đang uống một miếng rượu cho ngon miệng, uống xong còn đi ngủ cho ngon một giấc.

Hoa Cô Ma tuy còn đang cười, nụ cười đã muốn biến thành ra như khóc không sai bao nhiêu, không ngờ Sở Lưu Hương còn thêm một câu:

- Tôi còn muốn dùng bốn con ngựa tốt đi mỗi giờ được một trăm năm chục dặm trở lên, để kéo cỗ xe này; lại muốn một gã đánh xe đã được huấn luyện từ Khoái mã xa đường đến đánh xe, mỗi tám trăm dặm lại đổi ngựa một lần, gã đánh xe dĩ nhiên cũng phải chuẩn bị thay phiên saũn.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi nhờ bà chuẩn bị dùm những chuyện này trong vòng một tiếng đồng hồ, bởi vì tôi tin rằng bà sẽ làm được.

- Nếu tôi làm không được thì sao?

Sở Lưu Hương lại cười cười nói:

- Nếu vậy tôi muốn hỏi bà, tại sao nhất định phải giết tôi để bịt miệng cho bằng được, không những vậy tôi còn muốn hỏi cho ra lý lẽ mới thôi.

Hoa Cô Ma lại cười không muốn nổi.

- Tôi muốn bà làm chuyện này, bởi vì tôi muốn ngủ xong một giấc dậy rồi, sẽ tới một chỗ này, không những vậy còn lập tức có thể thấy mặt một người.

Sở Lưu Hương nói:

- Dĩ nhiên là bà biết nơi đó ở đâu, dĩ nhiên người này bà cũng nhận ra.

- Nơi nào?

Hoa Cô Ma hỏi.

- Người nào?

- Ngọc Kiếm Sơn Trang, Đổ tiên sinh.

Một dãy đồ quyền ở trên vách núi đã nở rộ những hoa, xa xa ngọn núi xanh đã được mưa xuân ra thành ra xanh mơn mớn như ngọc, một đôi bướm đang bay vào bụi hoa, rồi lại bay ra. Sân đình yên lặng như tờ, phẳng phất như đã ra khỏi chốn hồng trần.

Sở Lưu Hương gác một chân lên, ngồi xuống thềm đá bên hành lang, y cơ hồ không tin được mình quả đã đến Ngọc kiếm sơn trang rồi.

Không ai đến được nơi này dễ dàng như vậy, cho dù là những tay cao thủ tự cao tự đại thân hoài tuyệt kỹ, cũng không dám vượt qua lời tri một bước. Những năm gần đây, Ngọc kiếm sơn trang oai danh lừng lẫy, hầu như đã vượt qua hẳn bốn đại thế gia, ba đại môn phái võ lâm ở Giang Nam.

Nhưng hiện tại y đang ngồi đây, mắt nhìn thấy chỉ có ánh nắng mùa xuân quyền rũ thanh đậm u nhã, hoàn toàn không hề không hề đượm mùi sát khí của kiếm tuốt cung giương, lại càng không có vẻ gì đang phòng vệ nghiêm ngặt chặt chẽ.

Sở Lưu Hương lấy một đầu ngón tay sờ sờ vào chóp mũi, trong lòng y không thể nào không thừa nhận cái vị chủ nhân của Ngọc kiếm sơn trang quả thật có chỗ phi thường của y.

Đỗ tiên sinh quả thật là như vậy.

Y là một người vô cùng thần bí, làm như chuyện kỳ tích vậy, quật khởi lên trong giang hồ, trước giờ chưa hề có ai biết chuyện cũ và lai lịch của y, trừ kẻ thân tín của y ra, cũng chưa ai thấy được mặt y.

Nhưng ai ai cũng đều biết rằng, y ở trong bóng tối cầm đầu một thế lực vô cùng đáng sợ, thuộc hạ của y có rất nhiều tay cao thủ tuyệt đỉnh đã lâu nay không còn xuất hiện trong giang hồ. Bọn họ theo y cũng như một cô gái si tình đi theo tình lang cô mê luyến vậy, tùy thời tùy lúc đều có thể làm bất cứ chuyện gì cho y, tùy thời tùy lúc đều có thể chết cho y. Cái vị Đỗ tiên sinh thần bí này rốt cuộc là một người như thế nào? Rốt cuộc y có cái ma lực huyền bí gì?

Sở Lưu Hương đã chờ tại đây lâu lắm rồi, chỉ có một mình y, không có Hồ Thiết Hoa.

Bởi vì Đỗ tiên sinh chỉ chịu gặp mặt mỗi một mình y.

Cuối hành lang dài, rốt cuộc có tiếng chân người nhẹ nhàng bước lại, một người đàn bà mặc quần chàm đất bước lại, phong tư thật là ưu nhã.

Tuy tuổi xuân của bà ta đã qua rồi, nhưng bà ta vẫn không chịu trang điểm phấn son để che dấu đi những nếp nhăn ở đuôi mắt.

Phong cách thanh nhã điển lệ của bà ta cũng cao xa như áng mây đầu núi, nhưng ánh mắt của bà ta thì đầy vẻ tự tin sáng rõ như mặt

trời.

Sở Lưu Hương phảng phất như đã biến thành kẻ si ngốc.

Trước giờ y chưa từng thấy qua hạng người đàn bà như vậy, y cũng chưa bao giờ nghĩ tới được một người đàn bà đã qua tuổi thanh xuân còn bảo trì được nét mỹ lệ phi phàm như vậy.

– Sở hương soái!

Bà ta hé miệng cười nhìn y, giọng nói của bà ta cũng ưu nhã như vậy.

– Đêm trước mưa vừa mới tạnh, hôm nay Hương soái đến, vừa đúng lúc gặp dịp xem hoa nở.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không phải lại đây thưởng hoa.

– Tôi biết Đỗ tiên sinh trước giờ rất ít khi tiếp khách, nhưng ông ta đã bằng lòng gặp tôi.

Sở Lưu Hương không hề để mình đụng vào mắt bà ta.

– Tôi tin là Đỗ tiên sinh không phải là người nói mà ăn lời.

– Tôi cũng tin là ông ta không phải vậy.

Bà ta nhoẻn miệng cười.

– Bởi vì hiện tại thì ông đã gặp mặt y rồi.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu lên, nhìn bà ta kinh ngạc.

– Bà chính là Đỗ tiên sinh sao?

– Chính là tôi.

Bà ta mỉm cười.

– Hiện tại, đại khái ông cũng nên tin rằng ít nhất tôi vẫn còn là người nói mà giữ lời.

Trên sàn nhà làm bằng gỗ bóng loáng, có để một cái bàn thấp dáng, vẽ cổ kính, trên bàn có bình hoa, bình hoa có dăm ba nhánh sơn trà cắm nghiêng nghiêng, trên nhánh đã có những bông hoa trà tám cánh đang nở. Sở Lưu Hương không nhìn vào hoa.

Y đang nhìn người đàn bà thật là thần kỳ, ưu nhã mà mỹ lệ, đang ngồi đối diện với mình trên chiếc cấm đơn.

Hiện tại, cho dù y không dùng hết sức mình ráng để không cho mình nhìn cũng không xong, cho dù muốn ánh mắt của y rời khỏi bà ta một lần thôi cũng còn khó khăn vô cùng.

– Tôi biết nhất định ông cảm thấy kỳ quái lắm, thật ra một người đàn bà bị kêu thành tiên sinh cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái, đàn ông cũng có lúc bị kêu thành phu nhân vậy.

Đỗ tiên sinh nói.

– Thời Chiến quốc đã chẳng có một vị trù kiếm đại sư bị kêu là Dư phu nhân đấy sao?

Sở Lưu Hương lại nhìn đăm đăm vào bà ta cả nửa ngày, rồi bỗng

hỏi:

– Trước giờ bà không muốn tiếp khách, có phải vì bà không muốn cho ai biết mình là đàn bà?

– Không chừng là vậy.

Đỗ tiên sinh hững hờ cười nói:

– Không chừng chỉ bất quá là vì tôi không muốn để người khác nhìn tôi, như ông đang nhìn đây vậy thôi.

Sở Lưu Hương không cười, cũng không sờ mũi, có điều mặt y bỗng dựng đở cả lên.

Nếu hiện giờ Hồ Thiết Hoa thấy được bộ diện của y bây giờ, nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Làm cho Sở Lưu Hương đở mặt lên không phải là chuyện dễ dàng, thật ra còn khó hơn là kéo con lạc đà đi qua lỗ kim nữa.

May mà Đỗ tiên sinh không hề nhắc đến chuyện đó nữa, bà ta chỉ hỏi Sở Lưu Hương:

– Tôi cũng biết ông vốn rất bận rộn, tại sao lần này nhất định phải lại đây gặp tôi? Có phải vì chuyện hôn nhân giữa Sở Thiên vương và Ngọc Kiếm công chúa không?

– Không phải!

Sở Lưu Hương quyết tâm phải đem cái khí phách đàn ông của mình biểu lộ ra chút đỉnh, vì vậy y lớn tiếng nói:

– Cho dù bà có gả tám chục cô công chúa cho Sở Thiên vương, cũng chẳng có liên quan gì đến tôi.

– Chuyện gì liên quan đến ông?

– Tôi chỉ muốn giúp một người bạn tìm lại được con gái mình, một cô gái đã từng bị người ta bắt cóc bỏ vào trong rương đem đi.

Sở Lưu Hương nói:

– Tôi tin rằng cô ta nhất định ở đây.

Gió xuân ngoài hành lang thổi nhẹ ôn nhu như sóng nước, buổi chiều mềm mại như nước hồ đang nhẹ nhàng buông xuống. Đỗ tiên sinh yên lặng nhìn đóa hoa trà màu trắng trong bình, gương mặt của bà ta tựa như đóa hoa tám cánh ấy, thật là thuần khiết, thanh nhã, trắng ngần, từng miếng từng miếng, từng phiến từng phiến đặt lên vào nhau.

Đóa hoa bỗng dựng mở bừng ra.

Ngón tay của bà ta bỗng bung nhẹ một cái, cánh hoa đã mở tung ra, nhụy hoa tán ra như đám mưa nhỏ bay tán loạn trước mặt Sở Lưu Hương, tán loạn đi ánh mắt của y.

Hai ngón tay của bà ta đã kẹp lấy một nhánh hoa, nhánh hoa vung lên, đâm vào hai con mắt của Sở Lưu Hương.

Không ai hình dung nổi cái thủ pháp bà ta sử xuất ra chỉ trong chớp mắt đó.

Không sao hình dung được cái xảo diệu, cái ưu nhã, cái cay độc! Một thứ cay độc đã tiếp cận với hoàn mỹ.

Trên trời dưới đất, không chừng cũng chỉ có người đàn bà như vậy mới sử ra được cái thủ pháp như thế đó.

Nếu cặp mắt của Sở Lưu Hương bị đâm mù đi, y cũng không nên oán trách gì ai.

Bởi vì y đã thấy một người đàn bà như vậy, cuộc đời y đã thấy quá đủ.

Thùng rượu có vẽ hai chục đóa hoa mẫu đơn trên đó.

Đây đúng là thứ rượu Hoa điều chân chính, Hoa điều tuyệt đỉnh để hai mươi năm, Hồ Thiết Hoa đã uống hết một thùng rồi. Hết một thùng, còn lại một thùng.

– Sao anh không uống nữa?

Hoa Cô Ma hỏi y.

– Chắc anh cũng biết uống được thứ rượu này không phải là dễ dàng mà được đâu.

– Rượu ngon khó kiếm, bạn tốt lại càng khó kiếm.

Hồ Thiết Hoa mở tung y phục, ngồi dạng chân trên một chiếc ghế đá trước một cái bàn đá dưới một dàn hoa.

– Lỡ mà tên xú trùng đó biết được hai thùng rượu ngon đều bị tôi uống sạch cả, y không tức hộc máu ra mà chết mới là lạ, lão xú trùng biến thành tử xú trùng, không phải là chuyện chơi.

– Anh muốn để lại một thùng cho y sao?

– Không phải để cho y uống, mà là để cùng uống. Y uống rượu tuy còn nhanh hơn là đồ rượu, nhưng tôi cũng không chậm, y uống nửa thùng, tôi cũng không thiếu chút nào.

Hồ Thiết Hoa cười lên thoải mái:

– Vì vậy, y uống nửa thùng xong, thì tôi cũng uống được nửa thùng.

Hoa Cô Ma nhìn y bằng ánh mắt thật kỳ quái, rồi lấy giọng thật đặc biệt hỏi y:

– Nhưng làm sao anh biết được y sẽ trở lại đây?

– Tại sao y không trở lại đây?

Hồ Thiết Hoa vốn đang có mấy phần say sưa, bỗng dừng lại tỉnh táo lại, cặp mắt của y đang nhìn trừng trừng tròn vo, lớn hơn mắt con bò.

– Tôi chịu làm chuyện này cho các người, bởi vì tôi biết đây không phải là chuyện xấu, nếu tôi không đem công chúa tống lại chỗ Sở Thiên vương trước mùng năm tháng năm, cái gã Sở Thiên vương đó

sẽ nhất định xông xáo lại, cho dù bà đánh bật hẳn lại được đi, trên đường đến đây bách tính cũng phải đổ máu thành sông thành biển rồi.

Hồ Thiết Hoa gần giọng nói:

– Nhưng nếu bà mà dám động đến Sở Lưu Hương, tôi sẽ đập tan cái nơi này của bà thành sông trước, một con sông chảy bằng máu..

Hoa Cô Ma không nói gì.

Bà ta rất ít khi không nói gì, nhưng hiện tại, bà ta không nói gì cả, bởi vì xa xa bỗng có tiếng đàn cầm phiêu phiêu diều diều, u u nhẹ nhàng truyền lại, một loại tiếng đàn ai vừa nghe qua đều không khỏi biến thành không nói gì được.

Loại tiếng đàn đó không phải là thứ người ta có thể nghe rõ ràng được, phảng phất như có tiếng hoa đang nở vậy.

... Hoa nở có phải cũng có tiếng động không? Có ai nghe được tiếng động ấy như thế nào không?

... Hoa rơi có phải cũng có tiếng động không?

Lạc hoa không có tiếng động, đứt ruột cũng không có tiếng động. Có tiếng động mà lại là không có tiếng động, không có tiếng động không phải cũng là có tiếng động đấy sao? Chỉ bất quá thường thường không ai nghe được đến, thế thôi.

Hoa rơi, tiếng động có lúc không phải cũng giống như ruột đứt đấy sao?

Tiếng đàn đứt ruột.

Đóa hoa trà tám cánh màu trắng rơi lả tả từng phiến từng phiến xuống, rơi xuống mặt sàn bằng gỗ bóng loáng như gương, rơi xuống bên đài Sở Lưu Hương.

Nhàn hoa như mũi kiếm nhọn đã đâm lại giữa hai mi mắt của y, nhát đâm đó chính là tinh túy của kiếm thuật.

Cái tinh túy trong kiếm thuật của bao nhiêu vô pháp, vô tướng, vô tình, vô nghĩa, vô mệnh đó.

Nhát đâm đó chính là lẽ.

Thiền vô tình, thiền vô lý, thiền cũng không phải thiền. Thiền lẽ cũng là thiền, không kiếm vẫn là có kiếm.

Đến cái cảnh giới đó, thiền của không thiền cũng làm người ta ngộ đạo, kiếm của không kiếm cũng đủ đâm chết người ta trong một sát na.

Một cái búng tay đã là sáu mươi cái sát na.

Nếu nhàn hoa đâm tới nơi, thì chỉ trong cái búng tay đó, Sở Lưu Hương đã chết đi sáu mươi lần rồi.

Tiếng đàn đứt ruột, sắc trời hôn ám.

Hoa Cô Ma nhìn Hồ Thiết Hoa, đáng điệu bỗng biến thành vô cùng ôn nhu, ôn nhu thật tình, trước giờ chưa ai thấy bà ta ôn nhu như vậy:

– Anh say rồi, anh uống đây vốn là thứ rượu rất dễ say, đáng lý ra anh phải biết anh sẽ say thôi.

Một cơn gió thoảng qua, một phiến hoa rơi xuống.

– Hoa sẽ nở rồi cũng sẽ tàn, đã có hoa nở, thì cũng phải biết sẽ có hoa tàn, bởi vì hoa là hoa, đã không thể không nở, thì cũng không thể không tàn.

Hoa Cô Ma rầu rầu nói:

– Đây cũng giống như chúng vậy, lúc nên say thì không say không được, lúc nên chết cũng không chết không được sao?

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy mình hình như đã say thật.

Cũng không biết là vì tiếng đàn hay vì giọng nói của Hoa Cô Ma, cũng không biết là vì trong rượu có phải có chất gì bí mật làm cho người ta say, mà làm cho y say ở cái lúc y không thể nào say, cũng không được phép say.

Nhưng y còn nghe được Hoa Cô Ma đang nói gì.

– Hoa nở hoa tàn, người tụ người tan, đều là chuyện không làm sao được.

Giọng nói của bà ta quả thật có chút bí ẩn của cái cảm giác không biết làm sao được.

– Người trong giang hồ, hình như cũng như nhánh hoa vậy, muốn nở muốn tàn, muốn tụ muốn tan, không lúc nào là do mình.

Một cái sát na của thời gian tuy ngắn ngủi tạm bợ, nhưng trong cái sát na kỳ diệu đó, một người bỗng nhiên sẽ biến thành tro bụi vạn kiếp không trở lại, hoa tàn cũng sẽ biến thành bùn đất.

Hiện tại sắc trời đã sầm tối, hoa tàn đã đi rồi, hàng ngàn hàng vạn cái sát na đã trôi qua, nhành hoa như lưỡi kiếm thì vẫn còn ngừng trước mi mắt Sở Lưu Hương, vẫn còn chưa đâm tới. Bỗng nhiên lại có một cơn gió thoảng qua, hoa tàn bỗng biến thành tro bụi, bay vào trong màn đêm càng lúc càng tối, càng nồng đậm; nhành hoa tùy thời tùy lúc đều có thể đâm chết y cũng đã gây từng tắc từng tắc trước mắt y. Đây không phải là kỳ tích.

Đây là cái lực lượng của trí tuệ được kết tinh bởi vô số những kinh nghiệm, những nguy nan đã từng trải qua.

Đóa hoa trà tám cánh bay tán loạn ra, nhành và lá đều đã bị nội lực của Sở Lưu Hương biến thành ra cái “Tướng” có hình dạng mà không có thực. Tuy có “Tướng” nhưng đã không còn “Lực”.

Thần sắc của Đỗ tiên sinh không đổi, không vẽ gì là kinh hoàng, cũng

không về gì là sợ hãi.

Bởi vì bà ta biết bảo kiếm có hai lưỡi, nổi mủ bà ta cho rằng mình có thể tán loạn được tâm thần và nhần thần của đối phương, tâm thần và nhần thần của bà ta cũng có thể bị đối phương tán loạn ngược lại.

Cái sai biệt trong đó, thường thường chỉ bất quá là ly là hào, nếu bà ta đúng, bà ta thắng, nếu bà ta thua, bà ta cũng cam tâm.

– Tôi đã thua!

Đỗ tiên sinh nói với Sở Lưu Hương:

– Đây là lần đầu tiên tôi thua một người đàn ông.

Bất kể là thắng hay thua, phong tư của bà ta cũng không hề thay đổi.

– Tôi đã thua dưới tay ông rồi, ông tùy tiện muốn làm gì tôi đều không quan hệ gì cả.

Sở Lưu Hương yên lặng nhìn bà ta, yên lặng nhìn bà ta một hồi thật lâu, rồi y bỗng đứng lên, bước mạnh ra ngoài.

Sân đình im lặng như tờ, đêm mát lạnh như nước.

Cũng không biết lúc nào đó, màn đêm đã bao trùm lên mặt đất, nhưng trên không trung, một lưỡi trăng cong vút như lưỡi câu đang từ từ đi lên.

Đợi đến lúc Sở Lưu Hương quay đầu lại lần nữa, bà ta đã không còn ở đó.

Nhưng tiếng đàn vẫn còn đang vắng vắng.

Tiếng đàn u oán đoạn trường cũng hình như bỗng biến thành một lưỡi câu bạc của vàng trắng non.

Sở Lưu Hương làm như bỗng dưng biến thành một con cá.

Tại sao Đỗ tiên sinh lại muốn giết y? Tại sao bà ta không để y gặp con gái của Tiêu Lâm? Trong chuyện này, rốt cuộc có bí ẩn gì ẩn tàng trong đó.

Y nhìn ra được Đỗ tiên sinh không hề có ác ý gì với mình, nhưng chỉ trong khoảnh khắc bà ta lại hạ quyết tâm muốn đặt y vào chỗ chết.

Lúc bà ta phát hiện ra mình đã thua thảm thương rồi, bà ta thậm chí không tiếc đưa thân thể mình ra cản trở Sở Lưu Hương:

– Tùy tiện ông muốn làm gì tôi đều không quan hệ gì cả.

Nói xong câu đó, bà ta quả thật đã chuẩn bị gánh chịu tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt bà ta đã rõ ràng tố cáo cho Sở Lưu Hương. Tình dục của một người đàn bà trung niên bị khắc chế đã lâu trong khoảnh khắc đã được phơi bày không một chút giấu diếm. Cái kích thích của thảm bại như cây khoái đao bổ tan tành cái vỏ cứng ngắc bên ngoài của bà ta.

Trong cái khoảnh khắc đó, Sở Lưu Hương cũng không biết mình đã mấy lần muốn thò tay ra mở cái nút áo trên người bà ta. Cái thân thể dưới lớp áo đó đã chưa được người đàn ông nào chạm đến không biết bao nhiêu lâu rồi.

Thân thể trắng ngần, mềm mại ngọt ngào như xử nữ, và cũng tràn đầy kích thích của một người đàn bà trung niên.

Sở Lưu Hương thừa nhận rất坦然 nhiên với chính mình, lúc y thấy bà ta, trong lòng đã có ngay cái ảo tưởng và dục vọng thầm kín đó. Nhưng cứ mỗi lúc y muốn thò tay ra, trong lòng của y lại có một thứ tình cảm có gì bất thường, tội lỗi, không may, làm như nó đang nói với y, nếu y làm như vậy, y sẽ muôn đời hối hận vô cùng.

Đây là lý do gì vậy? Không lẽ là vì tiếng đàn thủy chung vẫn không ngơi rót vào bên tai y?

Cho đến bây giờ, Sở Lưu Hương mới khẳng định được để nói với chính mình:

– Đúng vậy, chính là vì cái tiếng đàn này.

Tiếng đàn u nhã đánh đi đánh lại một khúc điệu.

Ở Dương Châu trong kỹ viện, ở bên sông Tần Hoài, Sở Lưu Hương đã từng có nghe qua khúc điệu này.

Khúc điệu này có tên là Tân Nguyệt.

Khúc Tân Nguyệt nhu mì, cũng như vô số sợi tơ mềm mại, không biết làm cách nào đã quán chặt lấy Sở Lưu Hương.

Trên người của người đang đánh đàn, phải chăng cũng có một “tân nguyệt”?

Tiếng đàn vọng lại từ một tòa lầu nhỏ, trên lầu, ánh đèn lung linh chiếu qua cửa sổ, bóng người cũng mờ mờ ảo ảo. Dưới lầu, cửa đang để hờ, phảng phất như đang chờ người đẩy cửa lên lầu.

Sở Lưu Hương đẩy cửa, bước lên lầu.

Gió xuân thổi nhẹ vào trong song cửa, tòa lầu thơm ngát hương hoa từ cây cỏ phân phương từ miền núi xa xôi về, người vận búi tóc cao kiêu cung trang, mặc một bộ y thường hoa gấm, ngồi dưới đèn đang đàn đó, chính là cái vị “tân nguyệt”

đã từng bị bỏ nằm trong rương.

– Quả nhiên là anh đã lại.

Tiếng đàn ngừng ngang, cô lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương, lạnh lùng như mảnh trăng mới lên từ chân trời.

– Cô biết tôi sẽ lại sao?

Sở Lưu Hương hỏi cô.

– Dĩ nhiên là tôi biết.

Cô nói:

– Chỉ cần anh còn sống đó, anh nhất định sẽ lại.

Tiếng đàn lại vang lên.

Sở Lưu Hương vốn tự cho mình là phong lưu, dĩ nhiên phải biết mình đang nghe khúc điệu gì.

Cô lạnh lùng nói tiếp:

– Tôi chỉ bất quá không ngờ được rằng anh sống dai dẳng như vậy, thế thôi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

– Chỗ đó, ngay cả tôi còn không ngờ được tới, chỉ vì không để cho tôi gặp mặt cô, mà mỗi người ai ai cũng không tiếc dùng trăm phương ngàn kế lấy mạng tôi, chính cô hình như cũng muốn trốn tránh tôi.

Y hỏi cô:

– Có điều, tại sao bây giờ cô lại muốn gọi tôi lại đây?

Vàng trắng mới trên trời không tiếng động, “Tân nguyệt” dưới ánh đèn cũng không một lời.

Ánh đèn tuy cũng lợt lạt như ánh trăng, Sở Lưu Hương vẫn có thể thấy được mặt cô, không những vậy, còn thấy rất rõ ràng. Đây không phải là lần đầu tiên y thấy mặt cô, nhưng ở trong phòng chỗ khách sạn, ở trong cái rương thần bí đó, trong cái tình cảnh hoang mang đó, Sở Lưu Hương chỉ bất quá chú ý đến cái vàng trắng cong cong trên ngực cô.

Hiện tại y mới chú ý đến gương mặt cô, gương mặt cô cũng trắng ngần, cũng đượm đầy vẻ ưu nhã và cao quý, nhưng ánh mắt cô lại sáng rực như ánh mặt trời, tràn đầy vẻ quyết tâm và tự tin.

Cô trông thật là giống một người quá chừng.

– Tôi hiểu rồi.

Giọng nói của Sở Lưu Hương bỗng biến thành ảm ớ.

– Cô muốn tôi lại đây, bởi vì cô không muốn tôi và Đổ tiên sinh ở cùng một chỗ, bởi vì cô đã nghĩ tới chuyện bà ta có thể làm lần này. Bà ta không ngăn trở tôi lại đây gặp cô, cũng bởi vì bà ta đã hiểu ý của cô ra sao.

Muốn đem cái chuyện như vậy nói thẳng ra như vậy, thường thường sẽ làm cho người ta đau khổ lắm.

Nhưng cô đã nói dùm cho Sở Lưu Hương câu kế tiếp, không những vậy còn nói rất trực tiếp.

– Đúng vậy, Đổ tiên sinh ý tứ ra sao tôi cũng đã rõ, cái ý của tôi, bà ta cũng rõ, bởi vì bà ta là mẹ của tôi, tôi chính là người bà ta muốn đem đi gả cho Sử Thiên vương, là Ngọc Kiếm công chúa đây.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy lạnh trong người, cảm thấy thèm

rượu quá.

Không có rượu.

Xa xa nghe có tiếng sấm nổi lên, vàng trắng lượn liềm cong cong không biết lúc nào đã bị mây đen che đi mất.

Giọng nói của cô cũng phảng phất như ở trong đám mây đó.

– Sử Thiên vương đòi một vị công chúa, không phải là một đứa con gái của một gã thích khách lạc phách hết thời.

Cô nói:

– Mọi người ai ai cũng biết tôi là một vị công chúa, chẳng có liên hệ gì đến cái người lưu lã giang hồ kia, tôi lấy Sử Thiên vương, không những là cái ý của mẹ tôi, mà còn là chính tôi tình nguyện. Bất kỳ ai lại phá hoại chuyện này, giờ nào phút nào cũng sẽ có người lại lấy mạng y.

Cô lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương:

– Tôi muốn anh lại đây, chính là để nói cho anh nghe cái điểm này, hiện tại anh đã hiểu rõ ràng chưa?

– Hiểu rồi.

– Vậy thì anh mau mau đi đi, vĩnh viễn đừng bao giờ lại gặp tôi nữa, tôi cũng vĩnh viễn không muốn thấy lại mặt anh.

Hồ Thiết Hoa nằm mơ thấy mình đang bay.

Bay được là một chuyện mỹ diệu đến mức nào, bay qua bay lại tự do tự tại như chim, bay qua hòn núi này tới hòn núi khác, bay qua mái nhà này mái nhà khác, bay qua cái nhà của ông thầy dạy học lúc nào cũng cầm cây thước trong tay, bay qua con sông có ráng bơi cũng không qua, tỉnh dậy rồi tuy đang còn nằm soài trên giường, người mềm như búp, cái cảm giác biết bay đó còn đang lưu lại trong lòng ngọt ngào như vừa ăn một thổi đường phèn vậy.

Rất nhiều người lúc còn nhỏ thường hay mơ như vậy, Hồ Thiết Hoa cũng thế.

Chỉ bất quá lần này lúc y tỉnh lại rồi, y bỗng phát hiện ra mình đang bay thật.

Không những là mình đang bay, mà là một người đang kẹp mình vào người bay, gió lạnh thổi vào mặt, đầu của y còn đang đau nhức kinh khủng, bốn bề một màu đen tối, không thấy được gì cả, chỉ nghe có người nói:

– Cám ơn trời đất, người cũng đã tỉnh lại. Làm cho người tỉnh lại thật không phải là chuyện dễ.

Người này dĩ nhiên là Sở Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa mà uống say rồi, trừ Sở Lưu Hương ra còn ai mà lay tỉnh được y, muốn cho một người chết sống lại không chừng xem ra

còn dễ dàng hơn một chút.

– Người làm gì vậy?

Hồ Thiết Hoa đã nổi cơn giận lên.

– Ta đang ngủ ngon lành trên giường, người dựng ta dậy làm gì vậy?

Người là con rùa đen hay là vương bát?

Một người uống rượu say xong, nếu ngủ được một giấc ngon lành đến trưa mai, người đó mới là kẻ có phúc, nếu nửa đêm nửa hôm bị người ta lay tỉnh, không thể nào trách y không nổi máu giận lên tới ba trượng.

Sở Lưu Hương đã từng uống say, cái tâm lý đó, dĩ nhiên là y cũng quá hiểu, vì vậy y yên lặng đứng nghe mắng chửi, chờ Hồ Thiết Hoa chửi cho đã cơn tức giận.

Được chửi Sở Lưu Hương như vậy thật tình cũng là một chuyện đã ngửa, một chuyện vô cùng thú vị.

Không thú vị là con rùa đen này nghe chửi xong bèn gia tăng tốc độ lên, không những còn nhanh hơn rùa đen, còn nhanh hơn cả thỏ, thậm chí còn nhanh hơn cả mười con thỏ bị con chồn rượt cộng lại nữa.

Trên đời này đại khái chẳng còn tìm ra được ai nhanh hơn y. Hồ Thiết Hoa chịu hết nổi rồi, cơn hùng hổ cũng xẹp xuống, những câu chửi mắng cũng lớt hết ra khỏi cái đầu đã đau nhức như muốn bị bẻ tung ra, y chỉ còn nước rên rỉ hỏi:

– Người rốt cuộc muốn làm gì vậy.

– Ta chẳng muốn làm gì cả.

Sở Lưu Hương nói.

– Chỉ bất quá muốn có người bầu bạn đi tản bộ chơi thể thôi.

– Tản bộ?

Hồ Thiết Hoa la lối lên:

– Không lẽ chúng ta đang đi tản bộ đây sao?

Giọng nói của y nghe giống như một người đang chết gào lên thảm thiết.

– Mẹ ời là mẹ, trời ời là trời, tản bộ cái kiểu như người, cái mạng già của ta không bị người tản cho mất mạng không được.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

– Chúng ta có thể dừng tản bộ nữa được không? Có thể ngồi nói chuyện tầm phào một lát được không?

– Được.

Sở Lưu Hương đang xông về phía trước như mũi tên vừa rời cung, nói đến dừng là lập tức dừng.

Chỗ y dừng lại tẩu xảo lại là một gốc cây, trên cây tuy không có

hoàng oanh hót líu lo làm người ta tỉnh mắt giấc mộng đẹp, dưới gốc cây táo xảo có một bãi cỏ xanh.

Hồ Thiết Hoa nằm vật người ra bãi cỏ, trừ khi có cây gậy thật lớn đánh vào người y, y nhất định không bao giờ ngồi dậy.

– Người muốn nói chuyện gẫu, hay muốn ngủ?

Sở Lưu Hương nói:

– Không thì chúng ta lại đi tản bộ cũng được.

– Ai nói ngủ? Vương bát dẫn mới ngủ.

Hồ Thiết Hoa làm như vừa mới bị cây gậy đánh vào thật, y lồm cồm bò dưới đất ngồi dậy.

– Người muốn nói gì? Nói chuyện về Đổ tiên sinh có được không?

Người đã gặp mặt ông ta chưa? Người đã gặp con gái của Tiêu Lâm chưa?

– Đều đã gặp tất cả.

– Cái vị Tiêu cô nương đó thế nào? Có đẹp lắm không?

– Không những đẹp, còn rất thông minh.

Sở Lưu Hương nhìn đăm đăm về phương trời xa xăm đen tối:

– Tiêu Lâm nhất định sẽ không ngờ được y có một đứa con gái dễ thương như vậy.

– Sau đó rồi sao?

– Sau đó ta bỏ đi mất.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi:

– Sao người không đi nói chuyện tán gẫu với cô ta thêm chút nữa?

Tại sao lại bỏ đi vội vã quá vậy?

– Không phải ta muốn đi, đó là cô ta muốn ta đi.

– Cô ta muốn người đi, người bèn đi ngay?

Hồ Thiết Hoa cố ý than thở:

– Người biến thành nghe lời hỏi nào vậy?

– Chính cái lúc ta bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

– Hiểu được chuyện gì?

– Những chuyện nên hiểu, đại khái ta đã hiểu hết rồi.

Sở Lưu Hương nói:

– Còn những chuyện không nên hiểu, ta cũng đều hiểu cả luôn. Mấy năm gần đây dãy đông nam miền duyên hải thường hay có cướp biển quấy nhiễu, làm ăn cướp bóc xong bèn lập tức hô hoán kéo nhau bỏ đi, không biết hành tung ở đâu, cũng không biết khi nào bọn chúng sẽ trở lại cướp bóc lần nữa, nếu điều đại quân lại trấn áp, tiền quân lương là một vấn đề lớn, không những vậy còn sợ không khỏi quấy nhiễu lương dân, hà huống bọn đạo tặc đó, cũng chắc gì quan quân có thể đối phó được. Vì vậy nên triều đình mới sai một vị đặc

sứ dùng thân phận một kẻ giang hồ, liên lạc bốn phương hào kiệt để đối phó với bọn cướp đó.

Quyền lực của người này rất lớn, trách nhiệm cũng rất lớn, thân phận càng phải được bảo trì bí mật, nhưng để cho quan phủ qua lại được dễ dàng, không thể không để cho người ta biết y là một người có thân phận tôn quý.

Trong hoàn cảnh đó, triều đình chỉ còn cách mượn một lý do, phong cho y một ân điển gì đó, phong cho con gái y làm công chúa, tuy chỉ là công chúa trên danh nghĩa, nhưng cũng đủ làm người ta nhìn y với cặp mắt khác hơn người thường.

Nghe đến đó, Hồ Thiết Hoa nhin không được phải hỏi:

– Người đã biết người đó chính là Đổ tiên sinh?

– Đúng vậy, ta đã biết từ trước rồi.

Y hỏi ngược lại:

– Nhưng còn người, người có biết cái vị Đổ tiên sinh này là ai không?

– Ông ta là ai?

– Đổ tiên sinh chính là vợ lúc trước của Tiêu Lâm. Ngọc Kiếm công chúa chính là con gái của Tiêu Lâm.

Bàn tay của Hồ Thiết Hoa đã đưa lên sờ sờ vào mũi.

Sở Lưu Hương lại nói tiếp:

– Bà ta thật tình là một người giỏi vô cùng, tuy ta không hiểu rõ lúc bà ta ly khai Tiêu Lâm rồi làm sao qua lại với những người hoàng tộc trong đại nội, nhưng triều đình trọng dụng được bà ta nhất định không phải là không có lý do.

Bọn cướp biển miền duyên hải dần dần bị bà ta áp đảo, dần dần không còn chỗ sinh tồn, lúc đó miền đông nam bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật còn gian hùng, còn bá đạo hơn cả Hải Khoát Thiên của Từ Kinh bang xa lắc, do đó bọn cướp biển lật vật không còn cách nào độc lập sinh tồn bèn đi lại đầu nhập vào lá cờ của y.

Sở Lưu Hương than thở:

– Kiếm báu có hai lưỡi, phạm là chuyện có lợi thì cũng có hại. Đổ tiên sinh tuy đã trừ sạch bọn cướp biển, nhưng lại tạo ra được bá nghiệp trên biển cả cho Sở Thiên vương.

Hiện tại lực lượng của y đã dần dần không còn là thứ Đổ tiên sinh có thể đối phó lại được, vì vậy để phủ an y, Đổ tiên sinh chỉ còn cách đáp ứng với y, gả con gái mình là Ngọc Kiếm công chúa đổi lấy điều kiện hưu binh, đấy dĩ nhiên cũng là cái kế tạm thời bất đắc dĩ, không thể làm gì được hơn.

– Cái đạo lý đó ta cũng hiểu rồi.

Hồ Thiết Hoa cũng đang than thở.

- Vì vậy ta mới chịu làm cái chuyện này.
- Có điều, có người còn chưa biết, không những là mấy tay máu nóng sôi sục trong gang hồ hào kiệt dấn thân ra, thuộc hạ của Sử Thiên vương nhất định cũng có người muốn cản trở?
- Tại sao?
- Bởi vì bọn họ đã tính lên bờ đại sát một trận cướp bóc cho đã đời, Sử Thiên vương mà đi lấy Ngọc Kiếm công chúa, bọn họ còn có cơ hội gì nữa.
- Sử Lưu Hương lại nói tiếp:
- Bọn cướp biển ở Đông Doanh cũng đã tính để cho Sử Thiên vương và Đỗ tiên sinh đánh nhau một bận, đợi hai bên đều tổn thương nặng rồi bọn họ sẽ ngồi không thủ lợi, dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn cho chuyện hôn nhân này thành công được.
- Người đã nhận ra được cái vị cô nương ở Đông Doanh ấy chính là người bọn họ phái lại.
- Ta vốn chưa biết rõ hoàn toàn mầu chót câu chuyện ra sao, nhưng hiện tại thì ta đã hiểu rõ ra rồi.
- Sử Lưu Hương cười khổ:
- Đỗ tiên sinh muốn đặt ta vào chỗ chết, cũng chỉ bắt quá vì sợ rằng ta sẽ tiết lộ thân thế bí mật của Ngọc Kiếm công chúa, phá hoại đi chuyện hôn nhân này, Ngọc Kiếm công chúa vì phải lo cho đại cuộc, không tiếc gì đến thân mình, ta đã hiểu hết chuyện là vậy, còn có thể biết nói gì hơn?
- Vì vậy cô ta muốn người đi, người bèn phải đi thôi.
- Đúng vậy.
- Sử Lưu Hương hững hờ nói:
- Cô ta muốn ta đi, ta chỉ có nước đi, cô ta không muốn ta đi, ta cũng đành phải đi.
- Có phải vì người chẳng còn muốn xen vào chuyện này? Và cũng chẳng còn muốn dính líu gì đến cô ta?
- Sử Lưu Hương hững hờ cười nói:
- Người muốn ta xen vào chuyện gì? Không lẽ muốn ta thế cô ta đi lấy Sử Thiên vương?
- Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn y rồi lắc đầu than thở:
- Con người của người thật tình càng lúc càng chẳng còn thú vị gì, lúc trước người có như vậy đâu, bất kể gặp phải chuyện gì dù có khó khăn đến đâu, người cũng không hề chùn bước; bất kể gặp phải đối thủ đáng sợ đến đâu, người cũng đều liều mạng xông vào.
- Y cười nhạt:
- Không ngờ hiện tại người đã biến thành con rùa đen thụt đầu vào

trong cổ.

Sở Lưu Hương chẳng tức giận chút nào:

– May mà người còn chưa biến đổi, người nhất định vẫn còn đi làm cho xong cái chuyện người đã đáp ứng với người ta.

– Dĩ nhiên là ta sẽ làm chuyện đó.

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng nói:

– Người cũng chẳng cần phải lo cho ta, muốn đi thì cứ đi đi.

– Trước khi đi, chúng ta uống rượu với nhau một lần nữa được không?

Sở Lưu Hương nói giọng phảng phất thật thê lương:

– Tấu xảo ta biết được gần đây có vài thùng rượu ngon.

Rượu đã uống hết không ít, một người một thùng, ngồi trên nóc một tòa lầu cao, đưa miệng lại tu từ trong thùng ra.

Bình thời, uống rượu vào rồi Hồ Thiết Hoa nói chuyện còn ồn ào hơn cả ai, hôm nay y chỉ uống rượu, không nói chuyện. Hình như y đã hết còn muốn nói chuyện với hạng người như là Sở Lưu Hương.

Nhưng Sở Lưu Hương lại có vẻ mặt khoan khoái rõ ràng, y nói chuyện lại nhiều hơn lúc bình thường nhiều.

Hồ Thiết Hoa nghinh mặt ngồi nghe hết nửa ngày, rồi mới nghinh mặt lên hỏi:

– Người đã nói chuyện xong chưa?

– Còn chưa xong.

– Người còn muốn nói gì nữa?

Sở Lưu Hương ngẩng cổ tu vào mấy ngụm rượu lớn, rồi bỗng dùng cái giọng thật kỳ quái nói:

– Ta còn muốn nói cho người nghe một chuyện, một chuyện người khác chưa ai biết được rõ ràng, ta cũng chưa bao giờ nói với người.

Ai ai cũng biết chúng ta là bạn rất thân, đều cho rằng ta đối với người rất tốt, người gặp phải vấn đề gì ta đều có thể giải quyết được giúp người, ngay cả chính người không chừng cũng nghĩ như vậy.

Sở Lưu Hương cười cười:

– Chỉ có mình ta là biết được trong lòng thôi tình huống không hẳn là như vậy.

Y lại ôm thùng rượu lên tu mấy ngụm lớn, tu nhanh còn hơn cả lúc bình thời.

– Thật ra người đối với ta còn tốt hơn ta đối với người nhiều, chỗ nào người cũng đều nhân nhượng ta, có rượu ngon thịt béo đàn bà đẹp người không hề đi tranh giành với ta, hai đứa mình cùng nhau làm chuyện lớn oanh liệt là thế, nhưng thành danh nở mặt mở mày thì là ta, thật ra người cũng đi đánh nhau sống chết như ta vậy.

Sở Lưu Hương nói:

– Chỉ bắt quá đánh nhau xong rồi, người trốn mất, trốn tới một quán rượu nhỏ nào đó không ai biết, tùy tiện tìm một người đàn bà nào đó, còn ráng cưỡng bách chính mình đi thừa nhận rằng mình yêu cô ta muốn chết đi được.

Hồ Thiết Hoa cũng bắt đầu uống rượu ừng ực từng ngụm lớn, uống như liều mạng.

– Người làm như vậy chỉ bắt quá vì ta là Sở Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa làm sao bì lại được Sở Lưu Hương? Vinh quang dĩ nhiên phải để cho Sở Lưu Hương nhận lấy.

Y đưa cặp mắt uống rượu nhiều vào rồi còn sáng rực hơn cả lúc bình thường, trừng trừng nhìn Hồ Thiết Hoa:

– Có điều hiện tại ta muốn nói cho người nghe, người làm rồi, làm to, làm tai hại.

Giọng nói của Sở Lưu Hương bỗng biến hẳn:

– Hiện tại, ta nhất định phải để cho người biết Hồ Thiết Hoa không hề có chỗ nào bì không lại được với Sở Lưu Hương, không có Sở Lưu Hương, vấn đề của Hồ Thiết Hoa cũng đều giải quyết được như thường, y vẫn có thể sống nhả ra như vậy, không những thế còn sống khoan khoái hơn trước nhiều. Cặp mắt của y mở trừng ra càng lớn:

– Nếu người không hiểu cái điểm đó, người chẳng phải là con người, người là con lợn, con lợn chết tiệt.

Thùng rượu đã trống rỗng.

Hồ Thiết Hoa bỗng đứng bật dậy, y dùng sức ném thùng rượu ra thật xa, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương mắng lên một câu:

– Đánh rắm thối lắm, người nói chuyện như đánh rắm vậy, đánh rắm còn thối gấp trăm lần rắm chó.

Y mắng thì hung dữ như vậy, nhưng cặp mắt y phảng phất như có nước mắt muốn trào ra.

– Hiện tại ta cũng muốn nói cho người nghe, nếu người cho rằng ta không hiểu người đánh những thứ rắm thối đó ra là có ý gì, người cũng làm lắm.

– Người hiểu cái ý của ta?

Sở Lưu Hương cười nhạt nói:

– Người hiểu cái khỉ mồm!

– Ta không hiểu, còn ai hiểu?

Hồ Thiết Hoa nói:

– Người cố ý làm bộ chẳng quan tâm gì, bắt quá người muốn giấu ta, một mình đi tìm Sở Thiên vương liều mạng.

Y nắm chặt hai nắm tay, ráng cầm lại nước mắt:

– Người có chịu thừa nhận hay không? Nếu người còn chưa chịu thừa nhận, ta sẽ đâm chết người.

Sở Lưu Hương cũng nhảy bật dậy, dùng sức ném thùng rượu ra thật xa, nắm chặt hai nắm tay lại, trừng mắt nhìn y:

– Cho dù ta có đi đi, thì có liên quan gì tới người? Ta đi chuyện ta, người làm chuyện người, người phùng mang trợn mắt lên làm gì?

Hai người đứng đó, người này trừng trừng nhìn người kia, nắm tay đã nắm lại thật chặt rồi, hình như đã sắp liều mạng với nhau tới nơi. Cũng không biết đã qua bao lâu, cũng không biết là vào lúc nào đó, hai cặp quyền đều cứng như thép nguội đã nắm chặt lấy nhau.

– Người thật không phải là thứ gì cả.

– Ta vốn chẳng phải là thứ gì, người cũng vậy, chúng ta đều là người mà.

– Người chẳng phải người, người là con giun trong bụng của ta, nếu không làm sao người biết ta đi làm gì.

– Bởi vì ta biết người.

Hồ Thiết Hoa nói:

– Ta còn hiểu người hơn cả ông già của người.

Nói xong câu đó, chính y cũng đã bật cười trước, cả hai người đều cười vang lên, ngay cả những người ở cách đó cả dặm đường cũng bị tiếng cười của họ lay tỉnh dậy.

Bọn họ đã muốn cười rồi, sẽ liều mạng mà cười, bọn họ muốn uống rượu rồi, sẽ liều mạng mà uống.

Muốn liều mạng đi sống chết thật rồi, cũng sẽ không một chút nào do dự.

– Được, người đi liều cái mạng của người, ta liều cái mạng của ta.

Chỉ bất quá nếu có người nào muốn lấy được cái mạng của chúng ta, đại khái còn không được dễ dàng lắm.

– Lấy mạng của người rồi còn có ta, lấy mạng của ta rồi còn có người, ai mà liều mạng nổi.

– Chẳng ai cả!

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 8

Sát Cơ Trong Mưa Bão

Sét đánh lên, sấm vang động ầm ì, mưa đổ ầm xuống như cơn tức giận trong lòng bấy lâu nay rốt cuộc đã nổ bung ra. Từng tia chớp lóe lên xé ngang dọc bầu trời đen nghịt. Từng hạt mưa lóng lánh như trân châu rơi xuống bên thành một màn sáng bạc, bao trùm lấy mặt đất đen ngòm Hiện tại phải là lúc mặt trời ló dạng, nhưng trời đất vẫn một màu đen tối lúc không có tia chớp lóe lên. Sở Lưu Hương đứng dưới mưa, để cho từng hạt mưa buốt giá đập xuống người mình, đập xuống thật là sảng khoái. Y đã nhàn rồi bấy lâu nay. Hai năm gần đây, ngoài chuyện phẩm trà uống rượu, xem trăng thưởng hoa thưởng tuyết ra, y hầu như không làm chuyện gì khác hơn. Cái thế giới này hầu như không còn chuyện gì làm cho y cảm thấy kích thích lên, đáng để y mạo hiểm đi làm, cũng không còn người nào đủ làm y toát mồ hôi hột. Có điều bây giờ đã có rồi đây. Hiện tại đối thủ của y là Sở Thiên Vương tung hoành bốn bể, chẳng coi ai vào đâu, là một kẻ chưa từng bị bất kỳ ai đánh bại. Nghĩ đến lúc phải đối diện một kẻ như vậy, phấn khởi và kích thích làm cho lồng ngực của Sở Lưu Hương có một luồng máu nóng sôi sục lên, còn nói đến chuyện thành công thất bại hay sống chết, y chẳng bận tâm nghĩ đến. Mạo hiểm không phải là sở thích của y, mà là bản tính của y, cũng như dòng máu đang chảy luân lưu trong người y vậy. Mưa càng lớn, Sở Lưu Hương bước mạnh về phía trước, đi ra khỏi thành, đi đến một con đường nhỏ bùn lầy trên một cái núi nhỏ không người. Y cố ý đi lại nơi đây, bởi vì lúc này y bỗng cảm thấy được có một mùi sát khí thật mãnh liệt. Y nhìn không thấy, người không ra, sờ không tới nhưng y cảm thấy được, cảm giác của y, cũng như của một con báo ngửi được mùi máu tanh thật là minh mẫn chính xác. Mùi máu tanh bị mưa bão làm lạt đi, mùi sát khí cũng vậy. Kỳ quái là lần này cái sát cơ y cảm thấy được trong mưa bão ngược lại mãnh liệt hơn bình thường thật rõ ràng. Lần này, y lại gặp phải một đối thủ cực kỳ cổ quái và đáng sợ. Không còn nghi ngờ gì cả, đối thủ của y đang rình rập trong bóng tối chờ dịp lấy mạng của y. Y không biết người này là ai, cũng không biết tại sao muốn giết người, y chỉ biết rằng người này mà xuất thủ, nhất định phải là cú trí

mệnh, rất có thể y không cách nào tránh né chống đỡ được. Nhưng không những y không hề thoái lui rút rè sợ hãi, ngược lại tinh thần của y lại càng thêm phần chấn. Y chờ người này xuất chiêu, phảng phất như một người con gái đang chờ ước hẹn lần đầu tiên với người tình. Hiện tại y đã lên tới đỉnh núi nhỏ, trên đó, cây cối nham thạch trong bóng tối đều là chỗ nấp rất tốt cho những kẻ muốn ám sát người ta. Sát cơ y đang cảm thấy lại càng thêm mãnh liệt, nhưng người y đang chờ vẫn chưa xuất chiêu. Người này còn đang chờ gì vậy? Trên thế giới này có hạng người trời sanh ra là để giết người. Bọn họ là người, không phải dã thú, nhưng thiên tính của bọn họ lại có cái trầm ổn của một con gấu, tàn bạo của một con sói, minh mẫn như một con báo, giảo hoạt và kiên nhẫn như một con chồn. Người này là hạng người đó không nghi ngờ gì cả. Y còn đang đợi, chỉ vì y muốn đợi cái cơ hội tốt nhất. Sở Lưu Hương bèn cho y một cái cơ hội như vậy. Sét và chớp cách nhau một thời gian khẳng định, Sở Lưu Hương đã tính trước khoảng cách đó. Vì vậy y bỗng trượt chân ngã ra. Chính trong khoảng khắc đó, ánh chớp lại lóe lên, trong khu rừng đen tối đó bỗng có một cái bóng đen bay ra như một con dơi. Ánh chớp vừa lóe lên, sét đã đánh xuống. Từ những tia sáng còn lại của làn chớp vừa xé tan đám mây kia vừa đủ thấy một đường đao quang lóe mắt tùy theo tiếng sét từ trên đánh xuống, kèm theo oai lực của trời đất, chém thẳng xuống đầu Sở Lưu Hương. Đây là nhát đao phải thắng phải giết chắc. Nhát đao ấy phảng phất đã nhập vào một thể với cú sét chấn động trời đất đó. Bất hạnh lại là, Sở Lưu Hương không hề bị trượt chân thật, y chỉ bất quá có vẻ như đang bị trượt chân thế thôi. Cái dáng vẻ đó cũng không phải dễ dàng gì mà làm bộ được. Cũng giống như cái chiêu dụ địch trong võ công, cái trượt chân đó ẩn tàng một tư thế phòng thủ không sao công kích vào được. Vì vậy nhát đao đó chém trật đĩa Trời đất lại trở về một màu đen kịt, một bức màn đen tối không bờ bến, Sở Lưu Hương lại thấy không được người này nữa. Nhưng người này cũng không còn thấy được Sở Lưu Hương. Cho dù y có thể như một gã nhẩn giả cao cấp nhất có thể thấy vô số

chuyện người khác không thấy được, nhưng y đã không còn thấy được Sở Lưu Hương.

Bởi vì Sở Lưu Hương vừa tránh được nhát đao ấy y bỗng biến đi mất tăm mất dạng như một kỳ tích.

Ánh chớp lại lóe lên.

Một gã áo đen bao mặt đứng trên đỉnh núi, cặp mắt từ bao che mặt chiếu ra hai tia sáng lạnh lùng mà yêu quái, hai tay y đang cầm một cây trường đao hình thù quái dị, mũi đao chúc xuống.

Im lìm không động đậy ở đó, có điều toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không chờ dịp phát động.

Chỉ cần Sở Lưu Hương xuất thủ, y sẽ đánh ngay ra một cú phản công hung bạo không thể nào tưởng được.

Sở Lưu Hương không xuất hiện.

Một tia chớp lại lóe lên, một lần nữa rồi một lần nữa.

Người này vẫn còn đứng yên đó không chút động đậy, vẫn giữ nguyên tư thế không mảy may thay đổi.

Y không thể động đậy cũng không dám động đậy.

Bởi vì hiện tại tình huống đã thay đổi rồi, đối thủ của y đã đổi mất cái ưu thế lúc nãy của y, làm như y vậy, bây giờ đang rình rập y trong bóng tối, tùy thời tùy lúc đều có thể đánh ra một cú trí mệnh.

Chỉ cần y động đậy, cái tư thế hầu như tiếp cận với hoàn mỹ đó sẽ bị phá hoại ngay lập tức.

Cái khoảnh khắc nhỏ bé đó chính là chỗ trọng yếu định đoạt sự thắng bại và sống chết của y Mưa bỗng nhẹ bớt đi, trời bỗng nhiên sáng lên, tay y vẫn còn đang ở tư thế bất động, nhưng cặp mắt lạnh lùng tàn bạo mà trầm tĩnh của y đã có bề biến đổi.

Tinh lực của y đã bị tiêu hao quá nhiều.

Mặt đối với một kẻ địch không thấy được, lâm vào hoàn cảnh lúc nào cũng có thể xảy ra mà mình không dự liệu được.

Tinh thần và thể lực của y đã bị hao tổn còn nhiều hơn lúc y đang vùng đao chém giết.

Càng đáng sợ hơn là tinh thần của y đang dần dần đi vào khủng hoảng tan rã.

Y không cách nào chịu nổi cái áp lực đó, ánh mắt của y đã bị tán loạn, mưa trong tay y đang trút xuống đất, mà như thanh trường đao đang được đưa thẳng lên trời.

Chính lúc đó trong khu rừng âm u bỗng có tiếng thở dài vọng lại:

– Người đã chết rồi, người đã chết lâu rồi.

Một cái giọng đầy bi thương cảm thán nói:

– Nếu Sở Lưu Hương cũng là một kẻ giết người như người, thì hiện

tại người đã là người chết rồi.

Y thở than:

– Thật ta không ngờ được rằng một tay tự xưng vô địch, đệ nhất Y Hạ nhân giả là Xuân Lôi Y Thứ, lần này lại thua thật thảm thương như vậy, Sở Hương Soái còn chưa xuất thủ, người đã thua về tay y rồi, thật là đáng tiếc quá.

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói của người này đã xa lắc.

Y Hạ Xuân Lôi bỗng ngồi xuống đất, ngồi ngay ra vũng bùn, y bỗng rút từ trong thắt lưng ra một cây đao ngắn, đâm một nhát vào trong bụng mình.

Trong khu rừng âm u đó bỗng có một cô gái cầm cái dù làm bằng giấy dầu màu đỏ tươi uyển chuyển bước ra.

Lưỡi đao đi từ trái qua phải, máu tươi bắn vọt ra như mũi tên.

Cái vị Anh Tử cô nương này thì chẳng thêm liếc tới nửa mắt, cô hướng về một cây cổ thụ xa xa nhoèn miệng cười một cái, duyên dáng thi lễ:

– Sở Hương Soái, đêm nay đốt đèn, sẽ có Tình cô nương ở Vọng Tình ở nơi đó cung kính chờ Hương Soái đãi giá, tôi cũng hy vọng Hương Soái đến được, không biết Hương Soái có dám đến không? Ly rượu thủy tinh lóng lánh, cây thất huyền cầm tinh mỹ, trên tường có treo một bức đối liễn, không biết do một vị tài tử nào hạ bút: Hà dĩ khiển thử (Làm sao bỏ được) Thùy nặng vong tình? (Ai mà quên được tình) Một lão già tóc bạc gầy ốm khô khan nhỏ bé, dùng thái độ thật ôn hòa và cao nhã lễ độ, đưa ly lên mời Sở Lưu Hương – Tại hạ Thạch Điền Tề Tham tá vạ môn, tuy lâu nay ở một xứ nhỏ bé như Đông Doanh, nhưng đã ái mộ hiệp danh của Hương Soái từ lâu nay.

Lão già nói:

– Sáng sớm hôm nay, tại hạ được hân hạnh chính mắt thấy Sở Hương Soái dùng một thứ kiếm vô thanh vô hình vô ảnh, chiến thắng đao pháp như sấm sét của Y Thứ, làm tại hạ lãnh ngộ được ý nghĩa dĩ tĩnh chết động, dĩ bất biến ứng vạn biến trong võ thuật, làm tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Lão đã quá già rồi, thân thể đã quá suy nhược rồi, nói chuyện giọng điệu cũng đã khàn khàn hết hơi. Nhưng một lão già từ xứ ngoài mà nói tiếng Hán lưu loát như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nghe lão ta nói, có thể nhận ra được lão rất thâm hiểu võ học Trung Hoa, nhìn cặp mắt loang loáng rực sáng đó của lão cũng có thể thấy được trong cái thân thể suy nhược đó của lão, vẫn còn có một ý chí thật kiên cường và một sự tôn nghiêm và tự tin không thể xâm phạm

được.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

– Thạch Điền Tề tiên sinh quá khách khí thôi, chỉ tiếc là tôi không phải là người biết khách khí lắm, không những vậy còn có một thứ bệnh.

– Hương Soái cũng có bệnh?

Lão già hỏi:

– Bệnh gì?

– Bệnh đau đầu.

Sở Lưu Hương nói:

– Tôi vừa nghe nghe người ta nói chuyện khách khí, là tôi đau đầu muốn chết luôn!

Lão già cũng bật cười:

– Vậy thì tôi nói thật lòng.

Thạch Điền Tề hỏi Sở Lưu Hương – Ông có biết ai sai Y Thử giết ông không?

– Tôi biết, chính là ông.

– Tại sao tôi lại sai y đi giết ông vậy?

Lão già tự mình trả lời câu hỏi:

– Bởi vì tôi muốn biết ông có phải thật là có bản lĩnh như trong truyền thuyết không.

– Tại sao ông lại muốn cái điểm đó?

– Bởi vì tôi muốn nhờ ông giết một người.

– Giết ai?

– Sử Thiên Vương!

– Tại sao ông muốn giết y?

Sở Lưu Hương hỏi:

– Tại sao ông không để cho y đi đối phó với chúng tôi?

– Tôi muốn giết y, chỉ bất quá là chuyện riêng ân oán của tôi và y thế thôi.

Lão già nói chuyện thái độ vẫn còn ôn hòa:

– Tôi đã sống lâu chừng này rồi, hiện tại cái nguyện vọng duy nhất của tôi, chính là được thấy y chết trước mình.

Lão ta lấy cặp mắt loang loáng nhìn chăm chú vào Sở Lưu Hương:

– Muốn y chết dĩ nhiên chẳng phải là chuyện dễ, người duy nhất làm được chuyện này chính là ông.

Thạch Điền Tề nói:

– Nhưng tôi cũng biết muốn ông làm chuyện này cũng không phải là chuyện dễ.

Lão bỗng nhiên vỗ tay mấy cái, Anh Tử cô nương lập tức ôm một cái

rương bước vào:

– Tôi biết cô ta tốn ba chục vạn lượng mua một cái rương.

Lão già nói:

– Nhưng tôi tin rằng cái rương này đại khái còn không chỉ có ba chục vạn lượng thôi.

Lão ta mở cái rương ra, bên trong đựng đầy những minh châu và bích ngọc.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi:

– Cái rương này đại khái ít nhất cũng phải trị giá một trăm năm chục vạn lượng. Cho dù là đồ ăn cắp, đem đi bán cho người chuyên môn cũng bán được bảy tám chục vạn lượng.

Lão già vỗ tay cười lớn:

– Hương Soái nhãn quang thật cao minh quá chừng, chỉ bất quá, cái phương pháp định giá của tôi có chỗ không giống.

– Chỗ nào không giống?

– Tôi định giá bằng người. Trước giờ tôi vẫn thích dùng người để định giá.

Thạch Điền Tề nói:

– Tôi tính giá cái rương này đại khái đủ để mua được trinh tiết của ba ngàn cô gái, cũng đủ mua một số lượng dững sĩ đi liều mạng cho mình.

Trân châu, bích ngọc trong rương dưới ánh đèn càng chiếu lóng lánh huy hoàng, ngay cả Sở Lưu Hương cũng nhìn muốn ngất người ra.

Thạch Điền Tề tíu mắt lại, nhìn Sở Lưu Hương chăm chú:

– Hiện tại cái rương này đã thành ra của ông.

Lão già nói:

– Nếu ông làm xong chuyện tôi nhờ ông làm sẽ còn có một cái rương như vậy nữa là của ông.

Sở Lưu Hương bật cười lên, y bỗng nhiên cũng vỗ tay lên mấy cái:

– Tiểu Tình, cô đang ở đâu thế? Cô vào đây một chút được không?

Tiểu Tình dĩ nhiên là vào được.

Nếu cô không có ở đây, nơi đây làm sao mà được gọi là quán Vọng Tình cho được? Nếu nơi đây không có Tiểu Tình, còn có ai lại đây làm gì?

Tiểu Tình thật ra cũng không thể xem là đẹp lắm, cặp mắt của cô cũng không thể xem là lớn lắm, cái cằm cũng không xem là nhỏ, không những vậy còn có vẻ ốm quá đi một chút, nhưng có thể làm người ta quên không được cô.

Bởi vì bất kỳ ai nhìn cô cũng đều cảm thấy hình như cô có chỗ gì thật đặc biệt, chỗ gì đó không giống người nào khác, không cùng một

kiểu như người khác.

Dĩ nhiên cô cũng có những chỗ giống những người đàn bà khác, nhìn thấy châu báu, mắt cô cũng giống như con mắt người khác.

– Những thứ trong cái rương này ít nhất cũng trị giá một trăm năm chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương nói:

– Nếu cái vị lão tiên sinh này chịu đưa cái rương cho cô, cô có chịu ngủ với ông ta không?

– Sao em lại không chịu?

Giọng của Tiểu Tình mềm mềm mại mại:

– Em vốn làm cái chuyện như vậy, đàn bà làm cái chuyện như chúng em, cả đời cũng kiếm không ra được chừng đó, nếu chỉ có một đêm mà kiếm được bao nhiêu đó, bất kể ông kêu em làm gì cũng được.

Cô dịu dàng thở nhẹ ra một hơi:

– Chỉ tiếc là tối nay em không cách nào kiếm được.

– Tại sao vậy?

Tiểu Tình dựa vào người Sở Lưu Hương mềm xèo như không có chút xương, cô đưa bàn tay mềm mại xoa xoa chóp mũi của y giùm cho y:

– Bởi vì tối nay có ông ở đây, em phải bầu bạn với ông.

Thạch Điền Tề bỗng biến hân sắc mặt thành ra trắng bệch, bởi lão đã hiểu được ý của Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lấy một ngón tay cứng ngắt đẩy cái rương tới trước mặt lão ta:

– Xem ra tối nay hình như ông không có hy vọng gì rồi, bất kể ông muốn kiếm người ngủ với ông, hay kiếm người liêu mạng với ông, đều chẳng có hy vọng gì cả.

Nụ cười của y cũng rất ôn hòa, nhã nhặn và lễ phép.

– Vì vậy tốt nhất là ông nên đi đi thôi, đem cái rương này đi luôn, không những vậy, tốt nhất là nhanh nhanh một chút.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

– Bởi vì tôi có thể bảo đảm, tối mai e rằng ông cũng chẳng có hy vọng gì cả.

Còn chưa đến canh ba, Sở Lưu Hương đã ngủ vùi, không phải y ngủ trên giường của Tiểu Tình mà là ngủ trên một cỗ xe ngựa.

Y thích ngủ trên xe, ngủ dậy là đã đến một nơi khác, không chừng là một nơi xa lạ y chưa hề đặt chân đến bao giờ, cái thứ cảm giác ấy cũng rất là thú vị.

Ngồi xe và ngủ nghê là những chuyện rất lãng phí thời gian, không những vậy còn rất vô vị, tới tay y lại là một chuyện rất thú vị.

Trên thế giới này rất nhiều chuyện cũng đến như vậy. Cuộc sống vốn có rất nhiều thứ không như ý mình, không thú vị chút nào xảy ra, không ai tránh khỏi được những điều đó, nhưng một người chân chính hiểu được cách hưởng thụ cuộc sống, họ sẽ thế nào cũng có cách thay đổi.

Xe nhẹ, ngựa khỏe, đi rất nhanh, Sở Lưu Hương vẫn ngủ rất ngon giấc.

Bỗng nhiên, cửa sổ xe bỗng hé mở ra một người từ trên nóc xe trườn nhẹ vào như một con rắn, eo lưng mềm mại linh hoạt, cặp đùi chắc nịch thon dài, ngồi gọn vào một chỗ đối diện với Sở Lưu Hương, cặp mắt to đen rõ ràng đang nhìn chăm chú vào Sở Lưu Hương, nhìn thật lâu. Sở Lưu Hương vẫn hình như hoàn toàn không hay biết gì.

Y ngủ như một con mèo lười biếng, muốn lay tỉnh một con mèo lười biếng thật tình không phải là chuyện dễ dàng, nhưng cái vị Anh Tử cô nương âm hồn bất tán này đại khái vẫn có cái cách của cô.

Cô nhất định phải cho con mèo lười biếng này ngửi mùi cá tươi trước.

Mèo mà ngửi thấy mùi cá còn không biết tỉnh dậy thì con mèo đó chẳng còn phải lười biếng nữa, nó đã là con mèo chết.

Nơi đây chẳng có cá, ở đâu lấy ra bây giờ?

Anh Tử chỉ còn cách biến mình thành con cá trước, một con cá mà hạng mèo lười biếng như Sở Lưu Hương ưa thích.

Sở Lưu Hương quả nhiên chẳng bao lâu đã bắt đầu chịu hết nổi.

Cặp mắt của y tuy vẫn còn nhắm nhưng bàn tay của y đã chụp lấy bàn tay của cô.

– Không được làm vậy, tôi cũng biết đánh đòn đấy.

Anh Tử cười ngặt nghẽo:

– Em biết ngay anh có ngủ thật đâu, nhưng nếu anh mà không mau mau mở mắt ra, không chừng em sẽ phải nuốt chửng anh đó.

Mèo ăn cá, cá có lúc cũng biết ăn mèo, không những biết ăn mèo mà còn biết ăn cả người.

Sở Lưu Hương thở ra, y chỉ còn nước mở mắt, không những vậy mà còn bắt đầu sờ sờ mũi.

– Cô có thể nói giùm tôi nghe được không, tại sao cô nhất định phải đánh thức tôi dậy? Tại sao không cho tôi ngủ một giấc?

– Em ngủ không được, anh cũng sẽ không ngủ được.

– Tại sao không ngủ được?

– Em có tâm sự.

– Cô cũng có tâm sự?

Sở Lưu Hương hình như cảm thấy rất kỳ quái:

– Tại sao cô có tâm sự?

– Bởi vì em nghe những chuyện đáng lý không nên nghe.

Anh Tử nói:

– Anh cũng vốn là không để em nghe được chuyện đó đâu, chỉ tiếc là tối hôm đó anh nằm trên nóc nhà uống rượu, uống khoái chí quá, quên cả gần đó có một người đàn bà đã học nhẩn thuật mười bảy năm nay, cũng giống như anh vậy, là chuyên gia nghe trộm người ta nói chuyện.

Sở Lưu Hương cười khở:

– Hôm đó chúng tôi nói gì cô đều nghe hết cả?

– Chính vì em nghe được, vì vậy em mới kỳ quái.

Anh Tử nói:

– Tại sao anh lại đi từ chối ông ta? Đó là một trăm năm chục vạn lượng bạc, chẳng phải là một trăm năm chục lượng, tại sao anh không chịu nhận, không lẽ anh cho ông ta là người quá khờ không nỡ đi lấy tiền của ông ta?

– Không chừng là vậy.

– Vậy thì sao anh lại đi bức bách một người đàn bà đáng thương như em đây, lấy đi ba chục vạn lượng bạc?

– Bởi vì cô không những cô muốn nhìn trộm người ta tắm, cô còn muốn bắt người ta bỏ vào trong rương đem đi.

Anh Tử nhìn y đăm đăm cả nửa ngày, mới nhẹ nhàng thở ra một tiếng nói:

– Em biết anh nói toàn là lời giả dối, anh không chịu thu tiền của Thạch Điền Tề vì anh ghét những hạng người như ông ta, không thèm làm chuyện gì giùm ông ta, thế thôi.

Anh Tử nói:

– Nếu anh ghét một người nào, cho dù y đem tiền lại chất đống trước mặt, chất còn cao hơn cả núi, anh cũng chẳng thèm để mắt đến.

Sở Lưu Hương cười nói:

– Nói vậy, tôi đòi tiền của cô, dĩ nhiên là vì tôi thích cô lắm.

Anh Tử lại nhìn đăm đăm vào y, một hồi thật lâu rồi bỗng nói:

– Em cũng thích anh nữa, em thích anh còn hơn ai cả, dĩ nhiên còn hơn cả cô công chúa ấy thích anh, em cũng biết anh thích em là giả dối, nhưng em thích anh là chuyện không giả dối tí nào.

Cô nắm tay Sở Lưu Hương, không để cho y sờ vào mũi:

– Nhưng thật tình em không hiểu anh là hạng người như thế nào.

Anh Tử nói:

– Thạch Điền Tề muốn đối phó với Sở Thiên Vương, bởi vì Sở Thiên

Vương giành giật đi mất ái thiếp của ông ta là Hà Cơ, còn anh? Tại sao anh làm vậy?

Không lẽ anh vì cô công chúa ấy thật sao?

Sở Lưu Hương không trả lời, ngược lại, y còn hỏi:

– Sử Thiên Vương tranh mất ái thiếp của Thạch Điện Tề, vì vậy lão mới sai cô đi trộm công chúa của Sử Thiên Vương, nhưng Ngọc Kiếm sơn trang cao thủ đông như kiến, cô làm sao bỏ cô ta vào trong rương đem đi được?

– Ba tháng trước em kiếm cách thay thế được Hương Nhi.

Anh Tử lại giải thích:

– Hương Nhi chính là ả a đầu chuyên hầu hạ tắm cho công chúa.

Cô chớp mắt nói:

– Đại khái chắc anh cũng biết cái vị công chúa đó là người rất sạch sẽ, y phục ít khi chịu mặc lại lần thứ hai, thường thường phải đem rương áo quần này tới rương áo quần khác đem cho người ta. Đây chẳng phải là lần đầu tiên.

– Chỉ bất quá lần này đem cái rương ra, trong đó không phải là y phục cũ, mà là người mặc y phục.

Sở Lưu Hương thở ra:

– Nghe cô nói, làm như chuyện đơn giản lắm vậy.

– Vốn là chuyện đơn giản lắm chứ.

Anh Tử nói:

– Trên đời này có rất nhiều chuyện xem ra thì phức tạp lắm, thật ra đều đơn giản như vậy thôi.

Nét mặt cô bỗng biến thành nghiêm trang:

– Chỉ bất quá, nếu có người muốn lên lút lên chiếc thuyền của Sử Thiên Vương có tên là “Thiên Vương Hiện?”, chuyện đó chẳng còn là đơn giản như vậy nữa, cho dù là Sở Lưu Hương không có chuyện gì làm không được, cũng e rằng làm không được đâu.

– Sao!

– Trong vòng một tháng, y thể nào cũng ở trên chiếc thuyền đó hơn hai mươi ngày, nếu anh lên không được chiếc thuyền đó, là anh không thể nào gặp được y, nếu anh không biết chiếc thuyền đó nằm ở đâu, thì làm sao anh lên được chiếc thuyền đó?

– Có lý.

Sở Lưu Hương thừa nhận:

– Muốn làm chuyện này quả thật không phải đơn giản.

Anh Tử lại nhướn miệng cười, cười như hoa anh đào đang nở rộ:

– May mà vấn đề còn có thể giải quyết được.

Cô nói:

- Bất kể là chuyện khó khăn ra sao, thế nào cũng có cách giải quyết.
- Giải quyết thế nào?
- Chỉ biết anh tìm được người có biện pháp giúp anh một chút, vấn đề sẽ giải quyết được ngay.
- Ai là người có biện pháp ấy?

– Em!

Anh Tử lấy ngón tay nhỏ nhỏ mềm mại trắng ngần chỉ vào cái mũi xinh xắn lung linh của mình:

- Người có biện pháp đó chính là em.

Sở Lưu Hương cũng bật cười, cười còn khoan khoái hơn cả Anh Tử

- Như vậy, xem ra vận khí của tôi cũng còn quá tốt, vẫn còn gặp được người có biện pháp như cô đây.

- Em nghe nói vận khí của anh trước giờ vẫn tốt lắm mà.

- Nhưng tại sao cô lại đi giúp tôi vậy?

– Thứ nhất, tại vì em cao hứng, thứ hai, tại vì em nguyện ý, Anh Tử đưa cặp mắt thật ướt át nhìn Sở Lưu Hương cười cười – Thứ ba, tại vì em thích anh.

- Tại sao cô bỗng nhiên biến ra thích tôi vậy?

Sở Lưu Hương vẫn còn cười rất khoan khoái.

- Tại sao anh lại nói như vậy?

Anh Tử đã ra vẻ giận dỗi:

- Tại sao anh lại cứ coi em như một người vô tình vô nghĩa là thế nào?

– Tôi biết cô vừa có tình lại vừa có nghĩa, tôi cũng biết, là nếu không có cô, chuyện này chắc chắn tôi làm không xong.

Sở Lưu Hương dịu dàng nói:

- Nhưng cô có biết hiện tại tôi muốn làm chuyện gì không?

- Em không biết.

Anh Tử chớp mắt, giọng nói cô ngọt còn hơn đường:

- Em không biết thật đấy.

- Tôi tin cô.

Sở Lưu Hương nói càng thêm dịu dàng:

- Tôi tin là không những cô không biết, cô còn ngay cả nghĩ cũng nghĩ không ra.

Ánh mắt của Anh Tử mềm mại như tơ:

- Không chừng em biết đấy? Không chừng em đã nghĩ từ lâu!

Cô không nghĩ ra được.

Bởi vì cô vừa nói xong câu đó, Sở Lưu Hương đã mở cửa xe, ném cô ra ngoài như ném một trái cầu.

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 9

Giấc Mơ Xuân Đi Không Dấu Tích

Đây là con thuyền ba lá thật tinh mỹ, buồm màu trắng tinh, thân thuyền dài mà hẹp, thể chất kiên cố, thực bóng loáng, cho người ta có cảm giác nhanh mà ổn và lại hoa lệ.

Ánh mặt trời sáng lạng, nước biển màu xanh đậm, mấy con chim hải âu đang lượn quanh cột buồm, xa xa bờ biển chỉ còn là một dãy xám mờ, trong khoang thuyền thảnh thơi lại có tiếng cười khúc khích thật yêu kiều vọng ra.

Đây là cái thế giới của riêng y, nhất định không có người khách nào y chán ghét bèn mắng.

Y đã trở về lại, đang thoải mái nằm soài ra sàn ván gỗ, uống ly rượu bồ đào trần lạnh dưới mặt biển sâu.

Chỉ tiếc là lúc này xe ngựa bỗng dừng lại, giấc mộng của y đã biến thành thực tại.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi, y ngồi dậy một cách lười biếng. Phía ngoài song cửa vẫn còn là màn đêm đen kịt, cũng còn cách lúc trời sáng một thời gian dài. Con ngựa kéo xe tại sao lúc này lại ngừng? Không lẽ phía trước có chuyện gì xảy ra sao?

Sở Lưu Hương đã phát hiện ra có chỗ không phải. Chính ngay lúc đó, cửa xe bỗng bị người phía ngoài kéo tung ra, một gã đại hán đen thui thúi lớn như một tòa tháp đang đứng sừng sững ngoài cửa, trần trùng trọc, đầu trọc lóc, tai bên trái đeo một trái cầu màu vàng sáng chói, thân hình bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, trước ngực đen sì như thép nguội, có xăm hình một con gấu màu xám đang đứng hai chân lên, bắp thịt trên người đại hán co rút, con gấu màu xám phảng phất như đang muốn nhảy tới chụp vào người ta.

Nửa đêm nửa hôm, ở chỗ hoang dã không người thành linh gặp phải một gã đại hán hung ác như vậy, thật tình không phải là chuyện thú vị.

Sở Lưu Hương lại thở ra một hơi:

– Lão huynh, ông đang tính làm gì vậy? Nếu mà cái gan của tôi mà nhỏ hơn một chút, không phải là bị ông dọa cho chết mất rồi không? Đại hán chẳng nói gì cả, chỉ đưa cặp mắt tròn xoe như hai lục lạc nhìn trừng trừng vào y.

Sở Lưu Hương đành phải hỏi tiếp:

– Có phải ông lại từ đấy không?

Đại hán gạt đầu, y vẫn còn chưa lên tiếng.

– Ông có biết tôi là ai không? Ông lại tìm tôi có chuyện gì?

Sở Lưu Hương lại hỏi:

– Ông có thể mở cái miệng quý báu của ông ra nói chuyện được không?

Đại hán bỗng nhe răng ra cười với y một cái, rồi cục y đã mở miệng ra, nhe hai hàm răng trắng ớn như miệng con dã thú, làm như muốn nuốt chửng lấy Sở Lưu Hương cả da lẫn xương.

Sở Lưu Hương giật nảy mình lên, chẳng phải vì cái dáng điệu đó mà sợ.

Cho dù y có muốn ăn thịt người thật, Sở Lưu Hương cũng không phải hạng người dễ dàng gì bị nuốt chửng như vậy.

Sở Lưu Hương bị y làm cho giật nảy mình lên vì y, bỗng phát hiện ra trong miệng gã đại hán có thiếu mất một thứ, không những vậy còn là thứ không thể thiếu được.

Trong miệng của đại hán chỉ có mỗi hai hàm răng, không có lưỡi đâu cả.

Cái lưỡi của y đã bị người ta cắt đứt đi từ tận bên trong.

Sở Lưu Hương cười khổ:

– Lão huynh, ông đã chẳng nói gì được, tôi lại chẳng biết ông muốn làm gì, ông xem phải làm sao đây?

Đại hán lại nhe răng ra cười, xem ra y không có ác ý gì với Sở Lưu Hương, không những vậy y còn ráng sức muốn lộ vẻ thật là thân thiện, nhưng y bỗng thò hai bàn tay to lớn, còn lớn hơn cả bàn tay gấu, chụp lấy Sở Lưu Hương.

Thì ra gã đại hán tứ chi phát đạt này đầu óc cũng không phải đơn giản, y còn biết xảo trá gạt người.

Nhưng Sở Lưu Hương dĩ nhiên là không để cho y chụp phải, một tý hoa dạng như vậy làm sao gạt nổi một người thông minh tuyệt đỉnh như Sở Lưu Hương?

Cho dù bàn tay của y có lớn gấp mười lần như vậy cũng đừng tưởng sờ được tới chéo áo của Sở Lưu Hương, cho dù có mười cặp bàn tay như vậy chụp y, Sở Lưu Hương cũng vẫn ung dung thoát khỏi, giữ tay áo bỏ đi.

Làm người ta không ngờ được là, một tay khinh công vô địch thiên hạ là Sở Lưu Hương lại bị y chụp ngay lấy. Đôi bàn tay làm như là bàn tay ma quái hung thần, tùy tiện chụp thế nào cũng trúng, chụp trúng rồi không còn cách nào thoát ra khỏi.

Trong khu rừng rậm rạp, có một cái hồ nhỏ, bên cạnh hồ có một cái thủy các, qua bức màn màu rêu xanh ở song cửa còn có ánh đèn chiếu ra, không những vậy, còn có người.

Người này lại là Sở Lưu Hương.

Trong thủy các được trang trí tinh nhã đó, mỗi thứ đồ đạc đều được chọn lựa kỹ lưỡng, ngoài song nước chảy róc rách, ánh đèn tỏa ra từ hai cái đèn giấy màu phấn hồng, một màu u nhã dịu dàng.

Một cái bàn nhỏ hình như là đem từ cung đình ở Ba Tư về, trên đó có bày sáu đĩa đồ nhắm thật tinh trí, và một bình rượu.

Chén đĩa có hai bộ, người thì chỉ có một.

Y vừa bị đại hán chụp một cái là đã dính, chỉ vì y nhìn ra được, gã đại hán không có ác ý gì với mình, chụp vào người cũng không phải chỗ yếu hại.

Dĩ nhiên y cũng chắc được mình có thể tùy thời tùy lúc an nhiên thoát ra khỏi bàn tay của gã đại hán.

Cái điểm trọng yếu nhất vẫn là, thật tình y rất muốn xem thử gã đại hán rốt cuộc muốn đối xử với mình ra sao.

Có điều cho đến bây giờ, y vẫn còn chưa hiểu gã đại hán đó đang tính làm gì.

Y vác Sở Lưu Hương trên vai, đem lại nơi này, kéo thẳng lại y phục cho Sở Lưu Hương, kéo cái ghế đặt Sở Lưu Hương ngồi xuống, nhìn Sở Lưu Hương rồi nhẹ răng cười một cái, vỗ vỗ vào vai Sở Lưu Hương mấy cái, xong rồi bỏ đi.

... Y làm như vậy là có ý gì? Ai sai y đem Sở Lưu Hương lại đây?

Chủ nhân nơi này là ai? Họ đang ở đâu?

Sở Lưu Hương không biết đến cả một manh mối gì.

Bên ngoài song cửa, sao trời buông lung, y mở tung cửa sổ ra, trên hồ sóng gợn lăn tăn, một trời đầy sao phẳng phất như đã rớt xuống hồ.

Trời đất một màn yên lặng, sau lưng y bỗng có tiếng chân vang lên thật khẽ.

Sở Lưu Hương quay đầu lại, y bèn thấy một vầng “tân nguyệt? đủ để làm cả một bầu trời đầy sao mất hết ánh sáng.

– Là cô đây sao?

Sở Lưu Hương cố gắng không để mình lộ vẻ quá kinh ngạc:

– Sao cô lại đến nơi này?

Ánh mắt của Tân Nguyệt cũng như vầng trăng lưỡi liềm:

– Tôi thường hay lại đây.

Cô nói giọng rầu rầu:

– Lúc nào tâm tình không được vui lắm, tôi lại đến đây.

Cô bỗng cười lên một tiếng, nụ cười đầy vẻ tinh nghịch không sao nói được:

– Bánh xe thường thường cần phải cho chút dầu, người cũng vậy, cũng nên thường thường tìm một nơi vắng vẻ nghĩ ngợi một chút.

Cô nói:

– Có lúc tịch mịch chính như dầu mỡ bôi trên bánh xe, có thể làm cho tâm tưởng người ta chuyển động nhẹ nhàng linh động lên.

Dáng điệu của cô xem ra có chỗ hơi kỳ quái, giọng nói cũng có chỗ hơi kỳ quái, hình như cô không còn là cô gái mà Sở Lưu Hương trông thấy ở trong rương hôm đó, lại càng không phải là Ngọc Kiến công chúa lạnh lùng và quý phái bữa trước.

– Chỉ tiếc là tôi nay hình như cô không có cách nào ngồi một mình nghĩ ngợi được.

Sở Lưu Hương cố ý nói:

– Bởi vì tôi tạm thời chưa tính đi đâu.

– Dù anh có muốn đi, tôi cũng sẽ không cho anh đi.

Tân Nguyệt nói:

– Tôi chẳng dễ dàng gì mời được anh lại đây, tại sao lại để anh đi được?

– Cô mời tôi lại đây sao?

Sở Lưu Hương cười khở – Dùng cái cách đó mời khách, hình như tôi còn chưa nghe ai nói qua.

Tân Nguyệt chớp chớp mắt bật cười:

– Chính vì anh là người thật đặc biệt, vì vậy tôi mới dùng cách đặc biệt mời anh.

Cô nói:

– Nếu không phải vì anh động tính hiếu kỳ lên, còn ai mời anh được?

Sở Lưu Hương cũng bật cười:

– Bất kể ra sao, tìm được một người như vậy để mời khách giùm mình, coi như cô cũng tài lắm đấy.

Sở Lưu Hương nói:

– Tôi vừa thấy y, cứ ngỡ là mình thấy một con gấu – Thì y vốn được coi là lão gấu.

– Còn cái lưỡi của y thế nào vậy?

Sở Lưu Hương nhin không nổi hỏi:

– Ai mà có bản lĩnh cắt được cái lưỡi của gã?

– Chính y đấy.

Sở Lưu Hương lại ngẩn mặt ra:

– Tại sao y tự mình cắt lưỡi mình?

– Bởi vì y sợ mình sẽ nói những điều không nên nói.

Tân Nguyệt hững hờ nói:

– Anh chắc cũng phải biết, con người như tôi ắt thường hay có những chuyện bí mật không thể cho ai khác biết.

Sở Lưu Hương đang bắt đầu sờ mũi – Hôm nay cô kêu tôi lại đây, cũng là một chuyện bí mật sao?

– Đúng vậy.

Tân Nguyệt nhìn Sở Lưu Hương bằng ánh mắt thật kỳ quái:

– Cho đến bây giờ, trừ chúng ta mấy người ra, nhất định không hề có ai khác biết được anh lại nơi đây.

– Còn sau đó?

– Sau đó?

Giọng nói của Tân Nguyệt cũng rất kỳ quái:

– Sau đó, e rằng cũng chẳng có ai biết được, ngay cả chính chúng ta cũng không biết.

– Tại sao?

Bởi vì chúng ta nhất định sẽ quên đi chuyện này.

Nói xong câu đó cô lại làm một chuyện kỳ quái hơn.

Cô bỗng kéo giải lưng áo ra, để cho tấm áo khoác bằng sa mỏng trên người tuột từ trên vai xuống, để cho ánh đèn mềm dịu chiếu trên tấm thân của mình.

Do đó Sở Lưu Hương lại thấy cái vàng trắng đỏ tươi của cô thêm lần nữa.

Tân Nguyệt sà vào lòng y Thân thể cô mềm mại trơn láng và ấm áp.

– Tôi chỉ muốn anh nhớ một chuyện.

Cô thì thầm bên tai y:

– Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, trong trái tim tôi, sau này e rằng không còn có thêm người thứ hai nào.

– Tại sao cô muốn làm như vậy?

– Anh vì tôi mà đi tìm Sở Thiên Vương, không những vậy, anh còn biết rõ ràng là đi lần này rất có thể không bao giờ về được.

Cô hỏi Sở Lưu Hương:

– Chuyện như vậy trước kia anh có đi làm không?

– Đại khái chắc không.

– Cũng như chuyện hôm nay tôi làm, tôi vốn không nên làm vậy đâu.

Cô dịu dàng nói:

– Nhưng anh đã làm được vậy, tại sao tôi không làm được?

Nước trôi bằng láng, trên sóng nước có làn sương mù bốc lên, bốc lên che kín hết một trời đầy sao.

Đêm đã sắp tàn, người cũng sắp ra đi.

– Em có gặp qua cha em một lần.

Tân Nguyệt bỗng nói:

– Đây là lúc em còn rất nhỏ, mẹ em kêu bà vú đem em đi nơi khác, hiện tại em còn nhớ dáng điệu của ông lúc đó.

Giờ này phút này, cô bỗng lại đề cập đến phụ thân của mình, thật là chuyện làm người ta không ngờ tới.

Sở Lưu Hương vốn có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô.

... Mẹ cô tại sao không tự mình kiếm y? Bọn họ tại sao lại chia tay nhau?

Y còn chưa kịp hỏi, Tân Nguyệt lại nói tiếp:

– Em còn nhớ lúc đó ông ta là một người đàn ông rất anh tuấn, lúc cười trông rất đẹp trai, thật tình em rất muốn được người bằng mình.

Giọng nói của Tân Nguyệt rất bình thản:

– Có điều bàn tay ông ta lúc nào cũng nắm chắc lấy chuôi kiếm, nắm thật là chặt, làm em sợ quá không dám mở miệng nói gì cả.

– Ông ta chưa hề bằng cô bao giờ?

– Chưa bao giờ.

Sở Lưu Hương chẳng nói chẳng hỏi gì nữa. Một kẻ lẳng tử lưu lạc chân trời góc bể, lưỡi kiếm còn dính đầy máu kẻ thù, bỗng nhiên thấy mình có đứa con gái lớn lên như vậy, dễ thương thuần khiết như vậy, y làm sao nhẫn tâm để cho cô ta thương nhớ mình mà khổ một đời? Y làm sao đưa tay của y ra cho cô được?

Đây là hữu tình hay vô tình? Để người ta cho đó là vô tình thì đã sao?

Một kẻ giang hồ lưu lạc chân trời, còn ai hiểu được lòng y, nỗi cô độc và tịch mịch ra thế nào?

Sương mù như mây khói, chuyện xưa cũng như mây khói...

– Từ đó đến giờ, em không còn thấy ông ta lần nào, em sợ rằng từ đây về sau cũng không còn thấy ông ta lần nữa.

Tân Nguyệt nói:

– Em chỉ hy vọng anh nói cho ông ta biết, trước giờ em sống cũng rất sung sướng không gì cả.

Sở Lưu Hương trầm ngâm một hồi, trầm ngâm một hồi thật lâu:

– Sau này tôi sợ cũng có chắc gì gặp lại được ông ta.

– Đúng vậy, sau này chưa chắc anh sẽ gặp được ông ta.

Tân Nguyệt rầu rầu nói:

– Sau này e rằng anh cũng không còn gặp lại em nữa.

Con sông dài, bến vắng.

Người đứng chờ ở bến vắng, không thấy bóng thuyền, người thì như chiếc thuyền không người nằm ngang bên đầu bến, ngẩng mặt nhìn mây trắng đang trôi lơ lửng trên bầu trời.

Mây trắng đi rồi, còn có mây trắng trôi lại.

Còn người thì sao?

– Người đang nằm đó có phải là Sở Hương Soái không?

Một chiếc thuyền đang đi thuận theo dòng nước xuống, một đứa đồng tử mặt áo trắng đang đứng trước mũi thuyền, xa xa đã cất tiếng gọi lớn:

– Trên thuyền có người rất muốn gặp mặt Sở Hương Soái, Sở Hương Soái nhất định cũng muốn gặp ông ta.

Giọng hô của đứa đồng tử vừa cao vừa rõ:

– Sở Hương Soái, ông muốn gặp thì xin mời lên thuyền, nếu không nhất định là ông sẽ hối hận đấy.

Có điều chiếc thuyền này không hề có ý gì ngừng lại đón khách.

Người đang nằm ngang bờ ở bến sông cũng không thấy động đậy.

Nước sông chảy thao thao không ngừng, một đi không trở lại.

Con thuyền này xem ra chớp mắt là sẽ theo dòng nước đi mất biệt, Nhưng người đã bay lên, bỗng nhiên mà bay lên, lướt qua bốn trượng trên mặt nước, bung người lại, mũi chân đá nước bay lên trên thành một đóa hoa lớn.

Sau đó người của y đã hạ xuống đầu thuyền, mắt nhìn chăm chú cười cười vào đứa đồng tử mặt áo trắng đang sợ quá đứng ngẩn mặt ra.

– Ta là Sở Lưu Hương đây, chú kêu ta lên thuyền thì ta lên.

Y nói:

– Nhưng nếu trên thuyền không có người mà ta muốn gặp, tốt nhất là chú tự mình tuột quần xuống trước đợi ta lại đánh đét.

Y cười cái kiểu hình như không được thân thiện cho lắm.

– Còn Anh Tử cô nương, cô cũng phải biết, tôi hoàn toàn không có ý muốn thấy cô một chút nào.

Trong khoang thuyền một màu trắng như tuyết, không tí bụi trần, ván thuyền cũng lót bằng chiếu màu trắng như tuyết.

Thạch Điền Tề tóc bạc như ngân đang xếp bằng ngòai trước một cái bàn thấp làm bằng gỗ tử đàn, thái độ vẫn còn rất ôn hòa, cao nhã và lễ độ.

– Được gặp lại Hương Soái lần nữa, thật là một may mắn cho tại hạ Lão già nói:

– Tại hạ đặc biệt vì Hương Soái chuẩn bị saun thứ rượu giai phẩm của tề quốc... Cúc Chính Tông, mong cùng Hương Soái say sưa một trận.

Rượu có mùi thơm nhẹ nhàng, đựng trong một chén nhỏ tinh trí, mà rượu xanh và trong vắt không một tí vẩn đục Lão tự mình uống cạn

một chén, để người tỳ nữ rót đầy xong rồi dùng hai tay đưa đến Sở Lưu Hương.

Đây là lễ mạo đãi khách tôn kính nhất của bọn họ.

– Tại hạ hy vọng Hương Soái hiểu được giùm, Anh Tử đi tìm Hương Soái lần trước, không hề là do ý của tại hạ sai bảo.

– Không phải sao?

– Hương Soái là người phong lưu sành điệu, khắp thế gian không ai sánh kịp, trên đời này không biết đã có bao nhiêu cô gái nguyện ý được hiến thân hầu cận, cần gì phải có ý của người khác.

Lão già mỉm cười:

– Điểm đó chắc Hương Soái cũng quá hiểu.

Thái độ của lão tuy rất ôn hòa lễ độ, nhưng cặp mắt hình như có thâm ý gì khác.

Sở Lưu Hương nhìn chăm chú vào lão ta, rồi bỗng hỏi:

– Sao ông biết được tôi ở đây? Sao ông tìm được tôi ở đây?

Ánh mắt của Thạch Điền Tề đang loang loáng – Thật không dám dấu, hành tung của Hương Soái trong vòng hai ngày nay tôi biết rất rõ ràng – Rõ ràng bao nhiêu?

– Không chừng còn rõ ràng hơn Hương Soái tưởng tượng.

Sở Lưu Hương bỗng đứng bật dậy, rồi lại chậm chậm ngồi xuống, chậm chậm nâng chén rượu lên uống, gương mặt cũng lộ ra một nụ cười.

– Rượu này thanh mà không cay, ngọt mà không mặn mà, trong cái nhạt có dấu cái vị đắng, quả thật là thứ rượu ngon.

Y cũng để cho người tỳ nữ rót đầy rượu lại, rồi dùng hai tay đưa đến cho lão già, y bỗng đổi đề tài:

– Ông biết người mà tôi muốn gặp là ai sao? Người này lúc này đáng lý ra cũng phải ở đây.

Nhưng Thạch Điền Tề không trả lời, lão chỉ yên lặng nhìn nước sông đang chảy, một hồi thật lâu sau mới thở nhẹ một hơi, nói:

– Ông xem con sông này cả ngày chảy hoài không ngơi nghỉ, cho dù có người ném vạn lượng vàng xuống thì nó chỉ bắt quá bắn tung lên vài giọt nước thế thôi. Đợi đến lúc bọt nước đã mất đâu cả rồi thì nước sông vẫn cứ vậy, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lão ngừng một chút rồi lại nói:

– Bất kể ông ném xuống vạn lượng hoàng kim hay là trăm cân sắt vụn thì kết quả cũng như nhau.

Sở Lưu Hương cũng đang nhìn ra ngoài song cửa ngắm nước chảy, y cũng hình như muốn si ngốc ra. Lại một hồi thật lâu, lão già mới nói tiếp:

– Chuyện đời vốn là như vậy, thế giới này vốn có những chuyện không biết làm sao hơn, chuyện qua rồi cũng như một giấc mộng xuân biến mất không chút dấu tích.

Lão thở dài, tiếng thở dài của lão đượm đầy vẻ bi thương, lão cảm khái nói:

– Thế sự như xuân mộng liễu vô ngần, tình này chỉ có thể thành ký ức mà thôi, thật làm người ta không có đường nào để chọn lựa.

Ánh mắt của lão bỗng chiếu ra tia sáng bén ngót như lưỡi dao, nhìn chăm chặp vào Sở Lưu Hương:

– Nhưng ông thì có, người ta thì không có, nhưng ông thì có.

– Tôi có gì?

– Ông có đường để chọn lựa, hoặc thành toàn cho người khác, để từ nay vĩnh viễn biến thành ký ức, hoặc thành toàn cho chính mình.

Giọng nói của lão như con dao bén ngót ép vào người ta:

– Chỉ cần ông đồng ý thì tôi có thể giúp ông tìm lại người trong mộng của ông, đem hai người đến một nơi đào nguyên cách biệt thế gian để hai người sống với nhau một đời hòa hợp sung sướng.

Lão gằn giọng:

– Đây là chuyện người khác muốn cầu trong mộng寐 mà không được, nếu ông vất bỏ nó đi dễ dàng như thế thì chắc chắn ông sẽ hối hận suốt cả một đời mà thôi.

Sở Lưu Hương yên lặng nghe lão ta nói, dường như một chút phản ứng cũng không có, chỉ có bàn bệ thân thuộc lắm mới thấu được cái thống khổ ẩn tàng trong khóe mắt.

Nhưng những người bạn thân của y lại không có ở đây.

Giọng nói của lão già lại biến thành ôn hòa:

– Đây là chuyện của ông, dĩ nhiên chọn lựa cũng là quyền của ông. Cái chọn lựa đó chắc chắn là vô cùng thống khổ, thậm chí còn thống khổ hơn là không chọn lựa gì cả.

Nhưng Sở Lưu Hương bỗng bật cười lên:

– Tôi hiểu ý ông nói. Ông bắt cóc không xong, giết tôi không được, vì vậy ông chỉ còn cách dùng phương pháp này. Ông muốn tôi giúp ông phá hoại cuộc hôn nhân đó, bởi vì Sở Thiên Vương và Đồ Tiên Sinh liên hệ với nhau rồi thì ông lại càng không có cách nào đối phó nổi với y, một chút cơ hội cũng không có.

Thạch Điền Tề không hề biến sắc, nói:

– Cho dù tôi có ý đó thì đối với ông cũng chỉ có lợi mà thôi, nếu đã là chuyện cả hai cùng có lợi thì tại sao lại không làm cơ chứ?

– Chỉ có một chỗ không được.

– Chỗ nào?

– Thật ra còn không phải chỉ có một chỗ thôi, ít ra là có hai chỗ.
Sở Lưu Hương nhần nha nói:
– Thứ nhất, tôi chẳng hề muốn đi tới chốn đào nguyên cách biệt thế gian.
Đằng hồng tửu lục xử, la bán giải thì, chính là chỗ đào nguyên của tôi.
Y lấy bình rượu trong tay người tỳ nữ, nói tiếp:
– Thứ hai, tôi không hề nghĩ đến chuyện lấy vợ, cả đời tôi chưa hề nghĩ qua chuyện đó bao giờ.
Thạch Điền Tề trầm ngâm.
Sở Lưu Hương một tay cầm chén, một tay cầm bầu rượu, vừa rót vừa uống, ly này qua ly khác uống mãi không ngừng.
Thạch Điền Tề nhìn y, đồng tử dường như thu nhỏ lại, giọng nói cũng biến thành ôn hòa:
– Giang hồ đồn rằng Huyết Y Khiêm Khách Tiết Y Nhân năm xưa kiếm pháp nổi danh đệ nhất thiên hạ, có điều y lại thua về tay Hương Soái. Tôi cũng đã từng học qua chút kiếm thuật, nay cũng muốn lãnh giáo qua kiếm pháp của Hương Soái.
Lão không hề đứng dậy, trong tay lão cũng không có kiếm.
Lão tự xưng mình đã từng học kiếm, thế mà bây giờ lão chỉ bắt quá dùng hai ngón tay kẹp một chiếc đũa đưa ngang tầm mắt mà thôi.
Đó không phải là tư thế tấn công.
Nhưng một người học kiếm chân chính thì lập tức có thể thấy ngay được rằng cái tư thế đó còn nguy hiểm hơn bất kỳ tư thế tấn công nào, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả nhành hoa của Đồ Tiên Sinh với chiêu Xuân Lôi lúc trước.
Trong cái tư thế hoàn toàn yên tĩnh ngưng đọng đó ẩn tàng vô cùng vô tận những thứ sát thủ biến hóa.
Trong tay lão không có cái chiêu kiếm thế như lôi đình của Xuân Lôi Y Thứ, nhưng nó hoàn toàn chiếm hấn hết ưu thế, bởi vì toàn thân từ trên xuống dưới của Sở Lưu Hương đều bày ra trước mắt lão ta.
Cây đũa trong tay lão tuy không có cái đâm tranh chiếm tiên cơ của Đồ Tiên Sinh, nhưng lão cũng không để cho Sở Lưu Hương chiếm được tiên cơ, Tranh chính là không tranh, không tranh chính là tranh, hậu phát chế nhân, dĩ tĩnh chế động, cái tinh yếu của kiếm pháp đều ở tận trong đó.
Huống hồ Sở Lưu Hương vốn không tranh được, mà cũng không động đậy gì được.
Hắn đang bận rót rượu, dùng một bàn tay cầm chén, bàn tay kia cầm bình, tự rót rượu cho mình uống.

Y đã đem hai bàn tay của mình dùng vào chuyện nhàn nhã lười biếng không chút sát khí, trong lòng y bây giờ dù có sát khí hay cảnh giới thì cũng chỉ như rượu chảy từ trong bình ra.

Y làm sao động đậy gì được?

Có điều rượu đổ trong bình ra thì cũng có lúc rót hết, rượu trong chén cũng có lúc rót đầy. Bất kể là rượu trong bình đã rót hết, hay rượu trong chén đã rót đầy thì trong khoảnh khắc đó, y không động đậy cũng bắt buộc phải động đậy.

Thạch Điền Tề ra cái chiêu sát thủ cũng chắc chắn là vào khoảnh khắc đó Chén rượu đó đại khái cũng là chén rượu cuối cùng của Sở Lưu Hương.

o O o Hoa Cô Ma rót đầy một ly rượu cho Hồ Thiết Hoa, tuy đó chỉ là một ly, đúng, nó chỉ là một ly, một chứ không phải ba ly. Chỉ có điều ly rượu này và ly rượu người khác uống thì có khác biệt, ngay cả Hồ Thiết Hoa cũng chưa bao giờ thấy qua cái ly nào lớn như vậy.

May mà y là Hồ Thiết Ho, y đã có lịch sử uống rượu được hai mươi năm nay, uống say đại khái cũng đã được tới bốn năm ngàn lần rồi, có lúc một ngày y uống rượu còn nhiều hơn người khác uống cả đời cộng lại.

Nhưng y uống xong ly rượu này vào bụng rồi thì y còn phải thở phì phào nửa ngày mới mở được miệng ra, than:

– Mẹ tôi ơi, bà đưa cho tôi cái thứ đồ uống rượu đó, rốt cuộc nó là ly rượu hay là cái bồn tắm vậy?

Hoa Cô ma cười ngặt nghẽo, bà ta lại bê cái thùng rượu lên, làm dáng muốn rót rượu cho y một lần nữa.

Cặp mắt của Hồ Thiết Hoa lập tức tròn vo lại như mắt con bò:

– Bà làm vậy là có ý gì?

– Tôi có ý gì đâu? Tôi chỉ bắt quá muốn mời anh thêm một ly nữa mà thôi, bởi vì anh đang chuẩn bị đi làm chuyện lớn lao. Tuy chẳng phải là chuyện “Tây Xuất Dương Quan” nhưng tôi cũng muốn “Khuyến quân tái tán nhất bôi tửu”.

Giọng nói của Hoa Cô Ma thật ôn nhu, bà ta cười cũng thật ôn nhu, nụ cười xem ra còn đượm chút sầu ly biệt.

“Khuyến quân tái tán nhất bôi tửu Đông Hải chi tân vô cố nhân”.

Bà ta nói:

– Này, tôi cũng cùng với anh một ly.

– Dù chẳng có cố nhân thì tôi cũng sẽ trở về, hướng gì lão xú trùng đó hiện tại nhất định đã đến đó.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

– Nhưng nếu tôi mà uống thêm ly này nữa thì chỉ e rằng tôi sẽ chết

mất ở nơi này thôi.

Hoa Cô Ma cười nói:

- Anh cho rằng Sở Lưu Hương lại đó thật sao?
- Y nói y sẽ lại thì nhất định y sẽ lại, cho dù có lên núi đao, vào chảo dầu thì y cũng nhất định sẽ lại.
- Nếu như y đi không được thì sao?
- Tại sao lại đi không được?

Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt lên:

- Nếu y đã muốn đi thì còn ai có thể ngăn cản y được chứ? Còn ai có thể ngăn cản không cho y đi?

Hoa Cô Ma thở ra một hơi:

- Nếu không ai biết được y muốn đi thì hiện tại rất có thể y đã đến đó thật, chỉ tiếc là y có người bạn cái miệng còn lớn hơn cái bồn tắm.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Đúng vậy, tôi là người to mồm, đó cũng chẳng phải là chuyện gì xấu mặt xấu mày, tại sao tôi không thể nói cho người khác biết?

Hoa Cô Ma nói:

- Dĩ nhiên là anh có thể nói cho người khác biết, chỉ bất quá người biết chuyện này càng nhiều chừng nào thì y sẽ gặp phải phiền phức nhiều chừng đó.

Bà hít vào một hơi, nói tiếp:

- Thủ hạ của Sở Thiên Vương chẳng phải là những tên ăn chay, chỉ một mình Bạch Vân Sinh không thì cũng đủ làm cho y nuốt không muốn trôi rồi.

Bà trịnh trọng kết luận:

- Tôi có thể đảm bảo kiếm pháp của Bạch Vân Sinh không hề dưới tay Tiết Y Nhân năm xưa.

Hồ Thiết Hoa không phục, y còn muốn tranh biện nữa. Có điều bên ngoài đã có người vào thông báo rằng đoàn người rước dâu bắt đầu khởi hành.

Hoa Cô Ma bồng ôm choàng lấy Hồ Thiết Hoa:

- Đi lần này hung hiểm nhiều lắm đấy, anh nhất định phải chú ý nhiều, ráng mà tự bảo trọng.

Bà kề tai hần nói nhỏ:

- Tuy tôi không phải mẹ ruột của anh nhưng tôi vẫn luôn xem anh như con cưng của tôi vậy. Anh đừng có chết giữa đường giữa xá nhé.

O O o Đêm đã dần khuya, trên sông đã có ánh đèn ngư phủ lấp lánh, xem ra phảng phất còn sáng hơn cả sao trời.

Nhưng trong khoang thuyền vẫn là một màu đen tối, một mình Thạch

Điền Tề đang ngồi yên lặng trong bóng đêm, cái túi đựng đồ đánh lửa làm rất tinh xảo từ kinh đô tuy ở ngay tầm tay với nhưng lão dường như chẳng có ý đốt đèn.

Đèn đã có, nhưng đó là do Anh Tử đem vào khoang. Anh Tử cô nương bé nhỏ kiều diễm vẫn còn mặc đồ đồng tử, mái tóc dài đen nhánh búi thành hai búi hai bên, cặp mắt tròn xoe đầy vẻ kinh ngạc nói:

– Chỉ có mình tiên sinh ở đây sao?

– Nơi đây vốn chỉ có một mình ta.

Giọng nói của Thạch Điền Tề nghe mệt mỏi trầm lắng như của một kẻ lữ hành vừa trải qua một chuyến đi dài vậy.

– Còn Sở Lưu Hương?

– Y đi rồi.

– Sao y đi được?

– Đã tự tới thì cũng tự đi, đi đi lại lại ai mà xen vào được chứ?

Anh Tử ngạc nhiên nói:

– Nhưng vừa rồi tôi còn thấy tiên sinh đang dùng đũa làm kiếm, làm thành thể thanh nhãn, Sở Lưu Hương rõ ràng đã hoàn toàn bị tiên sinh khống chế trong kiếm thể thì làm sao y đi được?

Nàng dừng lại một chút, rồi lại hỏi tiếp:

– Không lẽ y có thể tránh khỏi sát thủ tất thắng của tiên sinh sao?

Thạch Điền Tề nhìn ra ánh đèn ngư phủ xa xa, một hồi thật lâu sau mới nhả nha nói:

– Y chẳng tránh gì cả, mà cũng chẳng cần phải tránh.

– Tại sao?

– Vì ta vốn chưa hề xuất thủ.

Anh Tử ngồi bẹp xuống, nhìn lão kinh ngạc:

– Tại sao tiên sinh không xuất thủ?

Thạch Điền Tề thở dài:

– Ta không thể xuất thủ, vì ta hoàn toàn không nắm chắc phần thắng trong tay.

Ánh đèn ngư phủ xa xa đang lấp lánh trong mắt lão, nhưng ánh mắt lão đã mất đi cái tinh anh đã có lúc trước, lão trầm giọng nói:

– Lúc đó y đang rót rượu, ta vốn định đợi y rót rượu xong là xuất thủ.

Lão nhìn Anh Tử nói tiếp:

– Chén rượu vừa đầy thì động tác rót rượu của y chắc hẳn sẽ ngừng lại, nếu không rượu sẽ tràn ra ngoài chén, cái khoảnh khắc đó chính là cơ hội tốt nhất của ta.

Anh Tử gật đầu:

– Tôi hiểu, trong tình cảnh đó thì một sợi tóc cũng đủ làm động đây

toàn thân, bất kể rượu tràn ra ngoài hay động tác và tư thế của y biến đổi đều làm ảnh hưởng đến tinh khí và thần mao của y, chỉ cần cái thần của y có một chỗ hở thì tiên sinh lập tức đâm chết được y ngay.

Thạch Điền Tề thở dài:

- Tình cảnh lúc đó vốn là vậy.
- Không lẽ sau đó có cái gì biến hóa đặc biệt ư?
- Sở Lưu Hương thật là một kẻ phi thường, cái lối ứng biến của y thật tình làm cho người ta không thể ngờ được.
- Không lẽ chén rượu trong chung vẫn không được rót đầy, bình rượu trong chung tẩu xảo lại cạn hết?

Thạch Điền Tề nhăn mặt:

- Nếu quả như vậy thì bây giờ y đã chết dưới lưỡi kiếm của ta rồi. Bình rượu cạn hết thì tinh khí sẽ tiết ra, cũng là một cơ hội của ta.
- Bình rượu không hề cạn sao?
- Không.
- Rượu cũng không tràn ra ngoài?
- Cũng không.

Anh Tử nhìn chén rượu và bình rượu trên bàn, nói:

- Thật vậy ư?
- Đúng vậy.

Anh Tử cũng nhin không được, lắc đầu cười khổ:

- Thế thì tôi thật sự không nghĩ ra được, không lẽ chén rượu có ma thuật ư?
- Chén rượu không có, nhưng người thì có.
- Ma thuật gì?
- Tuần hoàn luân chuyển, sinh sinh bất tức. Tám chữ đó chính là cái ma thuật của y.

Anh Tử ngơ ngác:

- Đó là ma thuật gì? Tôi không hiểu.
- Y dùng một bàn tay cầm chén rượu, một bàn tay cầm bình rượu, lúc rượu trong bình rót vào chén thì chân khí giữa hai bàn tay cũng quán thông với nhau.

Thạch Điền Tề trầm giọng:

- Chân khí quán thông rồi thì cứ tuần hoàn luân chuyển không ngừng, rượu trong chén và trong bình cũng theo đó mà tuần hoàn luân chuyển không ngừng.
- Vì vậy rượu trong bình mãi mãi rót không hết, rượu trong chén cũng mãi mãi không đầy?
- Đúng vậy.

– Chân khí và rượu hai thứ tuần hoàn lưu chuyển, tạo thành cho y một vòng tròn, vì vậy tiên sinh cứ chờ mãi mà không có cơ hội để xuất thủ?

Thạch Điền Tề thở dài:

– Đúng vậy, tròn như hình thái cực, sinh sinh bất tức, ta còn có hội nào nữa chứ?

Anh Tử cũng thở ra:

– Một người suốt ngày chè chén ong bướm, không lo chuyện chính nghiệp vậy mà bản lĩnh tới như vậy, chuyện này nói ra thật chẳng có ai dám tin, nhưng không tin cũng không được.

Thạch Điền Tề bỗng nói:

– Ban nãy trừ cô và ta ra, còn một người nữa.

– Là ai?

– Ta cũng không biết là người thế nào, nhưng hắn có vào đây.

– Tiên sinh không thấy mặt hắn?

– Không, chính cái lúc ta và Sở Lưu Hương dùng kiếm ý chí cao vô thượng tương trì với nhau thì hắn xuất hiện không một tiếng động. Trong tình cảnh đó ta không thể nào phân tâm để nhìn xem hắn là ai.

– Y có làm gì không?

– Y yên lặng nhìn chúng ta một hồi, cho đến phút cuối mới nói vài câu.

– Y nói gì?

Thạch Điền Tề trầm ngâm:

– Thạch tiên sinh thua rồi, Sở hương soái cũng nên đi đi, cứ kiên trì như vậy thì chẳng có gì hay ho cho hai vị đâu, chỉ có tôi là có lợi mà thôi.

Anh Tử tròn mắt:

– Có lợi gì cho y?

– Ngươi ông đắc lợi, nếu bọn ta cứ duy trì như thế thì y chỉ cần nhẹ nhàng ra tay cũng đưa bọn ta vào chỗ chết. Bọn ta thấy rõ như thế nên tâm ý tương thông, cùng ngưng lại.

– Rồi...?

– Bọn ta vừa ngưng thì hắn cũng đã biến mất.

Anh Tử ngớ ngẩn xuất thần một hồi rồi nói:

– Người này rốt cuộc là ai? Một kẻ như vậy thì nhất định cũng giống Sở Lưu Hương, nhất định cũng có rất nhiều người đàn bà thích y, bất kể y có cao, thấp, mập, ốm, xấu xí thế nào chẳng nữa. Đàn bà luôn thích những hạng người thông minh như vậy.

Hồi 10

Khó Nhận Ân Tình Người Đẹp

Đàn bà, vô số đàn bà, vô số đàn bà đẹp, rất là đẹp.

Đàn bà nằm trên giường, giường ở trên thuyền, chiếc thuyền này có một cái giường vô cùng, vô cùng lớn.

Trên sông đã có đèn chài, trên trời đã có sao, sao trời và đèn chài chiếu sáng con thuyền, cũng chiếu lên cái bóng của cả người trên thuyền.

Sở Lưu Hương bay lướt ra khỏi khoang thuyền của Thạch Điền Tề thì thấy ngay người này, y phục của y trắng xóa như tuyết, mặt nước sông lóng lánh ánh sao trời và đèn chài màu vàng vọt, ba tấm gỗ đang nhấp nhô theo sóng nước.

Sở Lưu Hương thân hình như chim én, nhẹ điểm lên tấm gỗ, lướt qua thuyền bên kia.

Người áo trắng trên thuyền lại cất mình lên, bay lướt qua một cái thuyền khác như một con chuồn chuồn. Trên thuyền không có sao, không có trăng, không có đèn đuốc nhưng đợi đến lúc Sở Lưu Hương vừa hạ người xuống thì đèn đuốc bỗng bùng sáng lên như một đêm trung thu, người áo trắng cũng đột nhiên không còn thấy đâu nữa.

Sở Lưu Hương chỉ thấy một cái giường đầy đàn bà, đúng hơn là một cái giường trên một cái thuyền đầy đàn bà.

Một giường đầy đàn bà không đáng sợ, một thuyền đầy đàn bà cũng không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ những người đàn bà trên giường đều là những người quen mặt, đối với y hết sức quen thuộc.

Không những quen thuộc, mà còn rất thân thuộc, thân đến độ có thể nói là muốn chết người.

Thật tình Sở Lưu Hương không thể nào không đưa tay sờ mũi được, Phấn Phấn quen ở Tô Châu này, A Kiều quen ở Hàng Châu này, Kim Nương quen tại Đại Đồng này, Sở Thanh quen ở Lạc Dương này...

Ngoài ra còn có các cô gái y mới chia tay cách đây không lâu nữa.

Y quên không nổi cái tình, y cũng quên không nổi bọn họ, bọn họ lại càng không quên nổi y.

Nhưng y nằm mộng cũng không ngờ được rằng bọn họ lại đồng thời đột nhiên xuất hiện ở một nơi như vậy.

Nếu y tình cờ gặp một người nào đó trong bọn họ ở bất kể nơi nào, bất kể người nào thì y cũng đều rất sung sướng, thậm chí còn sung

sương muốn chết luôn.

Nhưng y bỗng nhiên gặp liền tất cả một lúc như vậy thì y lại có cảm tưởng rằng cái mạng của mình sắp mất đi thật.

Chuyện này thật như một cơn ác mộng, bất cứ người đàn ông nào cũng không hề nguyện ý gặp phải.

Càng chết người nhất là mỗi người đàn bà đều nhìn y với ánh mắt thật là say đắm, đều cho rằng y là người tình duy nhất của họ, đều coi y là duy nhất của mình.

Sở Lưu Hương không những muốn sờ mũi, y còn hận không cắt luôn được mũi mình đi mất cho rồi, vì nếu một người bị mất mũi thì chắc không ai nhận ra được nữa.

Bất hạnh cho y là có người bỗng lên tiếng:

– Anh sờ mũi cho cố vào để làm gì?

Người đang nói là Đại Kiều, nàng tiếp:

– Anh có cắt cái mũi của anh đi thì em cũng nhận ra được anh mà.

Đại Kiều ăn nói rất thẳng thắn, hành động cũng sảng khoái. Hình như nàng đang chuẩn bị bước lại kéo vị đạo soái mà trước giờ chưa sợ một ai là Sở Lưu Hương này lên giường vậy.

Sở Lưu Hương có muốn trốn cũng không trốn đi đâu được, bởi vì trong cái khoang thuyền này trừ cái giường ra thì còn lại không có bao nhiêu chỗ trống cho y cả.

May mà lúc đó cái người áo trắng thần bí kia lại xuất hiện, sạch sẽ sẽ một thân trắng toát từ trên xuống dưới, văn văn nhả nhả một gương mặt tươi cười, trong ánh mắt còn phảng phất như có áng mây lướt qua, một áng mây trắng xa vời.

Người này nói:

– Tại hạ là Bạch Vân Sinh. Sở nhân Giang Nam lưu hương cửu, hải thương tâm hữu Bạch Vân Sinh (người họ Sở ở Giang Nam tiếng thơm lừng lâu nay, trên mặt biển có người đang dần dần nổi danh là Bạch Vân Sinh), câu đầu là về hương soái, còn câu sau là nói về tại hạ đây.

Sở Lưu Hương bật cười:

– Câu đó do ai nói vậy?

– Chính là tôi nói.

Thái độ của Bạch Vân Sinh nghiêm trang và khách khí, hần tiếp:

– Tôi đem ông và tôi đặt vào một chỗ để bàn luận, phải là cái vinh hạnh cho ông lắm đó.

Một người với thái độ hết sức lễ phép mà lại nói ra một câu như vậy thì thật là vô cùng kì quái, không những vậy, còn rất buồn cười.

Nhưng y nói rất là tự nhiên, cho dù chuyện gì buồn cười nhất trong

thiên hạ mà được thốt từ miệng y ra thì nhất định sẽ không làm cho người ta còn cảm giác buồn cười nữa.

Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra mình lại gặp phải một người kì quái, không chừng còn kì quái hơn tất cả những người mà y đã từng gặp phải từ trước đến nay.

Bạch Vân Sinh từ tốn nói:

– Máy vị cô nương này tôi chắc là ông nhất định rất quen mặt. Tôi cũng biết họ đều là những người ông rất ưa thích.

Sở Lưu Hương không thể không thừa nhận điều đó.

Bạch Vân Sinh nhìn y chăm chú, đôi mắt sáng rực lên:

– Bởi vì tôi chưa hiểu ông lắm, tôi chưa biết ông yêu thích ai nhất nên đành phải mời tất cả lại đây.

Nụ cười của y cũng rất văn nhã, y tiếp:

– Nếu ông chán bất cứ cô nào thì tôi sẽ lập tức mời cô đó về ngay. Tôi làm chuyện gì từ trước đến giờ đều rất chu đáo, không muốn làm bạn bè phải khó xử.

Sở Lưu Hương cười khỏ, một người khách khí chu đáo đến vậy thì cả đời y chưa từng gặp qua một ai, y bất giác cảm thấy nuốt không trôi.

Bạch Vân Sinh dường như cứ muốn hỏi y cho được, y nói:

– Tùy tiện ông muốn tôi trả cô nào về thì ông cứ việc nói ra, tôi nhất định sẽ làm xong chuyện.

Sở Lưu Hương còn biết nói gì nữa? Bầy, tám cặp mắt đang nhìn y trừng trừng, làm như hận không thể nào cắn cho y một cái thật đau.

Y chỉ còn nước mặt dày mày dạn nói:

– Họ đều là bạn thân của tôi, người nào tôi cũng ưa thích, ai đi tôi cũng đau lòng cả.

Bạch Vân Sinh mỉm cười nói:

– Hương soái quả là một kẻ đa tình, thật làm tôi vô cùng ngưỡng mộ.

Sở Lưu Hương ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lại các cô lần nữa, cũng không dám tưởng tượng ra vẻ mặt của họ hiện giờ ra sao.

Bạch Vân Sinh lại cười:

– Kẻ đa tình sợ nhất là tịch mịch, tôi biết điểm đó nên mới mời hết các cô đến bầu bạn với hương soái, rồi cùng đi gặp một người.

– Đi gặp ai?

– Một người hương soái rất muốn gặp mà không gặp được.

– Sử Thiên Vương?

Sở Lưu Hương cơ hồ muốn nhảy bật người lên, tiếp:

– Có phải là Sử Thiên Vương không? Ông biết y đang ở đâu ư?

Bạch Vân Sinh gật đầu, cười nói:

– Nơi đó tuy xa lắm nhưng hiện tại tôi đã thấy rằng hương soái sẽ không bị tịch mịch.

Bất kể là Phấn Phấn, A Kiều, Tiểu Ngọc... ai nấy cũng đều là một người đàn bà vô cùng dễ thương, đều đã từng có một phen tao ngộ không bình thường với Sở Lưu Hương, đều đã từng trải qua một đoạn thời gian vô hùng mỹ hảo với y, bất kể là nàng nào cũng đã từng rất ôn nhu, chiều chuộng y hết mực.

Nhưng hiện giờ thì chỉ cần có cô nào đối xử với Sở Lưu Hương hơi tốt một chút thì những người còn lại sẽ lập tức trợn mắt nhìn người đó, cho thấy cô ta đang nịnh nọt cầu xin, chính cô ta cũng cảm thấy vô cùng mất mặt.

Họ cũng đâu phải là phường ong bướm đầu ngõ hạ tiện, làm sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy?

Sở Lưu Hương hiểu cái tình cảnh đó quá rõ ràng, hiểu rõ hơn đại đa số nam nhân trên thế gian này nhiều. Vì vậy y tuyệt đối không hy vọng bọn họ sẽ niềm nở tươi cười với y, lại càng không hy vọng bọn họ sẽ sà vào lòng mình thổ lộ hàn huyên gì cả.

Ba gã hòa thượng thì không có nước uống, cái thế giới này vốn là như thế.

Điều này thì Sở Lưu Hương cũng hiểu rõ lắm. Chỉ cần các cô không liên hợp với nhau để đối phó y thì y đã tạ ơn trời đất rồi.

Các cô có làm vậy không?

Nhìn vẻ mặt của họ thì thật tình y có chỗ lo lắng. Trước giờ y vẫn hiểu rõ tính tình của từng người một, bất cứ chuyện gì họ cũng có thể làm, vì vậy y chỉ còn cách lần tránh ra đằng sau khoang thuyền, đâm đầu vào chỗ trống ngủ vùi mà thôi.

Bất kể ra sao, trốn được giống bão chút nào thì hay chút đó, đợi đến lúc các cô hạ hỏa rồi tính sau, đó chính là chỗ thông minh của Sở Lưu Hương.

Lại càng giỏi hơn nữa là y có thể ngủ vùi thật sự, khi tỉnh dậy thì chỉ thấy khoang thuyền yên lặng như tờ, không biết mọi người đã đi đâu hết.

Mấy bà mấy cô đó đang làm gì mà ngay cả một tiếng động cũng không có?

Có phải họ đang thương nghị tính cách đối phó với y không?

Sở Lưu Hương thở ra một hơi, y bỗng cảm thấy rằng đàn ông quả thật là nên quy củ một chút, nếu đụng phải một cô vừa ôn nhu, vừa mỹ lệ vừa đa tình thì dù không đá cho cô ta một cái văng ra ngoài cũng nên xông ra khỏi cửa mà chạy trốn thật nhanh.

Đây dĩ nhiên là lần đầu tiên trong đời y có cái lối suy nghĩ đó, nhưng

còn chưa biết có phải là lần cuối cùng không.

Chính lúc y đang ngồi trên giường xoa xoa chớp mũi thì bỗng nghe phòng bên cạnh có tiếng động giống như có người nào đó đang đổ nước vào trong bồn tắm vậy.

Sở Lưu Hương đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy toàn thân. Ít nhất là đã ba ngày nay y chưa tắm rửa, được ngâm mình vào trong một cái bồn tắm lớn thật lớn thì còn gì sung sướng bằng?

Chỉ tiếc là y còn chưa quên mình đang ở trên một chiếc thuyền, những giọt nước trên thuyền so với thứ nước khác tất nhiên là phải quý giá hơn rất nhiều.

Huống gì làm sao có chuyện mấy bà mấy cô đó lại chịu chuẩn bị nước cho y tắm bây giờ? Thật tình ngay cả nghĩ tới y còn không dám nữa.

Kì quái là nước tắm đúng thật là để chuẩn bị cho y.

Cửa khoang bỗng nhiên mở tung ra, y thấy một cái bồn tắm đầy nước được đẩy vào, chỉ có bồn tắm mà không có ai trong đó cả.

Không những vậy, còn có một bộ quần áo để thay, sắp xếp cẩn thận để trên một chiếc ghế. Bộ quần áo mới tinh, mạp ốm dài ngắn lớn nhỏ đều vừa khít, cứ như là được may đo cho mình y thôi vậy.

Xà phòng trong bồn cũng là thứ mà y rất ưa thích.

Ai đã chuẩn bị cho y?

Tuy các cô đều biết kích thích của y, sở thích của y, nhưng bọn họ có ai lại chiều chuộng y tới mức đó?

Không lẽ đây là kế sách của các cô dùng đối phó với y? Ban đầu làm ra vẻ tốt với y một chút để cho y thêm xấu hổ, sau đó mới chỉnh cho y một phen toi bời?

Tắm một cái cho thoải mái, thay bộ đồ mới xong thì suy nghĩ trong bụng y bắt đầu cải biến.

Các cô đáng lý ra phải đối xử với y tốt một chút mới phải, hạng đàn ông như y vốn sinh ra không phải để đánh kè kè với một người đàn bà, các cô phải hiểu cái điểm đó mới đúng.

Nghĩ tới đó Sở Lưu Hương không khỏi cảm thấy khoan khoái, cao hứng bước ra ngoài khoang thuyền.

Bên ngoài mặt trời sáng lạn, hôm nay trời quá đẹp, nhìn từ song cửa ra có thể thấy cả mấy dặm bờ sông.

Nhưng trên thuyền lớn lại không thấy có ai, mấy bà mấy cô kia ngay cả một người cũng không thấy đâu cả.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy kì quái, y chợt thấy có chiếc thuyền đang đi từ giữa dòng sông vào bờ.

Nhìn chiếc thuyền đó, trái tim của Sở Lưu Hương bỗng như chìm

xuống. Thì ra trên thuyền là Phấn Phấn, A Kiều, Sở Thanh... tất cả đều đưa ánh mắt thật kì lạ nhìn y, còn tay thì vẩy vẩy từ biệt. Chiếc thuyền thuận dòng đi xuống, ngàn dặm trước mặt người đang cận kề bỗng trong khoảnh khắc đã xa tận chân trời. Tại sao các cô phải đi? Bị bức bách hay là tự ý bỏ y mà đi như vậy? Vấn đề đó hiện tại không còn cần phải trả lời nữa, vì dưới dòng sông bỗng thấy có mấy cái bóng trắng như tuyết xuất hiện, bơi qua bơi lại như cá, hoạt bát linh lợi như các cô thiếu nữ. Cá giống như người đẹp? Hay là người đẹp giống như cá? Cá không nhảy lên thuyền được, nhưng người thì nhảy được. Các cô vẫn mặc trên người bộ quần áo mà Sở Lưu Hương đã thấy lần trước, chỉ có điều thái độ thì thay đổi hơn rất nhiều. Thái độ của các cô thật là lễ phép, không những vậy, hình như còn là phải giữ gìn phép tắc hàng hoàng với y, cái tình cảnh đó trước giờ chưa từng xảy ra với y lần nào. Sở Lưu Hương cười khỏ:

– Lần này các cô muốn gì đây? Lại muốn ăn thịt người, hay là muốn bị người ta ăn thịt?

Các cô cười khúc khích:

– Nếu hương soái muốn ăn thịt chúng em thật thì xin mời hương soái cứ tận tình mà ăn.

– Thật sao?

Sở Lưu Hương cố làm ra vẻ hung ác:

– Tôi ăn thịt các cô được sao?

– Dĩ nhiên là được.

Một cô bé đuôi dài nói:

– Bất kể là hương soái muốn ăn thì cứ việc ăn, cứ chọn một người vừa mắt hương soái.

Cặp đuôi của cô dưới ánh mặt trời thật là rắn chắc, căng đầy sinh lực. Cô nói tiếp:

– Hương soái muốn ăn ai thì cứ ăn, muốn ăn chỗ nào thì ăn chỗ đó, muốn ăn kiểu nào cũng được.

Các cô người nào người nấy xem ra đều rất ngon mắt, nhưng dường như Sở Lưu Hương lại sợ hãi, chẳng dám đưa mắt nhìn các cô. Các cô không phải là cá, trẻ trung mơn mớn như vậy thì tại sao Sở Lưu Hương lại sợ?

Y nói:

– Các cô biến thành ngoan ngoan biết nghe lời từ lúc nào thế?

Cô bé có cặp mắt to nói:

– Nhị tướng quân lần này muốn chúng em lại đây, tùy cho hương

soái phân phó. Chúng em... sợ lắm.

– Sợ?

– Sợ hương soái bắt chúng em ăn thịt thật.

– Thế ư?

– Không những thế, em là người sợ nhất, vì nếu hương soái có chọn thì chắc chắn người đầu tiên sẽ là em.

Nhưng lúc này Sở Lưu Hương không ăn thịt cô, chẳng phải vì cô không ngon lành, cũng chẳng phải vì y không muốn lắm.

Sở Lưu Hương không ăn thịt cô vì bất quá lúc này ngoài cửa sông bỗng có tiếng trống trận truyền lại, làm như có ngàn vạn con chiến mã đang chạy như bay trên sóng nước.

Dĩ nhiên đến đây không phải là ngựa, mà là một con thuyền, một chiếc thuyền nguy nga như một tòa lâu đài vậy.

Những người cá lập tức nhảy nhót hoan hô:

– Nhị tướng quân đến rồi.

Sở Lưu Hương ngạc nhiên nói:

– Cái vị Nhị tướng quân này là ai? Tại sao lại muốn các cô đến tìm ta? Nếu như các người là thủ hạ của Sở Thiên Vương thì tại sao lại không để Hồ Thiết Hoa hộ tống công chúa đến chỗ ông ấy? Không lẽ Nhị tướng quân của các cô cũng không tán thành cuộc hôn nhân này ư?

Không ai trả lời những câu hỏi đó.

Cái miệng của bốn cô con gái hình như bỗng bị ai nhét một cục đất sét vào, ngay cả thở còn không muốn thở nổi.

Chiếc thuyền đang rẽ sóng chạy lại, xa xa đã thấy có bóng người chạy qua chạy lại trên thuyền, bày thành đội ngũ rất chỉnh tề.

Trên thuyền cờ phướn mới tinh, quân kỳ nghiêm chỉnh tráng quan, hiển nhiên ai cũng đều là tay kiêu dũng quen thuộc với sóng gió chiến trận.

Chỉ có một điều kì quái là bao nhiêu đó chiến sĩ, chẳng có ai là đàn ông cả.

Thuyền đánh cá, thuyền buôn bán quanh cửa sông đều không biết đã bỏ trốn đi đâu hết cả, trên bờ thậm chí ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Chiếc thuyền đã thả thang dây xuống, Sở Lưu Hương lập tức leo lên.

Cặp mắt của y vừa ló lên khỏi mặt thuyền thì đã thấy từng hàng những cặp đùi sạm nắng thành màu đồng đỏ. Gót chân chạm cứng vào nhau, những cặp đùi thẳng tắp, chính giữa cơ hồ không có lấy một khe hở.

Mỗi cặp đùi đều rắn chắc như vậy, khỏe mạnh như vậy, Sở Lưu

Hương suốt một đời chưa bao giờ thấy nhiều như vậy cùng một lúc. Trên bắp chân rắn chắc đầy những nét cong là cặp đùi tròn lẳn, trên đó nữa là chiếc quần trần bóng loáng màu bạc.

Sở Lưu Hương không dám nhìn lên thêm.

Chiếc thuyền tiếp tục ra khơi, người cầm lái cũng là đàn bà, Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra người đàn ông duy nhất trên thuyền chính là y.

Không ai nhìn y, cũng không ai đụng đến y, bọn thủy thủ ai nấy đều chuyên tâm làm việc của mình, chiến sĩ thì đứng yên đó như những pho tượng đá.

Sở hương soái, một tay “kỵ mã y tà kiêu, mấn lâu hồng tỵ chiêu” (cưỡi ngựa đứng xéo bên cầu, cả lâu mấy cô vẫy tay gọi), đến chiếc thuyền này thì lại biến ra như đồ phế thải. Những người đàn bà trên thuyền như mù cả, ngay cả liếc cũng không liếc y lấy một cái.

Dĩ nhiên bọn họ chẳng phải kẻ mù, Sở Lưu Hương không tin rằng bọn họ không nhìn thấy. Y cố ý bước qua bước lại trước mặt bọn họ, tuy y ráng không đụng tới những bộ ngực đang nhô ra đó nhưng cũng đã cách bọn họ không xa bao nhiêu lắm.

Nào ngờ bọn họ ngay cả đến chớp mắt cũng không chớp cái nào, Sở Lưu Hương bắt đầu cảm thấy bội phục cái vị Nhị tướng quân này, bội phục cái tài huấn luyện được bao nhiêu đó đàn bà thành ra như vậy. Chuyện này nhất định là không dễ, không phải người đàn ông nào cũng làm được.

Hiện tại thì y càng đoan chắc vị Nhị tướng quân này là đàn bà không sai, chỉ có đàn bà mới có thể huấn luyện được đàn bà thành ra phục tùng như vậy, mà cũng chỉ có đàn bà mới hiểu cách nào đặc dụng để huấn luyện đàn bà mà thôi.

Cái cách đó Sở Lưu Hương không dám nghĩ tới, mà cho dù có nghĩ tới thì y cũng chẳng nghĩ ra.

Ngoài ra y cũng không thể nghĩ ra được cái vị Nhị tướng quân này là một người như thế nào.

Nhưng y cũng cần chờ lâu, vì lúc này đã có một người đàn bà mặt đầy mụn đang hỏi y:

– Người họ tên là gì? Ở đâu lại đây? Trong mình có dấu binh khí gì không đó?

Sở Lưu Hương bỗng bật cười.

Y vốn không nghĩ tới chuyện bật cười, nhưng y không nhịn nổi, vì cả đời y chưa bao giờ gặp qua một chuyện như vậy, mà cũng không ngờ rằng mình sẽ gặp một chuyện như vậy.

Còn ai có thể ngờ được rằng có người lại dám nói với Sở Lưu

Hương như thế?

Lại càng không ngờ được là y cứ thật thà trả lời:

– Tôi họ Sở, tên là Lưu Hương, là con cháu của thời hậu đại sau này của Hoàng Đế. Trước giờ tôi chưa từng làm chuyện mò mò mẫm mẫm nên trong người tuyệt không hề dấu diếm đao kiếm binh khí gì cả.

– Người đưa tay lên cao.

– Để làm gì?

– Cho ta lục soát người của người.

Sở Lưu Hương lại bật cười, y lấy một thái độ rất ôn hòa hỏi:

– Lúc bà lục soát người khác, có bao giờ bà nghĩ tới chuyện người khác không chừng cũng muốn lục soát người của bà không? Chỉ bất quá, cách họ lục soát có chỗ khác với bà một chút mà thôi.

Gương mặt của người đàn bà biến đổi:

– Người dám đụng vào người của ta?

Sở Lưu Hương nhìn vào mắt bà ta rồi thở ra:

– Tôi không dám, thật tình tôi không dám.

Y nhún nha nói tiếp:

– Vì vậy tôi chỉ còn nước dùng một cách khác.

Vừa nói xong thì đôi chân của người đàn bà không biết bằng cách nào đã bị y xách ngược lên, xoay đi hai vòng, làm rớt tung hết bao nhiêu là đồ trong người ra.

Sau đó là nghe ồm một tiếng, đã có người bị ném xuống biển.

o O o Bất kể trong truyện thần thoại của quốc gia nào thì màu sắc của địa ngục cũng là màu đỏ, vì nơi đó quanh năm đều có lửa cháy rực không bao giờ tắt.

Nơi đây cũng vậy.

Nơi đây tuy không có lửa cháy nhưng bốn bề cũng đều đỏ rực, giống hệt như màu sắc của địa ngục vậy.

Nhưng nơi đây lại không phải địa ngục, nơi đây là khoang thuyền lớn của tướng quân.

Tám thảm đỏ hồng trải lên bậc tam cấp dài, cửa vào có treo một bức màn chằm xuống sàn, làm bằng những sợi tơ nhưng màu tím đỏ.

Chiếc bàn của tướng quân cũng có màu đỏ hồng, mỗi tác chiến bảo phảng phất như được tắm bằng máu tươi của quân thù.

Hai người đeo kiếm đứng sau lưng tướng quân. Một lão già mặt mày nhăn nheo, đầu tóc thì đen tuyền như thiếu nữ, một người con gái trẻ tuổi mặt mày xinh xắn, hai bên tóc tai thì đã biến thành bạc phơ.

Trong khoang thuyền chỉ có một thứ đồ là màu đen thuần, toàn thân đều đen, đen muốn sáng rực lên.

Sở Lưu Hương bước vào trong khoang, nhìn thấy trước tiên chính là con báo màu đen tuyền đó.

Con báo đen đang nằm phục dưới chân tướng quân, yên tĩnh như một con mèo mới được ăn uống no nê.

Cặp kiếm sau lưng tướng quân đã tuốt khỏi vỏ, đâm lại cặp mắt Sở Lưu Hương như một dây thắt luyện phá không trung.

Cặp mắt của Sở Lưu Hương ngay cả chớp cũng không chớp một cái. Hai lưỡi kiếm ngừng lại cách lông mi của y chỉ bất quá còn có ba tấc, nhưng mắt y không hề chớp một cái.

Tướng quân nhìn y với ánh mắt thật kỳ quái, rồi bỗng hỏi:

– Người nhìn ra được nhất kiếm đó của bọn họ không đâm mù mắt người sao?

– Tôi nhìn ra được.

Sở Lưu Hương nói:

– Bọn họ đều là cao thủ, xuất thủ chắc chắn có chừng có mực.

– Sao người biết trước bọn họ không đâm mù mắt người?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

– Bởi vì tôi là người khách được mời lại, nếu mắt của khách bị mù đi, chủ nhân chắc cũng không vui vẻ gì, nhất là một người chủ nhân như bà đây.

– Chủ nhân như ta thì thế nào?

– Cái oai phong của tướng quân tuy trọng, còn chưa bằng cái tuyệt sắc của tướng quân, nếu đối mặt với một kẻ mù không thấy gì, không phải là chẳng thú vị gì sao?

Không phải y đang nói xạo, cũng không phải đang cố ý nịnh hót cho người ta vui bụng, y vừa nhìn bà ta lần đầu, cũng không cảm thấy bà ta đẹp gì.

Bà ta quá cao quá lớn, không những vậy, còn quá man rợ. Vai bà ta quá rộng, thậm chí còn rộng hơn rất nhiều người đàn ông.

Ánh mắt bà ta thì đượm cái vẻ man rợ của dã thú sao đó, vành môi của bà ta tuy rất quyến rũ nhưng lại quá rộng đi một chút.

Trừ hàm răng trắng như tuyết ra, toàn thân của bà ta từ trên xuống dưới, hầu như không có chỗ nào có thể nói là gần với tiêu chuẩn của một người đẹp.

Nhưng bà ta quả thật là một người đẹp, toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn đầy cái đẹp man dại trấn nhiếp lòng người. Đẹp đến mức làm người ta thở không ra hơi. Đem bà ta so sánh với những người đàn bà mỹ lệ khác, họ đều giống như những đồ chơi bằng đất sét, đung vào một cái là vỡ tan tành.

– Tôi đã biết đây nhất định phải là một người đàn bà, nhưng trước

giờ tôi không hề nghĩ rằng bà là một người đàn bà như vậy.
Tướng quân lại trừng mắt nhìn y thật lâu, còn thở ra một hơi nhẹ:
– Người quả là kẻ to gan.
Bà ta búng ngón tay một cái, lưỡi kiếm lập tức thu vào trong vỏ, người cũng thoái lui.
– Chính vì ta biết người to gan lắm nên ta mới gọi người lại đây.
Lời nói của bà ta vô cùng trực tiếp:
– Ta tin là người lớn gan đủ để giết người cho ta.
– Cũng phải xem bà muốn tôi giết ai đã.
– Muốn giết người đó dĩ nhiên là không dễ, bất kể cô ta ở nơi nào, chung quanh đều có hơn ba mươi tay cao thủ siêu đẳng bảo vệ cho cô ta.
– Ai sai người bảo vệ cô ta?
– Đồ tiên sinh và Sử Thiên Vương.
Bà ta không chút ngần ngại nói ngay tên hai người đó ra, ngay cả Sở Lưu Hương cũng không thể không thừa nhận bà ta xác thực là một kẻ rất sảng khoái.
Đối với người sảng khoái, Sở Lưu Hương trước giờ cũng rất sảng khoái.
– Bà muốn tôi đi giết người này, có phải là vì bà sợ cô ta chiếm mất địa vị sủng ái của bà?
– Đúng vậy.
Bà ta nói:
– Hiện tại người mà Sử Thiên Vương sủng ái nhất là ta, thậm chí còn phong cho ta làm Bảo Cơ tướng quân, nếu cô ta lại, ta còn gì bây giờ?
– Nếu Sử Thiên Vương thích bà thật, tại sao y phải lấy cô ta làm vợ?
– Bởi vì cô ta là công chúa, ta thì không.
Bà ta nói:
– Hiện tại ta là cơ thiếp của Sử Thiên Vương, trước đó cũng vậy, hình như trời sinh ta ra phải chịu cái kiếp làm lẽ.
Sở Lưu Hương cười khở.
Một người đàn bà đem được chuyện như vậy nói thẳng ra cho người khác nghe, người đàn bà đó y chưa từng thấy qua.
– Người đàn ông trước của ta là một lão già Đông Dương có tiền có thế lực, không những vậy còn là cao thủ kiếm đạo.
– Thạch Điện Tề Tả Vệ Môn?
– Chính lão ta.
Bà ta không hề dấu diếm:
– Tuy lão ta rất được, nhưng so với Sử Thiên Vương vẫn còn xa lắm.

- Vì vậy bà không nghĩ đến chuyện thất sủng với Sử Thiên Vương?
- Vì vậy ta nhất định không để cho ả công chúa quỷ quái kia lấy Sử Thiên Vương, tùy tiện bằng cách nào ta cũng phải giết nó.
- Tại sao bà muốn tôi làm chuyện này?
- Bởi vì lần này, kẻ phụ trách hộ tống cô ta là Hồ Thiết Hoa, người Hồ Thiết Hoa tín nhiệm nhất chính là người.

Báo Cơ nói:

- Muốn giết Ngọc Kiếm, không ai còn có cơ hội tốt hơn người.
- Tại sao tôi phải làm chuyện này?
- Vì ta.

Nói xong câu đó, bà ta không nói thêm tiếng nào nữa, cũng không cần phải nói thêm tiếng nào nữa.

Bà ta đứng dậy, chiến bào màu đỏ hồng đã tuột từ trên vai xuống. Trong khoảnh khắc đó, hô hấp của Sở Lưu Hương cơ hồ muốn ngừng lại.

Trước giờ y chưa hề gặp qua người đàn bà nào như vậy, cũng chưa từng thấy qua thân thể nào như vậy, suốt cả đời y, trước giờ chưa từng có một người đàn bà nào chỉ trong thời gian ngắn ngủi có thể khiêu khích tình dục của y lên nhanh chóng như vậy.

Trên cái thân thể tuy cao lớn đó đầy những đường nét cong gãy mềm mại của bà ta, mỗi chỗ đều ẩn tàng vô cùng vô tận những tình dục, tùy thời tùy lúc nổi bùng ra tiêu hủy người ta.

Một người đàn ông bình thường đụng vào người bà ta, bất cứ là bộ phận nào trên người đều sẽ biến thành không cách nào không chế được chính mình, thậm chí thà hủy diệt chính mình đi.

Báo Cơ đưa cặp mắt đầy man dại nhìn y, thái độ tràn đầy vẻ khiêu gợi và tự tin.

Bởi vì cho tới bây giờ bà còn chưa gặp phải một người đàn ông nào có thể cự tuyệt được mình.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi thật dài:

- Hiện tại tôi mới hiểu ra được tại sao Thạch Điền Tề muốn làm những chuyện đó.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Bởi vì có một người đàn bà như vậy, bất cứ làm điều gì cũng xứng đáng thôi.
- Còn người?
- Tôi cũng vậy, tôi cũng muốn muốn chết luôn.

Ánh mắt Sở Lưu Hương cũng nhìn dính vào bà ta:

- Nếu tôi còn trẻ hơn mười tuổi, tôi đã nhào lại như một con chó sói đói khát, không những vậy, tôi còn sẽ nói với bà, tôi nhất định sẽ đi

làm chuyện đó cho bà, trước hết là triền miên với bà năm ba ngày, rồi sau đó sẽ trốn đi biệt tăm, cho dù bà hận tôi, hận muốn chết đi được, hận không thể cắt thịt tôi ra cho chó ăn, nhưng cũng đừng hòng tìm ra được tôi.

Y làm mặt nghiêm trang nói:

– Trước đây, nhất định tôi sẽ làm như vậy, chỉ tiếc là hiện tại, cái mặt của tôi không còn dày được như vậy.

Sở Lưu Hương thở ra:

– Hiện tại tôi chỉ còn nước mời bà làm giùm tôi một chuyện.

– Chuyện gì?

– Mặc quần áo của bà vào trước, rồi kêu con báo nằm dưới chân bà cắn chết tôi thôi Sở Lưu Hương nói:

– Nếu như nhớ nó cắn không chết tôi, bà cứ việc kêu hai vị nữ kiếm khách kia chọc mù mắt tôi đi.

Y hững hờ nói:

– Cách này hay cách kia, bà cứ việc dùng thử không sao cả Con báo đen còn đang nằm phục dưới chân bà ta, Báo Cơ vẫn còn đang nhìn Sở Lưu Hương bằng cặp mắt đầy man rợ, bà ta bỗng nói:

– Ta biết người thường thường hay thích nói hai chữ...

– Tái kiến!

Tân Nguyệt Truyền Kỳ

Hồi 11

Bí Mật Của Sở Lưu Hương

Chiếc thuyền chở Sở Lưu Hương đi lúc này vẫn còn đó, buộc vào chiến thuyền bằng một sợi dây dài kéo đằng sau, như một con cánh cam bị đưa nhỏ lấy chỉ buộc vào chân.

Trên mặt biển sóng nhấp nhô lóng lánh màu vàng chói, một mé trời đã đổ ra màu vằng chiều.

Người đưa Sở Lưu Hương từ trong khoang thuyền ra cho đến tận nơi vẫn là cô bé có cặp đùi dài.

Sở Lưu Hương nhin không nổi hỏi cô:

– Tướng quân của các cô quả là chịu thả ta đi như vậy thật sao?

– Dĩ nhiên là thật mà.

Cô bé có cặp đùi dài che miệng cười nói:

– Bà ta chẳng muốn cho con báo cắn chết ông, cũng không muốn nó

bị ông cắn chết, vậy thì còn giữ ông lại làm gì nữa?

Sở Lưu Hương nhìn mặt biển lấp lánh màu vàng óng, xuất thần nửa ngày, rồi thở ra:

– Bà ta quả thật là một người đàn bà sảng khoái.

– Bà ta trước giờ vốn là vậy, không những sảng khoái mà còn rất rộng rãi, chỉ cần là khách bà ta mời lại, trước giờ, không bao giờ phải về tay không.

– Không lẽ bà ta còn chuẩn bị vật gì cho tôi mang đi nữa sao?

– Không những bà ta đã chuẩn bị sẵn đâu vào đó rồi, mà còn chuẩn bị tới ba thứ, có điều, ông chỉ có thể chọn một thứ.

– Ba thứ gì?

– Thứ nhất là phỉ thúy và trân châu trị giá mấy chục vạn lượng.

– Bà ta quả thật rộng rãi.

– Thứ hai là rượu Bồ Đào ở Ba Tư và thịt gà nướng đủ để cho ông ăn nửa tháng, còn có một thùng nước uống.

Sở Lưu Hương nhìn ra mặt biển rộng mênh mông vô bờ bến, bất giác thở ra:

– Bà ta nghĩ rất chu đáo.

Chiến thuyền ra khơi đã lâu. Cái thứ lễ vật này chắc chắn là thứ nhu yếu nhất cho y, y đã khỏi cần phải chọn gì khác hơn nữa. Nhưng y vẫn còn nhịn không nổi muốn hỏi:

– Còn lễ vật thứ ba là gì?

– Là người đã sắp chết tới nơi, cũng gần như là chết chắc rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ.

Thật tình y không thể nào ngờ được cái người đàn bà sảng khoái này lại cho y chọn lựa ba thứ lễ vật như vậy.

Hiện tại ba thứ lễ vật đã được người khuân ra, trân châu lóe mắt, đồ ăn thơm phức, và một người đang nằm thoi thóp sắp chết đi thật.

Cái người đang thoi thóp sắp chết đó, lại là cái vị Bạch Vân Sinh đã từng cho mình là tay siêu quần không coi ai ra gì.

Cô bé có cặp đùi dài bồng hạ giọng thật thấp xuống nói nhỏ với Sở Lưu Hương:

– Tướng quân biết ông sẽ chọn lễ vật thứ hai, bởi vì ông là người thông minh tuyệt đỉnh.

– Sao?

– Nhưng tướng quân lại nói, nếu ông chọn bảo ngọc thì con người ông không những tham lam mà còn là ngu xuẩn nữa, ngay cả bà ta cũng sẽ rất thất vọng với ông.

– Còn nếu tôi chọn lễ vật thứ ba.

– Thì ông không phải con người, ông là con lợn ngu đàn.

Cô bé có cặp đùi dài hỏi Sở Lưu Hương:

– Ông chọn thứ nào?

Sở Lưu Hương nhìn cô ta, bỗng nhiên hạ thấp giọng xuống nói:

– Tôi nói cô nghe một cái bí mật được không?

Y ghé miệng lại tai cô ta thì thầm:

– Tôi vốn không phải là con người, tôi là con lợn.

Trên sông, con thuyền này có thể nói là một con thuyền lớn có khi phái lắm, nhưng lên biển là coi như xong rồi, sóng biển vô tình, con thuyền trở thành con rắn thối tha trong tay gã ăn mày, tùy thời tùy lúc đều có thể bị bóp dẹp lép ra.

Sở Lưu Hương dĩ nhiên là hiểu rõ điều ấy lắm, nhưng y không hề do dự suy nghĩ gì cả.

Trên thuyền dĩ nhiên không có lương thực nước uống gì, còn rượu lại càng khỏi nói tới, không có rượu uống chết không nổi, nhưng nếu không có nước uống chẳng ai có thể sống qua bảy ngày.

Điều đó Sở Lưu Hương cũng không phải là không biết, nhưng hình như y cứ hoàn toàn không hay biết gì cả vậy.

Nghĩ đến những chuyện không làm được gì, thì cần gì phải nghĩ tới?

Biết nhiều chuyện ngược lại làm mình ưu phiền thống khổ, thì cần gì phải nghĩ tới?

Bất kể ở trong hoàn cảnh nào, nguy hiểm ác liệt tới đâu, y nghĩ đến đều là những chuyện làm cho y sướng khoái, có thể làm cho tinh thần y phấn chấn lên, có thể làm cho y cảm thấy sinh mệnh vẫn còn tràn đầy hy vọng.

Vì vậy mà y vẫn còn động đây, không những vậy sống còn sung sướng hơn người khác nhiều.

Nét mặt của Bạch Vân Sinh vốn đã trắng trẻo, hiện tại lại càng trắng thật đáng sợ, giống như trúng phải chất độc gì kỳ quái, lại giống như bị phải thứ nội thương gì thật lợi hại, vì vậy có lúc y hôn mê, có lúc thì tỉnh táo.

Lần này y đang tỉnh táo lại, gặp lúc Sở Lưu Hương đang cười, hình như y vừa nghĩ ngợi chuyện gì làm cho y rất vui vẻ.

Tinh lực của Bạch Vân Sinh đã không còn cho phép y nói năng dài dòng gì được, nhưng y vẫn còn chịu không nổi muốn hỏi:

– Xem ra ông có vẻ rất cao hứng.

– Hình như là vậy.

– Tôi nghĩ không ra, hiện tại còn có chuyện gì có thể làm cho ông cao hứng được?

– Ít nhất hiện tại chúng ta còn sống nhăn đây.

Đối với Sở Lưu Hương còn sống được đã là một chuyện đáng để

cao hứng, đối với Bạch Vân Sinh thì lại không vậy.

– Tuy chúng ta còn sống đây, nhưng chỉ bất quá là đang chờ chết thôi, có gì mà cao hứng?

Bất kể về một phương diện gì mà nói, hai người này đều là hai kẻ tuyệt đối khác nhau, thậm chí còn có thể nói là tương phản hoàn toàn.

Kỳ quái là giữa hai người đều phẳng phất có một chỗ nào đó thật là tương đồng, cũng có thể nói là một thứ khế ước ngầm nào đó thật kỳ quái.

Bạch Vân Sinh này giờ vẫn không hề hỏi Sở Lưu Hương:

– Tại sao ông không chọn lương thực nhu yếu cho ông, mà lại đi cứu tôi?

Bởi vì những chuyện đó không cần phải giải thích, cũng không cách nào giải thích được rõ ràng.

Sở Lưu Hương cũng chưa hề hỏi Bạch Vân Sinh.

– Ông và Báo Cơ đều là người của Sở Thiên Vương, tại sao bà ta lại đối xử với ông như vậy?

Bởi vì những chuyện đó tuy có thể giải thích được, nhưng lại có quá nhiều cách giải thích.

Ngọc Kiến công chúa rất có thể là cái mấu chốt chủ yếu trong đó.

Một người muốn bảo vệ cô, một người muốn giết cô, một người muốn thành toàn chuyện hôn nhân giữa cô và Sở Thiên Vương, một người thì có chết cũng không bằng lòng.

Báo Cơ muốn đặt Bạch Vân Sinh vào chỗ chết, dĩ nhiên cũng là chuyện tự nhiên hợp lý thôi.

Bất kể ra sao, hiện tại, hai người vốn cực kỳ không giống nhau này, đã ở trong hoàn cảnh không thể nào tưởng tượng được, ở cùng một chỗ với nhau.

Y sống, người kia cũng sống được.

Y chết, người kia cũng chết theo.

Trời đã dần tối, không ai biết được mình có sống tới mặt trời mọc hay không, không ai biết được ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra.

Trên cái thế giới này, đại khái có ít người đem sa mạc và đại dương liên tưởng cùng một chỗ.

Đại dương là thứ sinh động, tráng quan, mỹ lệ tràn đầy nhựa sống, làm tâm hồn người ta mở rộng ra, máu nóng sôi sục. Có rất nhiều người nhiệt ái đại dương, cũng như bọn họ nhiệt ái sinh mệnh vậy.

Còn sa mạc?

Không ai đi ưa thích sa mạc, những người đã từng đến sa mạc, không ai muốn lại lần thứ hai.

Nhưng nếu một người chân chính hiểu được đại dương và sa mạc, họ sẽ phát hiện hai thứ xem ra rõ ràng không giống nhau đó thật ra lại có rất nhiều chỗ tương tự.

Cả hai đều vô tình như nhau, đều làm cho người ta cảm thấy sinh mệnh thật nhỏ nhoi và thấp kém, đều tràn đầy những biến hóa làm con người không cách nào chịu đựng được, trong những thứ biến hóa đó, sinh mệnh của con người biến thành ra yếu đuối, mềm như một trái trứng dưới quả trùy đang nện xuống.

Về một phương diện nào đó, đại dương thậm chí còn hung bạo, ác độc hơn cả sa mạc, không những vậy còn đơm đầy vẻ trêu chọc không thương tiếc đối với con người.

... Nước biển tuy xanh rì thật dễ thương, nhưng người đang khát nước trên biển cả rất có thể bị chết khát hơn là trên sa mạc nhiều. Một người nếu bị thiếu thốn không có nước uống, bất kể là ở sa mạc hay ở trên đại dương, đều chỉ có một chuyện có thể là được là... chờ, chờ chết.

Vậy mà lần này, Sở Lưu Hương vẫn chưa chết, không phải là vì có kỳ tích xuất hiện sao?

Kỳ tích rất ít khi xuất hiện lắm.

Lần này y chưa chết, chỉ bất quá có người đã cứu y.

Một người không ai có thể ngờ tới được.

Vài tháng sau, vào buổi chiều xuân gió hiu hiu, nắng nhẹ nhẹ trên một sườn núi nở đầy anh đào và đỗ quyên, Hồ Thiết Hoa bỗng sực nghĩ đến chuyện đó, bèn hỏi Sở Lưu Hương:

- Tại sao lần đó ngươi còn chưa chết vậy?
- Bởi vì có một người cứu ta?
- Giờ phút đó, nơi chốn đó, còn ai cứu được ngươi?
- Ngươi vĩnh viễn nghĩ không ra được đâu.

Sở Lưu Hương cười thật thần bí:

- Chính ngay cả ta còn nghĩ không ra nữa là.
- Người đó rốt cuộc là ai vậy?

Hồ Thiết Hoa có vẻ muốn nóng nảy lên:

- Lần nay ngươi không thể bắt ta đoán nữa, ta đã đoán ba tháng trời nay vẫn còn đoán chưa ra, không lẽ ngươi muốn ta nôn ruột cho đến chết thật sao?

- Được, lần này ta nói cho ngươi nghe.

Sở Lưu Hương nói:

- Người cứu ta lần này chính là cái mặt mặt muốn lục soát người của ta đấy.

Hồ Thiết Hoa ngẩn mặt ra? Sao bà ta lại cứu ngươi?

Hồ Thiết Hoa không những nghĩ không ra, y còn không cách nào tin được chuyện đó.

Nhưng Sở Lưu Hương chỉ nói thật hững hờ:

– Chuyện đó thật ra cũng đơn giản thôi.

Y nói cho Hồ Thiết Hoa biết:

– Bà ta cứu ta chỉ vì ta đã ném bà ta xuống biển.

Hồ Thiết Hoa càng nghe càng biến thành hồ đồ, Sở Lưu Hương càng nói càng đắc ý:

– Bà ta muốn lục soát ta, dĩ nhiên ta cũng muốn lục soát bà ta, chỉ bất quá, đối với đàn bà như bà ta, ta không có mấy hứng thú sờ vào, vì vậy ta bèn dùng một phương pháp thật đặc biệt.

– Phương pháp gì?

– Ta xách hai cặp chân quý báu của bà ta lên, giữ cho những thứ đồ trong người rớt hết cả ra.

– Rồi sau đó?

– Sao đó, ta chỉ bắt quá thuận tay sờ sẫm mấy thứ đồ rớt xuống, trong đó có một cái ống tròn giống như đồ để phát tự tiễn.

– Chính cái ống tròn đó cứu được người?

– Chính là nó.

– Một cái ống tròn, nho nhỏ làm sao cứu được người trên đại dương?

– Ống tròn khác cứu không được, nhưng cái ống tròn này lại cứu được.

– Cái ống tròn đó rốt cuộc là thứ đồ chơi gì vậy?

– Cũng chẳng phải là thứ đồ chơi quý quái gì, chỉ bất quá là một cái ống phóng pháo bông thôi.

– Bạch Vân Sinh thấy ta móc trong người ra cái ống tròn đó, gương mặt của y còn cao hứng hơn cả lúc người nhìn thấy ngàn vạn bình rượu ngon để lâu.

Y nói:

– Một người nếu thấy bạn mình lộ cái vẻ mặt như vậy ra, cả đời chỉ cần thấy được một lần là quá đủ.

Hồ Thiết Hoa nãy giờ đang thở ra:

– Ta biết cái vận khí của người trước giờ không tệ lắm, nhưng ta còn chưa ngờ được vận khí của người tốt đến vậy.

– Đây chẳng phải là vận khí.

– Đây chẳng phải là vận khí, không lẽ người đã biết cái ống tròn đó là cái thứ thuộc hạ của Sử Thiên Vương lúc gặp nạn phóng ra làm tín hiệu sao?

– Ta không biết.

- Vậy thì không phải là vận khí chứ là gì?
- Đây chỉ bất quá là một chút chút trí tuệ, một chút chút cẩn thận, một chút chút lưu ý, thêm vào đó một chút chút thủ pháp và kỹ xảo thôi.
- Sở Lưu Hương sờ sờ mũi, nháy mắt nói:
- Trừ những thứ đó ra, còn có một thứ dĩ nhiên là thiếu không được.
- Thứ gì?
- Vận khí, dĩ nhiên là vận khí.
- Sở Lưu Hương nghinh mặt lên làm mặt nghiêm trang nói:
- Trừ vận khí ra, không lẽ còn thứ gì khác nữa sao?
- Chính cái lúc Hồ Thiết Hoa đang tức quá xém tí nữa là sặc rượu từ trong mũi ra, Sở Lưu Hương đã bắt đầu kể tiếp cho y nghe chuyện kỳ ngộ lần này của y:
- Chúng ta phóng cái tín hiệu đó lên không lâu, bèn có một đám thuyền chài lại, cứu chúng ta đến một đảo hoang, trên đảo chỉ có một cái thôn chài, cư dân đều là ngư phủ, xem ra không khác gì với các thôn chài khác.
- Gương mặt của Sở Lưu Hương lại lộ ra vẻ thần bí:
- Nhưng ở cái thôn chài đó, ta lại gặp được một vài người thật kỳ quái, ta vĩnh viễn không thể ngờ được gặp họ ở một cái nơi như vậy.
- Bọn họ là ai?
- Hồ Khải Thụ, Tư Đồ Bình, Kim Chấn Giáp và Lý Thuần.
- Lần này Hồ Thiết Hoa bỗng biến thành thông minh ra:
- Không lẽ thôn chài đó lại là một trong những căn cứ trên biển của Sử Thiên Vương? Không lẽ bọn đại hiệp đó đều là vì Sử Thiên Vương mà lại hả?
- Sở Lưu Hương thở ra:
- Hạng người thông minh như ngươi, tại sao lại có người cứ nói cho được rằng ngươi là kẻ ngu ngốc?
- Hồ Thiết Hoa cũng thở ra:
- Ta trước giờ cũng có chỗ xem thường cái vị Hồ đại hiệp đó, không ngờ y lại là một tay anh hùng như vậy, dám đi tìm Sử Thiên Vương.
- Người có biết tại sao y đi tìm Sử Thiên Vương không?
- Không lẽ là y đi liều mạng với Sử Thiên Vương sao?
- Liều thì liều thật, chỉ tiếc là không phải cái mạng của y.
- Sở Lưu Hương cười khở:
- Y đi tìm Sử Thiên Vương, chỉ bất quá là muốn cầu xin Sử Thiên Vương đi giết giùm y vài mạng người thế thôi.
- Có phải y còn đem theo đồ lễ vật long trọng nữa?
- Chuyện đó dĩ nhiên không thể thiếu được.
- Ta chẳng lấy làm lạ tí nào cả, thật tình ta chẳng lấy làm lạ tí nào,

hạng đại hiệp đó, ta đã thấy quá nhiều từ lâu rồi.

Hồ Thiết Hoa cười:

– Ta nghĩ lúc y gặp phải ngươi, mặt mày chắc chắn là có ý tứ lắm.

Sở Lưu Hương thở ra:

– Nói thật với ngươi, cái mặt đó ta cũng không muốn thấy lần thứ hai.

– Vấn đề quan trọng nhất là lần này Sở Thiên Vương có lại chỗ thôn chàì đó không?

– Dĩ nhiên y lại đó.

– Ngươi có thấy y không?

– Ta có phải người mù đâu sao lại không thấy?

– Y là người như thế nào?

Câu hỏi đó Sở Lưu Hương suy nghĩ một hồi thật lâu rồi mới trả lời:

– Ta cũng không biết y là một người như thế nào, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết rằng, ta chân chính nhìn rõ y cái khoảnh khắc đó, ta mới hiểu ra tại sao người ta nói rằng y là một người không thể nào giết được.

– Tại sao?

– Bởi vì y vốn không phải là một con người.

Sở Lưu Hương thấy Sở Thiên Vương lần đầu tiên, lúc đó là một buổi sáng trời đẹp.

Dĩ nhiên là Sở Thiên Vương đi thuyền lại, nhưng không phải là thứ chiến thuyền mà Sở Lưu Hương tưởng tượng to lớn, vĩ đại, mà là một chiếc thuyền đánh cá phổ thông, thậm chí còn có vẻ rõ ràng là cũ kỹ rách nát.

Sáng hôm đó trời quang đãng, Sở Lưu Hương nhìn xa xa là đã thấy chiến thuyền đánh cá rẽ sóng chạy lại.

Thân chiếc thuyền vốn không có gì là đặc biệt cả, nhưng tốc độ lại nhanh hơn bất kỳ chiếc thuyền đánh cá nào khác người ta thấy.

Trên thuyền có bảy người.

Bảy người đó đều mặc y phục đánh cá thường ngày, hở ngực, chân trần, thân thể đều cao lớn tráng kiện.

Chiếc thuyền đánh cá vừa đến bờ, bọn họ bèn nhảy xuống, đi chân trần vào bãi cát, mỗi người ai nấy hành động đều nhanh nhẹn, không những vậy còn rõ ràng đầy vẻ oai vệ khí phách.

Lúc đó Sở Lưu Hương còn chưa ngờ được rằng trong bảy người đó lại có một người là kẻ oai trấn bốn bể là Sở Thiên Vương. Trong tâm mục của y, Sở Thiên Vương không phải là hạng người như vậy.

Trong tâm mục của y, Sở Thiên Vương phải là kẻ đội mũ kim khôi, mặc giáp vàng, hộ vệ đông đảo như kiến, oai nghi đường đường.

Nhưng Bạch Vân Sinh đã nói cho y biết:

- Đại soái đã đến.
- Đại soái?
- Vị đại soái nào?
- Nơi đây chỉ có một vị đại soái Sở Lưu Hương bấy giờ mới giật nảy mình lên:
- Ông nói đại soái ấy chính là Sử Thiên Vương?
- Đúng vậy.

Nhưng cho đến giờ phút đó, Sở Lưu Hương vẫn còn nhìn chưa được trong bảy người đó, người nào là Sử Thiên Vương.

Bởi vì bảy người đó ăn mặc cơ hồ giống hệt nhau, xa xa nhìn lại, cơ hồ không có gì phân biệt.

Bọn họ bước nhanh lại bãi cát, mỗi người trong tay kéo một cái võng lưới đầy những đồ hải sản bọn họ vừa đánh được từ biển về.

Xem ra bọn họ đều là những tay chài lưới rành nghề, và cũng chỉ bắt quá là cường tráng khôi ngô hơn những tay chài khác một chút thể thôi.

Nhưng dân chài lưới trên đảo vừa thấy họ là đã hoan hô lên, bọn họ mỉm cười vẫy tay chào trong tiếng hoan hô đó, bước vào trong một dãy nhà lớn bằng gỗ ráp lại, để lại trên bãi cát một hàng dấu chân. Sở Lưu Hương lập tức phát hiện ra có một chuyện vô cùng kì quái. Dấu chân của bảy người đó để lại trên cát giống như là dấu chân của chỉ một người để lại.

Bảy người đi một hàng qua, mỗi người bước xuống đều đúng vào trong dấu chân của người đi trước để lại, mỗi khoảng cách của hai bước chân đều hoàn toàn bằng nhau.

Trong khoảnh khắc đó Sở Lưu Hương đã biết được đối thủ của mình là kẻ đáng sợ biết bao nhiêu.

Nhưng là cho Sở Lưu Hương thật sự kinh hãi lại là lúc y được mời vào căn nhà lớn gặp mặt Sử Thiên Vương. Trước giờ chưa có ai làm cho Sở Lưu Hương bị kinh hãi đến độ như vậy.

Y đã từng đối diện với lợi khí của tay kiếm khách vô địch thiên hạ là Tiết Y Nhân, y đã từng đối diện với một kẻ như u linh quỷ hồn, nguy bí vô cùng là Thạch Quan Âm.

Y cũng đã từng quyết chiến với kẻ thiên hạ vũ lâm coi như là thần thánh là Thủy Mẫu Âm Cơ ở Thần Thủy Cung.

Có một đời y đã từng trải qua bao nhiêu trận ác chiến sống chết chỉ trong khoảnh khắc, nhưng y chưa bao giờ bị chấn động kinh hãi qua như vậy lần nào.

Hồi 12

Một Người Không Thể Nào Lường Được

Căn nhà gỗ cao lớn, rộng rãi đầy đủ ánh sáng, cửa sổ thường hay mở tung, ngẩng đầu lên là có thể thấy ánh mặt trời chiếu trên mặt biển.

Gió biển ẩm áp, mấy đứa trẻ nít ở trần đang chơi đùa với vỏ sò, nước da cũng giống như cha của chúng, đã sạm thành màu cổ đồng. Trên bãi cát đang có hai người trẻ tuổi sửa sang chiếc thuyền chài, mấy bà mẹ, bà già đang tụ tập một chỗ vừa vá lưới vừa nói chuyện tầm phào.

Cái thôn chài chút xíu nơi đâu cũng tràn đầy vẻ an lạc, chẳng ai có thể ngờ được, trong ngày hôm nay, trong cái căn nhà gỗ này, mỗi chuyện xảy ra đều đã chấn động cả vũ lâm.

Sở Lưu Hương đạp chân lên bãi cát mềm mại đi dưới ánh nắng mặt trời vào trong căn nhà gỗ, không chừng cái lúc đó cũng là cái lúc làm cho y kinh hãi và thất vọng nhất trong đời.

Trước giờ y chưa hề tin rằng thế giới này có chuyện người ta không cách nào có thể làm được, y cũng không tin thế giới này có người mình vĩnh viễn không thể đánh bại được.

Bây giờ thì y đã tin được.

Bởi vì Sở Thiên Vương vốn không phải là một người.

Bảy người lúc này vừa bước lên bãi cát đó, ăn mặc không những là y hệt nhau, ngay cả thần tình dáng điệu thân hình cũng đều hoàn toàn như nhau.

Trong bảy người đó, mỗi người đều có thể là Sở Thiên Vương, nhưng chẳng ai có thể phân biệt ra được ai là Sở Thiên Vương thật. Cũng như ngôi mộ của Tần Thủy Hoàng Vậy, Sở Thiên Vương cũng chuẩn bị sẵn cho mình sáu người hóa thân cho mình.

Nếu không phân biệt ra được ai là Sở Thiên Vương thật, làm sao mà giết được y trong khoảnh khắc?

Nếu không có cái cơ hội trong khoảnh khắc đó, thì vĩnh viễn không thể nào có cơ hội gì cả.

Bốn vị danh nhân trong vũ lâm đến trước Sở Lưu Hương, lúc này cũng đều ở trong căn nhà gỗ.

Người đầu tiên Sở Thiên Vương tiếp kiến là một trung niên vai rộng ngực nở, mặt mày hồng hào, xem ra vô cùng tráng kiện, trong người hiển nhiên là đã từng luyện qua Kim Chung Trí Thiết Sam công phu,

không những vậy còn luyện đến mức không tệ chút nào, cả người y xem ra thì giống một tấm thuẫn bài làm bằng thép.

– Người chính là Lý Thuần?

– Đúng vậy, chính là tôi.

Thái độ của y trong cái trầm ổn còn đầy vẻ tự tin, cái môn công phu ngoại môn của y và chưởng lực ngoại gia ở Quang Trung một dãy cơ hồ chưa hề gặp phải đối thủ, vì vậy giờ phút này tuy đối diện với một tay oai trấn thiên hạ là Sử Thiên Vương, y vẫn còn bảo trì được cái tôn nghiêm của mình.

– Tôi có một món hàng bảo tiêu qua chỗ Sử tướng quân bị cướp mất.

Lý Thuần nói:

– Tôi lại đây lần này, chỉ cần Sử tướng quân giữ công bằng cho.

– Người muốn ta giữ công bằng cho người?

Cái vị Sử Thiên Vương đang đưa người ta vào tường hững hờ hỏi y:

– Người cho ta được cái gì?

– Lý Thuần tôi trước giờ không có gì hay ho cả, chỉ có một người một mạng thôi.

Y đem theo đao. Một thanh khoát đao không cần phải rút ra cũng có thể thấy được là thanh bảo đao do danh gia luyện ra.

Người được Sử Thiên Vương tiếp kiến, không những có thể mang theo đao, vũ khí gì cũng có thể mang được vào cả.

Bất kể là hạng người nào, bất kể là mang theo vũ khí gì, Sử Thiên Vương đều không hề màng tới.

Lý Thuần đột nhiên rút đao ra, mở tung vạt áo, xoay ngược tay chém một nhát vào ngực mình.

Nhát đao đó y xác thực đã dùng rất nhiều sức, nhưng lưỡi đao bén nhọn kia bất quá chỉ để lại trên ngực y một cái dấu trắng trắng thê thôi.

– Tốt lắm, công phu Thập Tam Thái Bảo của người quả thật luyện đến mức không tệ.

Cái vị Sử Thiên Vương ngồi trong cái ghế thật lớn bỗng nói:

– Chỉ tiếc là ta chẳng muốn con người của người, cũng chẳng muốn lấy cái mạng của người.

Sử Thiên Vương vẫy vẫy tay:

– Niệm tình người cũng là một tay hảo hán lần này ta thả người ra, lần sau tốt nhất người đừng lại nữa!

– Tôi không đi được.

Lý Thuần gần giọng nói:

– Không lấy lại được hàng, tôi không thể nào đi được.

– Có phải người nhất định bắt ta phải giữ công bằng?

Sử Thiên Vương bỗng thở ra một hơi:

– Vậy thì ta hỏi người, người đã thấy trong giang hồ có lúc nào có chuyện công bằng bao giờ vậy?

Lý Thuần gầm lên tức giận, múa đao nhảy chồm lại, đao như lợi đình, ánh đao như điện.

Y chém vào một vị Sử Thiên Vương khác, vị Sử Thiên Vương này chỉ dùng hai ngón tay kẹp cứng nhất đao đó.

Tách một tiếng, đao gãy làm đôi.

Lưỡi đao gãy cắt nhẹ nhàng qua một cái, nhẹ nhàng lướt qua cái đầu chỗ Lý Thuần tự mình lúc nãy chém vào, cắt nhẹ xuống, máu tươi lập tức từ ngực y phun ra như suối.

– Người dùng sức chém xuống, không sao nhưng ta thì chỉ cắt nhẹ xuống một chút là cắt đứt ra ngay.

Sử Thiên Vương nhún nhả nói:

– Người nói thử xem chuyện đó có công bằng hay không?

– Hiện tại, người cũng đã hiểu rõ thiên hạ vốn không có chuyện gì tuyệt đối công bằng.

Một vị Sử Thiên Vương khác nói:

– Người còn muốn công bằng gì khác không?

Lý Thuần mặt mày như tro tàn, bước lui từng bước một, y bước lui tới bước thứ năm, nửa lưỡi đao còn thừa trong tay y đã đâm vào trái tim.

Kim Chấn Giáp thì vẫn còn đang sống sờ sờ đó.

– Người đem lễ vật lại đã thu hết cả, chuyện người nhờ làm cũng có thể làm được.

Sử Thiên Vương nói:

– Đại ca của người là Kim Chấn Thông tuy là cựu giao của ta, trong bụng y trước giờ vẫn xem thường ta lắm, ta cũng biết, lần này người lại đây cầu cứu ta, ta rất là cao hứng.

Y nói vậy, sáu vị Sử Thiên Vương kia cũng đều lộ vẻ khoan khoái y như vậy.

Kim Gia nhị công tử con nhà thế gia trước giờ hiển hách trong võ lâm Giang Nam lại cầu thân y, chuyện đó hình như làm cho y cảm thấy rất nở mặt nở mày.

Sử Thiên Vương hoành hành bốn bể hình như cũng rất chú trọng tới con nhà thế gia khác, điều đó đại khái cũng chính là lý do tại sao y nhất định muốn lấy cho được cái vị công chúa đó.

Y cũng là con nhà thế gia, phụ thân và tổ phụ y đều là những danh hiệp trong giang hồ, chính y, danh tiếng cũng không nhỏ nhoi gì.

– Tại hạ là Hồ Khai Thụ, tiên tổ là Cổ Nguyệt Ly, tiên phụ là Hồ Tinh, trước giờ ở U Châu, lần này có đem theo lễ vật đến đây để bái kiến Sử tướng quân.

Sử Thiên Vương bật cười lên:

– Ta biết, người khải cần phải đem cả gia phả nhà người ra tường thuật, chuyện của người ta đều biết rõ.

Cái vị Sử Thiên Vương đang ngồi chồm hổm trên giường nói:

– Lễ vật người đem lại ta cũng đã xem qua.

– Sử tướng quân cũng phải đã nhận giùm cho?

– Dĩ nhiên là ta phải nhận.

Sử Thiên Vương cười lớn:

– Lễ vật quý trọng như vậy, nếu có người không nhận, người đó không phải là đáng đánh đòn lăm hay sao?

Hồ Khai Thụ cũng cười theo. Sử Thiên Vương bỗng hỏi y:

– Người có thấy chiếc thuyền đó không? Chính là chiếc thuyền bọn ta mới đi lúc nãy lại.

– Tôi thấy rồi.

– Đây là chiếc thuyền rất tốt.

Sử Thiên Vương nói giọng đầy vẻ tán tụng và hài lòng:

– Ta có thể bảo đảm, chiếc thuyền đó còn tốt, còn nhanh nhẹn hơn xa cái vỏ bề ngoài của nó, không những vậy, nó còn chịu được sóng to gió lớn, trên thuyền lương thực nước uống cũng đầy đủ, ta còn có thể cho người hai tay hảo thủ nhiều kinh nghiệm nữa.

– Cho tôi?

Hồ Khai Thụ cảm thấy có chỗ hơi kỳ quái:

– Tại sao lại cho tôi?

– Người không muốn sống sót về tới U Châu sao?

– Muốn.

– Vậy thì người chỉ còn cách ngồi trên chiếc thuyền này mà về thôi...

– Đại soái đã đáp ứng cái chuyện đó cho tôi rồi?

– Chuyện gì? Ta đã đáp ứng người chuyện gì?

Sử Thiên Vương sa sầm nét mặt:

– Ta chỉ bắt quá đáp ứng với người, nể mặt người, ta nhận lễ vật đó của người, thế thôi.

Hồ Khai Thụ cười hết nấc.

Nhưng Sử Thiên Vương thì đang cười lớn:

– Hồ Khai Thụ, người cho ta là hạng người thế nào? Đi làm chuyện bất nhân bất nghĩa bán đứng bạn bè giùm cho người? Ta muốn làm những chuyện đó, thì cũng chỉ để cho ta, tại sao lại làm giùm cho hạng người ty bỉ vô sỉ như người?

Sử Thiên Vương đang ngồi chồm hổm nơi giường bỗng gằm lên như cọp:

– Người còn không cút đi mau?

Hồ Khai Thụ đang thoái lui từ từ.

Bởi vì y biết bất kể y có nhanh thế nào, cũng nhanh không bằng Sử Thiên Vương và Bạch Vân Sinh.

Y thoái lui từ căn nhà lớn đã sặc mùi máu tanh, thoái ra ánh mặt trời đang chiếu. Mặt trời sáng lạn, mặt biển xanh rì.

Mấy bà dì và mấy mẹ vợ còn đang vá lưới cá bị hư hỏng, áo quần bị rách của chồng con, anh em, mấy đứa con nít ở trần đang còn đùa nghịch với mấy vỏ sò đủ màu sắc trên bãi cát cạnh bọn họ.

Hai người trẻ tuổi đang sửa sang lại chiếc thuyền bây giờ đã đi đâu làm chuyện gì khác rồi.

Sử Thiên Vương và người nãy giờ vẫn kề cận bên cạnh họ là Bạch Vân Sinh vẫn còn đang ở hết trong căn nhà gỗ, không hề có ý gì rượt theo cản trở y.

Hồ Khai Thụ phấn chấn tinh thần lên.

... Chỉ cần y sống sót lên được thuyền đó, y sẽ còn sống sót về nhà.

Chuyện đó không có gì khó cả.

Chiếc thuyền đó vẫn còn neo ở bờ biển, cách y chỉ bất quá có hai ba chục trượng là cùng.

Trong cái khoảng cách đó, chẳng còn ai có thể cản trở được y.

Làm sao y để cho cái cơ hội đó thoát khỏi tay?

Nước triều đã xuống từ lâu, cát trên bờ cũng đã bị hong khô hết, đạp chân lên rất có nhiều sức.

Hồ Khai Thụ dùng chân dậm xuống, chân trái dùng gót, chân phải dùng mũi, hai lực lượng phối hợp nhau, người y đã bay bổng lên, lấy khinh công của y ra mà nói, chỉ cần năm ba cái nhấp nhô là đã lên đến thuyền.

Không ngờ chính lúc thân hình của y đang bốc lên, bỗng có một đám vỏ sò đủ màu sắc bay ào lại.

Vỏ sò là từ trong tay của mấy đứa bé ném lại, đem theo tiếng xé gió làm như là những mũi tên nhọn đang bay lại vậy.

Hồ Khai Thụ còn chưa hết sức, y búng ngược người, dùng sức tác sức, lại búng thêm cái nữa.

Chính lúc y búng người đó, bầu trời phẳng phất hình như tối lại, phẳng phất như có đám mây đen che hết ánh mặt trời.

Trời cao thăm thẳm trong vắt, làm gì có đám mây vào đó? Che ánh mặt trời trước mắt y chỉ bất quá là một tấm lưới cá.

Một tấm lưới cá thật là lớn.

Tấm võng lưới là từ trong tay mấy bà già, mấy mẹ vợ quăng ra, làm như là một cụm mây đen thật, đường thoái lui của Hồ Khai Thụ trái phải trước sau đều đã bị tấm lưới bao trùm lấy.

Y hoàn toàn không còn cách nào tránh né đỡ gạt gì được.

Chiếc thuyền đang ở trước mắt đã biến thành xa xôi chân trời.

Chính ngay lúc đó, bỗng có một tia sáng bay lại, đâm lũng đám mây đen, đâm phá tấm võng lưới ra.

Trời cao thăm thẳm trong vắt, làm gì có tia chớp gì được, tia chớp ấy chỉ bất quá là ánh kiếm.

Ánh kiếm lóe sáng rực rỡ làm sao, kiếm phóng ra nhanh quá, kiếm là từ trong tay Tư Đồ Bình phóng ra, Tư Đồ Bình này giờ vẫn ngồi yên tĩnh nơi đó.

Y ngồi đó yên tĩnh như mặt đất mênh mông, y xuất thủ ra, thanh kiếm của y biến thành nhanh như chớp xẹt.

Không ai ngờ được y bỗng xuất thủ, Hồ Khai Thụ cũng không ngờ tới.

Tấm võng bị phá vỡ ra, Hồ Khai Thụ xuyên qua, chiếc thuyền đang xa vời bên chân trời kia lại gần gũi trước mắt.

Có điều Tư Đồ Bình cũng đột nhiên xuất hiện ra trước mắt y, một gương mặt trắng trẻo, một cặp mắt lạnh lùng, một thanh kiếm bén ngọt.

Sống chết chỉ trong một hơi thở, Hồ Khai Thụ còn biết nói gì hơn với y?

Nhiều lắm chỉ bất quá một tiếng cảm ơn.

Lại càng làm người ta không thể ngờ được là y nói cái tiếng đó thành ra lầm lẫn, bởi vì chính lúc y đang thốt ra tiếng cảm ơn, Tư Đồ Bình đang nhìn y bằng cặp mắt lạnh lùng đã đâm cho y một nhát thấu tim.

Tư Đồ Bình lại ngồi xuống, ngồi yên tĩnh trên cái ghế y vừa ngồi lúc nãy, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Chỉ tiếc là không ai có thể phủ nhận chuyện đã xảy ra rồi, không những vậy còn là chuyện không ai có thể hiểu cũng không thể giải thích được.

... Y cứu Hồ Khai Thụ rồi, tại sao lại dùng kiếm giết chết Hồ Khai Thụ nữa?

– Tư Đồ Bình.

Cái vị Sử Thiên Vương này giờ giống như một người gỗ đứng một góc xa xa, từ cái góc đó không những có thể thấy được từng động tác của mỗi người, còn có thể thấy được mặt biển.

– Người chính là tay kiếm khách mới lên sau này được người ta xưng tụng là đệ nhất cao thủ?

– Không thể xem là đệ nhất, nhưng cũng không thể xem là đệ nhị.

Tư Đồ Bình nói:

– Đệ nhất và đệ nhị với nhau, phân biệt chỉ bất quá trong khoảnh khắc thế thôi.

– Nói quá hay.

– Tôi nói không hay tí nào, tôi chỉ nói thật tình thôi.

– Người lại đây xin đầu nhập ta?

– Tôi không phải đầu nhập ông, tôi đầu nhập biển.

– Biển còn lạnh lùng tàn bạo hơn ta.

– Tôi biết.

Tư Đồ Bình nói:

– Chính vì tôi biết, mà tôi mới làm vậy.

– Tại sao?

– Bởi vì biển vô tình, sóng gió trên mặt biển là khôn dò, cũng như kiếm vậy.

Tư Đồ Bình nói:

– Chỉ có ở trên biển, kiếm pháp của tôi mới tiến triển được.

– Cái lối suy nghĩ của người không sai tí nào, nhưng lúc nãy người đã làm sai.

Sử Thiên Vương hững hờ nói:

– Nếu một người, mà chết đi rồi, kiếm pháp của y chẳng còn có thể nào tiến triển nữa.

– Tôi biết.

– Trên mặt biển, kháng cự lại ta là chỉ còn đường chết.

– Tôi biết.

– Người cũng biết ta muốn giết Hồ Khai Thụ, tại sao người muốn cứu y?

– Y cũng học kiếm, tôi không thể nào mắt nhìn y chết dưới tay đàn bà con nít.

Tư Đồ Bình nói:

– Tôi giết y, chỉ vì y đã phải chết chắc, đã phải chết rồi, thì chi bằng chết dưới lưỡi kiếm của tôi.

– Còn người?

Sử Thiên Vương hỏi:

– Nếu người muốn chết, người tình nguyện chết về tay ai?

Tư Đồ Bình lạnh lùng nhìn y, nhìn một hồi vào bọn họ, nhìn thật lâu rồi bỗng cười:

– Ông không xứng đáng hỏi tôi câu đó, tất cả các ông đều vậy.

– Tại sao?

– Bởi vì các ông chẳng dám thừa nhận mình là Sử Thiên Vương.

Sở Lưu Hương đang bắt đầu lo lắng dùm cho người trẻ tuổi quật

cường mà to gan vàng.

Y cũng tin rằng trước giờ chưa hề có ai dám vô lễ như vậy trước mặt Sở Thiên Vương.

– Trên mặt biển, kháng cự lại Sở Thiên Vương chỉ còn đường chết. Câu nói đó không sai tí nào.

Nào ngờ Sở Thiên Vương lại cười cười nói:

– Được, giỏi lắm, người có thứ lắm, nếu ta giết người, ta còn xem là Sở Thiên Vương thế nào nữa, còn ai chịu vì ta mà liều mạng nữa?

Y tha cho người trẻ tuổi này, y còn nạt người trẻ tuổi này nữa.

Sở Lưu Hương bỗng nhiên cảm thấy có chỗ hoài nghi trong lòng.

Sở Thiên Vương có phải là người tàn bạo hung ác như trong truyền thuyết không?

Cái thế giới này ai cũng chân chính hiểu được y đâu, cũng như chẳng ai có thể phân biệt được người nào chân chính là Sở Thiên Vương vậy.

– Sở Hương Soái.

Sở Thiên Vương bỗng dùng thái độ thật là cung kính đối với Sở Lưu Hương, ngôn từ cũng rất văn nhã, làm như đã biến thành một con người khác vậy.

– Tài của Hương Soái quan tuyệt thiên hạ, danh tiếng của Hương soái ai ai cũng đều nghe qua, không biết Hương Soái lại đây điều chi dạy bảo?

– Sở tướng quân nói chuyện quá khách sáo.

Sở Lưu Hương cười khổ:

– Thật tình tôi cũng nên nói vài lời để nghe một chút, chỉ tiếc là tôi nói không được.

– Tại sao?

– Bởi vì cái ý tôi lại đây chẳng có gì hay ho cả.

– Sao?

– Tôi tính lại đây giết ông.

Sở Lưu Hương thở ra:

– Chỉ tiếc là hiện tại tôi không thể nào không thay đổi chủ ý được.

– Tại sao?

– Bởi vì tôi chẳng thể nào phân biệt được ai là người tôi muốn giết.

Sở Thiên Vương cũng thở ra:

– Tôi hiểu ý của Hương Soái lắm, đây quả thật là chuyện làm người ta đau đầu quá, tôi tin là nhất định còn có rất nhiều người khác cũng giống như Hương Soái vậy, cũng sẽ vì chuyện này mà đau đầu không thể tả được.

– Sở tướng quân làm vậy, không phải là muốn người ta đau đầu

sao?

Sử Thiên Vương lại cười lớn lên:

– Đầu đầu là chuyện nhỏ, mất đầu là chuyện lớn, để bảo toàn cái đầu của mình, tôi chỉ còn cách làm vậy thôi.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

– Cái điểm đó không biết Hương Soái có đồng ý không?

– Tôi đồng ý.

Sở Lưu Hương nói:

– Trong hoàn cảnh như vậy, chẳng ai có thể nói ông làm vậy là không đúng.

Ánh mắt Sử Thiên Vương loang loáng:

– Vậy thì Hương Soái tính chuẩn bị làm gì bây giờ?

Không ai biết hiện tại Sở Lưu Hương nên làm gì, ngay cả Sở Lưu Hương cũng không biết được.

Y đã từng nhiều phen bị hãm trong khốn cảnh, lần nào y cũng tìm được cách thoát thân, có điều lần này lại không giống như vậy.

Lần này y ở trên một hoang đảo bốn bề là biển cả, lần này ngay cả đối thủ chân chính của y là ai, y cũng còn không biết.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu sờ mũi mình:

– Tôi có thể tìm cách xông ra trước, rồi cũng có thể liều mạng với ông một phen.

Y cười khổ:

– Chỉ tiếc là những cách này không hay ho gì cả.

– Hương Soái còn có chủ ý gì khác hay ho nữa không?

– Không còn gì cả.

Sử Thiên Vương mỉm cười:

– Tôi thì có một chủ ý.

– Chủ ý gì?

– Tại sao chúng ta không kêu người đem lại vài chực thùng rượu ngon, uống một phen cho đã rồi tính sau.

Sở Lưu Hương cũng cười theo:

– Nghe ra cái chủ ý này quả thật không dở tí nào.

Do đó bọn họ bắt đầu uống, uống không ngừng.

Bọn họ uống thật tình cũng không ít.

Đang lúc say mà chưa say lắm, Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra có Hắc Trúc Can và Tiết Xuyên Tâm cũng đang ở trong bọn.

Y đang tính chào hỏi bọn họ, nhưng hình như bọn họ chẳng còn ai nhận ra y.

Một đứa bé gái nhỏ y chưa hề gặp mặt bao giờ đang kéo áo y, cầu khẩn y lại quán nhà nó chiếu cố dùm.

– Nhà con không những có cơm còn có rượu, còn có tôm cá lớn thật lớn.

Cô bé mặt mũi thật là đáng thương tội nghiệp, đôi bàn tay tí xiu của nó cơ hồ muốn kéo rách cả y phục của Sở Lưu Hương, xem ra quán hàng của cô bé quả thật rất cần một người khách rộng rãi như Sở Lưu Hương lại chiêu cố, Sở Lưu Hương chỉ còn nước để cô bé kéo đi, kéo đến một chỗ nhà chài lưới đổi tạm thành một quán ăn nhỏ. Cái quán đó quả thật là cần người ta lại chiêu cố. Bởi vì nơi khác làm ăn phát đạt đông khách, thì nơi này ngay một người khách cũng không có.

Sở Lưu Hương thở ra, làm ăn không phát đạt, đồ ăn làm ra thông thường chắc cũng không được ngon lành.

Chỉ tiếc là y đã đến đây rồi:

– Quán của các người ở đây có cá gì? Ta muốn làm canh một con, chiên một con, nướng một con nhắm rượu.

Đứa bé gái nhỏ đang lúc lắc đầu:

– Chỗ này của con không có cá, cũng không có rượu.

Cô cười khúc khích:

– Lúc này con gặt chú đây.

o O o Ánh tịch dương như lửa, mặt biển như lửa, nước biển phẳng phát như đã nhuộm thành màu đỏ, xem ra như rượu bồ đào đỏ sệt.

Sở Lưu Hương đã tỉnh lại. Lúc tỉnh lại tuy không ở bên bờ dương liễu, nhưng cảnh sắc bên bãi cát vàng trắng lệ mênh mông.

Bạch Vân Sinh lại đó từ lúc nào không rõ.

– Ông đã tỉnh lại?

Một người bất kể là uống say bao nhiêu cũng có lúc tỉnh lại.

Sở Lưu Hương nói:

– Tôi đã say, vì vậy tôi sẽ tỉnh.

– Vậy... còn người không say thì sao?

Bạch Vân Sinh mỉm cười hỏi:

– Người chưa say có phải sẽ chưa tỉnh?

– Đúng vậy.

Sở Lưu Hương nói như là thật:

– Cái thế giới này quả thật có nhiều chuyện đều là như vậy.

Thái độ của Bạch Vân Sinh cũng rất nghiêm trang:

– Đúng vậy, quả thật là vậy.

– Sở Thiên Vương có phải đã đi rồi không?

Sở Lưu Hương bỗng hỏi:

– Ngọc Kiếm công chúa có phải đã đem lại chỗ của y không?

– Đúng vậy.

Bạch Vân Sinh nói:

– Hôn lễ của bọn họ cũng sẽ trong vòng hai ngày thôi.

Sở Lưu Hương nhìn ra ráng chiều đã dần dần nhạt ở chân trời xa xa, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

– Tôi không thể cản trở Ngọc Kiếm công chúa, tôi cũng giết không được Sử Thiên Vương, lần này, tôi thất bại đáo để.

Y hỏi Bạch Vân Sinh:

– Ông có biết đây là lần đầu tiên tôi thất bại không?

– Tôi có thể nghĩ tới được.

Sở Lưu Hương nhìn y một hồi thật lâu, bỗng cười nói:

– Vậy thì tôi nói cho ông biết, một người có lúc thường thức mùi vị thất bại một lần, cũng không phải là điều gì không tốt.

– Tôi biết.

– Ông biết thật sao?

– Một người chưa từng bị bại, làm sao sẽ thắng được?

Bạch Vân Sinh nói:

– Trên đời này không phải rất nhiều chuyện đều là như vậy sao?

Thuyền đã chuẩn bị xong xuôi.

– Tiền quân ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, hôm nay chia tay, sau này sẽ có ngày gặp lại.

Bạch Vân Sinh nắm chặt tay của Sở Lưu Hương:

– Ông bảo trọng lấy thân...

Sở Lưu Hương mỉm cười:

– Ông yên tâm, tôi nhất định không vì thất bại mà đến nỗi đau lòng nhảy xuống biển đâu.

o O o Chỗ chiếc thuyền chài lớn áp vào, vốn là một thôn chài rất bần cùng, có điều, hôm nay nơi đây là nhiệt náo hơn bình thường rất nhiều, nhà cửa đều bày đầy chỗ quán ăn nhỏ, mỗi quán ăn làm ăn cũng rất phát đạt, người lại ăn tuy đều ăn mặc theo kiểu thuyền biển, nhưng Sở Lưu Hương vừa liếc mắt qua là đã thấy ra ngay, hơn quá nửa trong đó đều không phải là dân sinh sống bằng nghề chài lưới. Nơi đây chắc chắn lại có chuyện gì kỳ quái sắp xảy ra, có điều Sở Lưu Hương hiện tại không còn tâm tình đâu đi xen vào chuyện người khác.

Sở Lưu Hương cười khở.

Một người xui xẻo như vậy rồi, thật là chuyện gì kỳ quái, y cũng đều có thể đụng vào được.

Phía sau quán ăn nhỏ, từ trong phòng có song cửa hạ xuống, có một người vừa cười vừa nói:

– Máy hôm nay, chắc là ngày nào ông cũng ăn cá, không lẽ ông còn

ăn chưa ngán sao?

Bà ta hỏi Sở Lưu Hương:

– Không lẽ ông không muốn ăn chút vịt quay, đùi chiên, gà nắm đông cô?

Sở Lưu Hương lại ngẩn mặt ra Giọng nói của người đó bên cạnh y, cái giọng y đã nghe qua rồi là không bao giờ quên được.

– Đồ tiên sinh, bà đây sao?

Căn nhà nhỏ thô lậu đã được chùi rửa không một tí bụi, Đồ tiên sinh trước giờ vốn rất sạch sẽ, thanh khiết.

Trên chiếc bàn gỗ còn có một bình đựng hoa có đóa sơn trà tám cánh màu trắng đang nở rộ, phong tư của Đồ tiên sinh vẫn còn ưu nhã như thuở nào.

– Hương Soái nhất định không ngờ rằng tôi ở nơi đây.

Nụ cười của bà ta như một đóa sơn trà.

– Có điều tôi thì vẫn cứ mãi hy vọng Hương Soái sẽ lại.

– Thật ra tôi phải nghĩ ra được từ lâu, thấy mặt Tiết Xuyên Tâm lúc đó, tôi đã phải nghĩ ra ngay mới phải.

Những đám người lạ mặt trong khu rừng, dĩ nhiên đều là người bà ta đem lại, vì để cung cấp thức ăn cho bọn họ, cái thôn nhỏ này mới bỗng dưng nhiệt náo lên.

– Nhưng Đồ tiên sinh lại đây có chuyện gì?

– Tôi đang chờ tin tức.

– Tin tức gì?

Đồ tiên sinh tránh né không trả lời vào câu hỏi, bà ta chỉ thờ ra:

– Chỉ tiếc là Hồ Thiết Hoa đã đi mất rồi, cũng không biết là nóng ruột muốn đi uống rượu hay là nóng lòng muốn đi kiếm ông, vừa đưa công chúa lên thuyền, y đã đi mất tăm mất dạng không thấy đâu nữa.

– Công chúa đã lên thuyền, hiện tại không chừng đang ở trong lòng của Sở Thiên Vương... cái vị Sở Thiên Vương nào nhỉ?

Sở Lưu Hương không muốn nhắc đến những chuyện đó, trái tim của y đang nhói buốt, chỉ có một điều an ủi duy nhất của y là...

– Giang hồ người ta truyền thuyết có chỗ không thật đâu, Sở Thiên Vương không hề là một kẻ thô bạo hung ác tàn nhẫn như truyền thuyết đã nói.

– Sao?

– Đây là chính mắt tôi trông thấy, tôi không thể không nói cho bà biết.

Đồ tiên sinh cười nhẹ lên một tiếng:

– Có điều ông có từng nghĩ qua, đây không chừng chỉ bất quá là y cố ý làm bộ như vậy cho ông thấy?

Giọng nói của bà ta càng lạnh lùng hời hợt:

– Rõ ràng là y có thể giết ông , nhưng y ngược lại thả ông về đây, không chừng chỉ bắt quá là vì muốn nói vài lời tốt đẹp cho y trước mặt đồng đạo giang hồ.

Bà ta lại nói:

–Trong giang hồ còn ai nhiều bạn bè hơn Sở Hương Soái? Còn ai lời nói có thể tin cậy được bằng Sở Hương Soái?

Đỗ tiên sinh cười nhạt:

– Sở Thiên Vương tìm được một người như Sở Hương Soái đây đi tuyên dương thanh danh của mình thật là phúc khí cho y.

Trái tim của Sở Lưu Hương bắt đầu chìm xuống, ngoài thôn lại nghe tiếng hoan hô ồn ào lên, làm như sóng triều vậy, từ bờ biển truyền lại.

Ánh mắt của Đỗ tiên sinh cũng sáng rực lên.

Đứa bé gái tội nghiệp đáng thương đó đang nhảy như một con chim nhỏ bay lại, vừa thở vừa nói:

– Tin tức đã đến, công chúa đã đắc thủ, đêm hôm trước đã cắt lấy đầu Sở Thiên Vương!

Chính trong cái khoảng khắc đó, bao nhiêu chuyện từ trước đến giờ bỗng nhiên nổ tung ra trong lòng của Sở Lưu Hương như một cây pháo bông.

... Ai mà giết được Sở Thiên Vương? Còn ai phân biệt được người nào là Sở Thiên Vương thật?

Chỉ có người vợ của y.

Không có người đàn ông nào lại chịu để cho người đàn ông khác làm dùm cho y cái chuyện động phòng hoa chúc của mình.

Đây chính là lý do tại sao Ngọc Kiếm công chúa nhất định phải lấy Sở Thiên Vương, cái mục đích chân chính tại sao cô phải lấy y. Vì vậy cô mới đem thân mình dâng hiến cho người cô chân chính yêu thương, vào cái đêm hôm trước lúc cô khởi hành.

Căn nhà nhỏ bên cạnh hồ, ánh trăng trên hồ, cái đêm vĩnh viễn triền miên không bao giờ quên được, cái người ráng nhìn được trong lòng nỗi đau đớn xót xa, đi xả thân cho người khác, cái mảnh trăng lưỡi liềm cong cong màu đỏ như máu đó, bây giờ đã tan biến đi như một ngôi sao vừa xẹt qua.

Trái tim Sở Lưu Hương nổ tan tành như xác pháo, Đỗ tiên sinh thì đang nắm chặt tay y:

– Chúng ta đã thành công rồi, rốt cuộc chúng ta cũng đã thành công, mọi người bao nhiêu là công lao bỏ ra đều không bị lãng phí.

Bà ta bóp chặt lấy tay Sở Lưu Hương:

– Tôi biết ông vốn cứ nghĩ là nhất định kỳ này mình đã thất bại đáo

để, nhưng lần này ông cũng không hề bị thất bại, người thất bại là
Sử Thiên Vương.

Sở Lưu Hương lạnh lùng nhìn bà ta, lạnh lùng, lạnh lùng nhìn một
hồi thật lâu, rồi dùng một cái giọng cơ hồ như hoàn toàn không một
chút tình cảm nào để nói:

– Đúng vậy.

Hết

Nguồn: Viet Kiem

Người đăng: mot sach

Thời gian: 24/01/2005 2:22:48 SA